

ЕМИЛИО САЛГАРИ АЛЖИРСКИТЕ ПАНТЕРИ

Превод от италиански: Христо Андреев, —

chitanka.info

ГЛАВА 1

ТАЙНСТВЕНАТА ФЕЛУКА

Беше прекрасна нощ, една от онези чудни нощи, които се срещат само по бреговете на Италия, където прозрачната яснота на небето е много по-красива дори и от тази в тропическите области.

Току-що изгрялата луна се оглеждаше с хиляди трептящи, сребърни лъчи в спокойната повърхност на Тиренското море. Прохладен ветрец, напоен с благоуханието на още цъфтящите портокалови дървета, полъхваше от бреговете на Сардиния. Островърхите планини на този остров се открояваха ясно на хоризонта. Гигантските им сенки бяха прострени в равнината.

Една бърза лодка, с богато позлатени ръбове и с позлатен герб на предната част, се плъзгаше по морската повърхност, карана от дванадесет здрави мъже. Гербът и представляваше три железни ръкавици, свити в юмрук и изправен лъв.

Тя се придържаше в сянката на брега, който на това място се издигаше нагоре, като че ли се стараеше да остане незабелязана от идващите от юг кораби. Дванадесет силни, загорели от вятъра, въоръжени със стоманени ризници мъже, изпълваха изящната лодка. На гърдите си те носеха черни кръстове. Главите им бяха покрити с лъскави шлемове. Около тях се виждаха копия, алебарди, двуръки мечове, които бяха употребявани към края на 16 век.

До кормилото стоеше строен, още твърде млад рицар, с благородна външност. Той носеше обкована със злато ризница, около която беше обвит шарф от синя коприна. Малкият шлем, украсен с три дълги, бели щраусови пера, блестеше като сребро. Високи, жълти ботуши, конحوвете на които бяха обърнати, със сребърни токи, едва позволяваха да се виждат панталоните от червено кадифе. На пояса му висяха дълъг меч и два пистолета.

Стройното му и високо тяло изпъкваше със здравата си мускулатура, която му позволяваше да борави леко с грамадния меч. Въпреки това лицето му, дарено със ярки сини очи, имаше нежен,

розов цвят. Златисто руси къдри се спускаха на вълни изпод шлема по рамената му.

На пейката до него седеше един мъж, кръгъл като бъчва, най-малко десет години по-стар от гореописания. Много по-малък на ръст, той имаше добродушно лице като пълнолуние, с дълга червеникава брада, стоманено сиви, малки очи и червен пиянски нос. Както останалите, той носеше стоманена ризница, пресечена от голям кръст и стоманен шлем, украсен с букет от пера. Широкият му жълт кожен колан представляваше истински арсенал. Освен един меч, две ками и два пистолета в него беше пъхнат и един грамаден, железен боздуган.

Лодката беше се отделила от Сардинския бряг и отправила към един малък остров, който се очертаваше ясно на югоизток.

— След половин час ще стигнем в Сан Пиетро! — каза рицарят.

— Дали неверните кучета са вече там, бароне? — запита с въздишка дебелият.

— Безпокои ли те това, Желязна глава? — усмихна се подигравателно малтиецът.

— Мен? Не! Аз ще ги унищожа до един. Те ще изпитат силата на ръцете ми! Аз не се страхувам от сарацините!

— Но твоята въздишка?...

— Стар навик, г-н барон. И таз добра, един каталонец да се страхува от алжирците! Баща ми е избил най-малко хиляда от тях, а дядо ми...

— Най-малко десет хиляди! — подхвърли рицарят Сант Елмо, като се усмихна.

Дори и да не са десет хиляди, но във всеки случай са твърде много!

— А внукът му Желязната глава?

— Ще очисти също толкова!

— А защо напоследък, когато се сблъскахме с туниските пирати, беше изчезнал заедно със страшния си боздуган в трюма на кораба?

— Грешката не беше моя!

— А чия?

— На една чаша кипърско вино, която благодарение на някаква дяволия, беше направила невъзможна употребата на краката ми. Сигурно някакъв трик на Мохамед!

— Една чаша? Или половин бъчва „страх“?

— Един потомък на прочутата фамилия Барбоза, която е проляла толкова много кръв из Светата земя и Перу, и страх? Вие сигурно не знаете, г-н барон, че един от моите прадеди е пленил краля на инките, Абаталиска, и че един друг едва ли не е убил Саладин? От такъв храбър род не може да произлезе страхливец. Ако алжирците слязат в Сан Пиетро и нападнат замъка на графинята, тогава ще видите на какво е способен Желязната глава!

Този път рицарят беше въздъхнал и по лицето му се беше изписало явно безпокойство.

— Това ми се струва много неудобно в този момент — отвърна той. — Само ако галерата ми беше под ръка, с удоволствие щях да покажа на маврите как се сражават малтийските рицари. Но тя няма да пристигне, преди да изминат 24 часа!

— Смятате ли, че новината, която ни беше съобщена, е вярна?

— Един рибар, който е пристигнал вчера, я потвърди!

— Дали знаят това в замъка на Дона Ида? Какво ли възнамеряват алжирците с нападението?

— Да отвлекат графиня Сантафиора и да разрушат замъка! Рибарят е забелязал една фелука, която е обикаляла подозрително около Сан Пиетро! Тя сигурно е разузнавач на ескадрата!

— Какво би могла да направи вашата галера срещу цяла една ескадра? — запита каталонецът, като тракаше със зъби.

— Хората ни не са навикнали да броят враговете! — му отговори с твърд глас баронът. — Ние ще нападнем тези морски разбойници и каквото Бог даде!

— Дано свети Исидор ни закриля! — прибави набожно Желязната глава.

— Това ще сторят по-добре нашите мечове... Тихо! Ето, че шпионинът се приближава отново!

Сант Елмо беше скочил. Неволно той улови с едната си ръка меча, а с другата пистолета. По лицето му се беше изписало силно вълнение.

На хоризонта, южно от остров Сан Пиетро, по морската повърхност плуваше с голяма бързина дълга черна ивица, над която се виждаха две латински платна. Дълга сребриста следа очертаваше пътя и.

От време на време една светла точка блясваше отпред на кораба.

— Това трябва да е фелуката, която е видял рибарят — каза баронът. — С кого ли може да разменя сигнали?

— Вие говорите за светлата точка? Огън ли е?

— Това е металическо огледало, което отразява лунните лъчи!

— Може би фелуката разговаря с някои кораб в морето? — каза Желязната глава.

— Не. Тя дава сигнали към брега. Ах, невероятно! От Сан Пиетро отговарят!

На брега изведнъж лумна огън и след няколко минути угасна отново, а фелуката, сменяйки платното, се отдалечи бързо на югоизток, по посока на ясно виждания се остров Сант Антиоко.

— Не разбирам кой би имал интерес да привлече в Сан Пиетро пиратите, тези разбойници, които унищожават всичко, където спрат! Там живеят само сигурни хора. Знаеш ли, че рибарят е видял знамето на Кулке-луби на фелуката?

— Какво? На коменданта на алжирските галери? — заекна каталонецът. — Ах, господарю, дори и последният потомък на фамилията Барбоза потръпва от ужас при това име, въпреки благородната кръв, която тече в жилите му!

Баронът не обърна внимание на забележката, В тоя момент зрение, слух, мисъл — цялото му същество беше устремено към фелуката, която сега изглеждаше като черна точка върху сребърната, огледална повърхност на морето.

— Накъде ли бързаше тя? — питаше се той. — Може би там на юг са скрити галерите на Кулkelуби? Защо наблизно нямаше малтийски кораби? Къде са флотите на Венеция и Генуа, които трябваше да охраняват нашето Средиземно море? Аз съм сам срещу всички. Ще победя или ще умра! Да бъде! Въпреки всичко ще защитаваме стените на замъка, които закрилят моята годеница!

Лицето на младия рицар се беше променило. Очите му изпусаха мълнии. Той извика сега с висок глас:

— Гребете направо към Сан Пиетро! Проклет да бъде предателят, който е подмамил там пиратите!

Желязната глава се беше сгушил, разтреперан от страх.

— Само ако имах една единствена чашка кипърско вино в тялото си — измърмори той, — тежко и горко на враговете! Г-н барон, ще имаме ли доста работа на сушата?

— Трябва да се борим за живота си!

— Здрав ли е поне замъкът на графинята?

— Е, ако стените не са достатъчно здрави, то мечовете ни трябва да бъдат! — извика Сант Елмо.

— Но стоманата, дори и да е от Толедо, не може да се противопостави на оръдията!

— Мисля, че мечът ти е закален в Гвадалквивир, толедска стомана, както казваш!

След кратко мълчание каталонецът прибави:

— Чудесна изненада за дона Ида! Предизвестена ли е тя за пристигането ви?

— Аз бях съобщил за идването си и ако бурята не беше повредила кормилото на галерата ми, щях да пристигна още вчера тук. Внимание! Фелуката се появява отново. Изглежда, че сега се насочва към Сант Антиоко, но може би търси само попътен вятър... Хайде, момци, гребете с всички сили, ако не искате да се запознаете преждевременно с кучатата! Не забравяйте, че това са алжирските пантери!

Дванадесетте моряци не се нуждаеха от насърчение. Те познаваха добре смелостта на пиратите и знаеха, че същите носеха на корабите си далекобойни оръдия, с които умееха да боравят много ловко. Островът беше близо сега, докато враговете трябваше да преминат още четири мили. Значи оставаше достатъчно време за слизане на сушата. Баронът, който държеше кормилото, насочи лодката към един залив, образуван от скалистите планини. От едната му страна се издигаше висока величествена кула, към която беше долепена здрава постройка, закрыта още от сянката на няколко дървета.

На брега на този залив беше запален огън, наблюдаван от Сант Елмо и каталонца.

— Не виждаш ли нещо, Желязна глава? — запита малтийският рицар.

— Само един осветен прозорец! Изглежда, че графиня Ида е будна!

— Няма още десет часа!

— Да се надяваме, че прислугата не е заспала — каза дебелият. — Този нощен вятър ме накара да огладнея така, че бих могъл да изям трима маври за пет минути!

Баронът се беше изправил. Очите му бяха вперени в светлия прозорец, който се открояваше ярко от тъмния фон на замъка.

Очакваха ли го? Бърза руменина пламна по лицето му, но внезапна бледност я последва, когато погледът му прекоси морето.

Напразно той търсеше фелуката. Дали нещастieto ще сполети замъка още тази нощ или страхът му беше преувеличен?

Сърцето му се свиваше при мисълта, че неговата любима може да бъде отвлечена от тези смели, прочути като грабители на жени, пирати, които биха я продали на господаря си или на Алжирския бей!

— Дано да може да издържим до пристигането на галерата ми! Ние сме малко, но изпитани бойци! Също и прислугата на замъка е храбра!

— Г-н барон — извика каталонецът. — Фелуката се връща!

— Сама ли е още?

— Не виждам други кораби!

— Напрегнете още веднъж силите си, мои храбреци!

Лодката на рицаря беше стигнала в залива.

— Изтеглете я на брега, вземете оръжията си и ме последвайте! Пиратите не могат вече да ни уловят в открито море!

ГЛАВА 2

ЗУЛЕЙК

Замъкът на граф Сантафиора, който днес представлява само купчина незначителни развалини, в 1630 година беше здрава, макар и скромна по размери крепост. Построен с единствената цел да пречи на честите нападения на сарацините, които много пъти вече бяха опустошавали о-в Сан Пиетро и отвлекли голям брой от жителите му като роби, замъкът беше даден на графовете Сантафиора като ленно владение. Последните бяха се отличавали често в борбите срещу сарацините в Сицилия и водите на Алжир и Тунис.

Граф Алберт, първият господар на замъка, имаше твърде много заслуги при подобни стълкновения. Синът му Вилхелм, наречен Стоманената ръка, беше не по-малко храбър. Той устоя на различни обсади, победи от галерите си най-прочутите туниски пирати и дори се осмели да бомбардира град Алжир. Този дързък опит му струваше живота. Корабите на Кул-келуби, най-прочутият алжирски адмирал на времето си, го бяха разбили унищожително до крак заедно със спътниците му.

Като единствена негова наследница беше останало едно малко момиче. Тя растеше под грижите на един далечен роднина, понеже майка и изгуби живота си при едно нападение на замъка. Младата графиня беше израснала под гърмежа на оръдията. Пиратите, които възнамеряваха да завладеят Сардиния, се опитваха многократно да превземат замъка. Но геройството на малтийците, които се притичаха на помощ на момичето, ги караше винаги да се връщат с окървавени глави.

Начело на рицарите, които бяха идвали на помощ с галерите си, стоеше барон Карло Сант Елмо, сицилиянец по произход, който още твърде млад беше станал малтийски рицар. Храбростта, красотата и благородният му произход не пропуснаха да направят силно впечатление на младата графиня. Беше лесно за разбиране, че сърцата на двамата млади, деца на защитници на Средиземното море, не

останаха безмълвни. Свързваше ги нежна любов, която трябваше да намери израз в предстоящото бракосъчетание.

Щастието, изглежда, им се усмихваше. В това време Карло научи от един моряк, че пиратите кроеха решително нападение срещу замъка...

В момента, когато от лодката на барона беше открит пиратският кораб, донна Ида седеше на терасата на замъка. Тя беше красива и прелестна, с нежен, розов отенък на лицето и тъмно черни очи, елегантна и грациозна като газела.

На няколко крачки далеч от нея, беше клекнал на един килим млад, мургав мавър, с черна коса и смели, извънредно правилни черти на лицето. Долният край на лицето му беше закрит от малка брадичка. Той държеше на коленете си лютня с дълъг гриф.

Африканецът, сарацинът, синът на онзи завоевателски народ, който беше развихрил оръжието си чак до Испания, дори и до сърцето на Франция, личеше у него. Той беше облечен в зелен, украсен със сребро елек, широки червени шалвари и жълти пантофи. На главата си носеше копринен тюрбан.

Тънките му, нервни пръсти изтръгваха от време на време, като в просъница, нежни тонове от струните. Той поглеждаше към красивото момиче, чийто поглед беше отправен към морето.

От време на време очите на мавъра блесваха като светкавици, в устата му се виждаха редица зъби, подобни зъбите на пантера. В момента погледът му беше вперен във фелуката. Мургавото му лице доби израза на грабливо животно, което дебне жертвата си, и вече подушва кръвта и.

Младата графиня, изглежда, не обръщаше внимание на лютниста. Тя също съзерцаваше със страхливо напрежение сребрилата повърхност на морето и тайнствената маневра на кораба. Изведнъж тя се обърна към мавъра:

— Зулейк, кому принадлежи малката платноходка, която се появява от три ноци тук и сутрин изчезва? Тя ме безпокои!

— Ах, една мизерна фелука. Как може тя да уплаши господарката? Сигурно са рибари от Калиали или Антиоко!

— А ако са сарацински пирати?

— На укрепленията на замъка се намират четири оръдия и едно на кулата. Как би се осмелил един малък кораб да се изложи на снарядите им!

— Щях да бъда по-спокойна, ако барон Сант Елмо беше тук с галерата си!

Дива светкавица блесна в очите на африканеца.

— Очаквате ли го, господарке?

Той потисна с мъка безпокойствието си.

— Да, галерата му трябва да е напуснала вече Малта. Не можеш ли да понасяш смелите мъже? — Лека руменина покри нейните бузи.

— Да, но тези храбреци искат да изтребят моята раса! — изсъска Зулейк.

— Твоите сънародници ни нападат непрестанно!

— Такава е повелята на Мохамед!

— А Бог въоръжава ръцете на нашите Христови войници за защита!

Алжирецът сви рамене и дръпна отново струните на лютната.

— Какво става с фелуката? — извика Дона Ида, като се изправи живо. — Тя се обръща и се готви да тръгне към Сан Пиетро!

— Сигурно това са рибари!

— Преди половин час видях на палубата на кораба да блесват внезапно три пъти ярки светлини.

— Аз нищо не забелязах.

— Ти беше долу при брега.

— Когато нощем са в открито море, нашите алжирски рибари запалват огън, за да примамват рибата! — отвърна мавърът. — Вие сигурно сте съзрели подобен огън!

— Не, сигурно не, аз не бих се излъгала!

Зулейк се усмихна и дръпна отново струните. Обаче мършавите му пръсти изтръгнаха сега от тях груби, диви звуци, като че ли той искаше да наподобява вика на арабите при бойни игри и в нападение. Тоновите, изглежда, се отразиха и върху самия свирач. Лицето му прие див израз. Очите му пламтяха, а устните му се отвориха, като че ли той искаше да се присъедини към бойния вик на маврите.

— Какво свириш сега! — запита графинята.

— Една пустинна фантазия!

Дивите звуци се разнасяха още няколко минути, след това преминаха отново в нежни тонове. Мавърът изглежда искаше да наподоби далечния шум на вълните, воят на вятъра в палмите на оазисите и ромонът на фонтаните. Изведнъж лютната замлъкна. Алжирецът беше склонил главата на гърдите си. Чертите на лицето му се бяха успокоили отново. Той имаше вид, като че ли спеше.

— За какво мислиш, Зулейк? — запита доната Ида. — Ти си така чуден тази вечер!

— Мислех за изгубената свобода, за джамиите в сенките на палмите, за огнените жребци, за усмихнатите брегове на моето отечество... Колко често виждах на сън мраморния дворец на дедите си, където живеех като дете. Виждах минарето, от което старият мюезин сутрин и вечер призоваваше правоверните за молитва, мраморните фонтани, край които се събираха вечер жените на моя баща, за да пеят своите песни... Виждах прелестната фигура на сестра ми пред себе си, след това галерите със зеленото знаме на пророка, нашите огнени ездачи с лъскави брони и развети бели наметала...

Графинята следваше усмихнатата мечтите на бърбия си лютнист.

— О, какво би станало още от мен, ако един ден не ме беше пленил един християнин!? Къде са сега всичките ми мечти за слава и завоевания! Аз съм роб!... Тези ръце, създадени да въртят меч и боздуган, да държат щит и копие, да изстребват неверниците, трябва сега да свирят на лютня, като че ли съм жена!

С гневно движение мавърът беше хвърлил лютнята от балюстрада в крепостния ров.

— Зулейк! — извика сърдито графинята. — Ти, изглежда, забравяш, че си мой роб!

— Нима бедният роб не може да си спомня понякога за родината и да оплаква изгубената си свобода? — отвърна горчиво алжирецът.

— Аз ти обещах да те разменя един ден срещу някой християнин. Ти страдаш, но нима нашите страдат по-малко в ръцете на ужасния Кулкелуби? Защо се оплакваш? Аз се отнасям към тебе като със свободен, докато християните биват измъчвани от твоите сънародници, изгаряни и избивани!

— Загубата на свободата ме измъчва като кошмар! Аз не съм роден за роб! В жилите ми тече кръвта на завоевателите на Гранада!

— И въпреки това не си направил опит за бягство през двете години от твоето пленничество? Първо в Малта и след това при мен? Лодките на замъка стоят неохранявани и аз ти позволих да скиташ свободен из острова.

— Вярвате ли, че никога не съм мислил за бягство? Той замълча за миг и след това продължи с по-тих глас: — Ако момичето, което изпълва мечтите ми, не беше наранило така тежко моето сърце, аз отдавна щях да избягам през морето в бащиния си дом!

— Ти обичаш някое момиче? — извика доната Ида изненадана.

— Да, едно момиче, красиво като фурните в рая на пророка! Заради нея аз потъпках всичките си спомени за моето семейство, заради нея предпочетох жалкия робски живот пред свободата в Алжир. Тя завладя душата ми, тя, която не познава Мохамед!

— Християнка ли е?

— За мое нещастие!

— Къде живее тя?

— Тук на острова. Аз дишам с нея един и същи въздух и едно и също слънце грее над нас!

— Някоя рибарска дъщеря?

Мавърът направи презрително движение.

— Аз съм по произход княжески син. Как бих могъл да обичам някоя бедна рибарска дъщеря? Защото съм пленен? Още утре веригите ми биха могли да паднат и аз отново бих станал могъщ!

— Тук на острова живеят само рибари. Страхувам се, мой бедни Зулейк, че мозъкът ти се е повредил. Извикай прислужничките ми и отиди да си отпочинеш!

В този миг на брега прозвуча сигнал от рог и след това от кулата на замъка се чу викът: „На оръжие!“

Младата графиня се изплаши.

— Кой ли би могъл да дойде по това време? Зулейк, извикай пажа ми.

Тя беше изтичала към балюстрадата.

— Погледни, ето че фелуката отново се появява. Нима твоите сънародници ще ни изненадат?

— Това са християни — отвърна мавърът с мрачно изражение на лицето.

— Откъде знаеш това?

В този миг нощната тишина беше нарушена от висок глас:

— Спуснете моста за барон Сант Елмо!

— Той! Карло! — извика, триумфирайки графинята, като посегна с ръка към сърцето си, като че искаше да го задържи. — Той!

Лицето на алжиреца се навъси. Той сви юмруци и в същия миг забеляза фелуката, която се приближаваше бързо към острова. На хоризонта също така в лунната светлина блещукаха бели точки. Дива радост пламна сега в очите му.

— Пантерите са тук! — промърмори той. — Те са жадни за християнска кръв!

Подвижният мост беше спуснат с глух трясък. Началникът на стражата, последван от четирима, снабдени с факли щитоносци, поздрави рицаря и хората му с: „добре дошли“ от името на господарката на замъка.

— Кой вятър ви носи насам в този необикновен час, господарю? Никой не ви очакваше?

— Лош вятър, мой стари Антиохи! Вятър, който духа от Алжир. Вдигнете веднага моста, напълнете оръдията и събудете всички хора! Сарацините се приближават. Къде е господарката ви?

— Тя ви очаква в залата!

— Г-н Антиохи — се обърна каталонецът към водача на стражата, — не забравяйте само че ние сме гладни и най-вече жадни! А с празен стомах се воюва много зле!

— Желанието ви ще бъде изпълнено веднага!

Младият рицар се изкачи по стълбата към стаите, където го очакваше силно обезпокоена Дона Ида. Зулейк стоеше в по-тъмната част на залата. Той приличаше на грабливо животно, което дебне.

Когато Сант Елмо влезе с украсения шлем в ръка и десница, опряна на шпагата, графинята не можа да потисне радостния си вик:

— Каква радостна изненада! Сърцето ми не се е излъгало!

— Очакваше ли ме? — запита баронът, като целуна нежно подадената му ръка.

— Не точно днес. Но от няколко дни вече наблюдавах морето, за да видя твоята галера! Ние жените чувствуваме от далеч присъствието на онези, които обичаме!

— За жалост пристигнах без галерата! Силна буря беше повредила кормилото и, и затова трябваше да спра в едно пристанище.

Ако не беше тази нещастна случка, щях да пристигна още вчера и маврите нямаше да се осмелят да се приближат!

— Маврите? — извика ужасена дона Ида.

— Те биха могли да се появят скоро тук!

— Значи тогава фелуката, която виждах от три дни, беше...

— Разузнавачът на една флота.

— Откъде си научил тази новина, Карло?

— От един рибар, който ми я съобщи.

— И вие сте тръгнали веднага насам?

— За да защитавам моята годеница или да загина с нея!

— Значи за замъка отново предстои нападение! О, небе!

— Сигурно. Но не се страхувай, Ида! Вярно е, че аз нямам много хора със себе си, но те са най-храбрите от моя кораб. Колко души се намират тук?

— Около двадесет, от които дванадесет войници.

— Тогава ние общо сме само 34 души? По всяка вероятност малцина срещу многобройните врагове, които идват със силна артилерия!

— Ще ми позволите ли да ви дам един съвет? — запита мавърът, който се беше приближил в този момент.

— Аха, това си ти, Зулейк — извика Сант Елмо. — Не те забелязах!

— На острова живеят повече от двеста рибари, силни мъже, всички привикнали на битки, които биха могли да засилят гарнизона!

Рицарят го изгледа учуден.

— Ти, който би трябвало да се радваш, че ще видиш отново сънародниците си, ми даваш този съвет?

— Аз не мечтая за свободата!

— Но преди малко ти се оплакваше от пленничеството си — подхвърли графинята.

— Да, ако свободата би ми донесла същевременно сърцето на любимата!... Ако рицарят дойде с мен в селото, докато другите се приготвят за отбрана, ние бихме могли за половин час да доведем бойците!

— Най-напред трябва да видим дали пиратите са се появили вече! — отвърна малтиецът.

Тримата излязоха на терасата. Под тях се намираха готови за стрелба две дългоцевни оръдия. Баронът огледа бързо морската повърхност. Той съзря фелуката да се приближава на около 300 метра от брега на южния край на острова. Изведнъж той побледня, защото беше забелязал платната, които се приближаваха в далечината.

— Сарацините! — извика той.

— Много ли са? — запита графинята, като се притисна боязливо до него.

— Не мога още да ги преброя! Те плуват близо един до друг и са твърде далече!

— Аз мислех, че ще прикарам с теб дни на щастие, мили, а сега... Ще ни надвият ли враговете, мой Карло?

— Кулите и стените на този замък са здрави и нашите брони не по-малко! Ние и по-рано сме разбивали пиратите, ще ги разбием и сега!

— Но тогава бяха и малтийските рицари!

— Храбростта ни ще замести количеството. Освен това моята галера е наблизко и гърмежът на оръдията ще окрили усърдието на хората ми, които се намират на борда и... Ела, Зулейк, да извикаме рибарите. Семействата им трябва веднага да заминат за Сардиния. Има още време за спасение!

— А ако в това време екипажът на фелуката слезе на брега? — запита графинята.

— Те няма да сторят това, преди пристигането на галерите им — забеляза Зулейк, а същевременно зловна усмивка заигра около устните му.

— Добре ли е напълнен арсенала, Ида?

— Сигурно има оръжие за 200 души!

— Тогава да бързаме, Зулейк! Едва ли ще измине един час и корабите на неприятеля ще бъдат вече тук!

ГЛАВА 3

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА МАВЪРА

Няколко минути по-късно баронът и мавърът на коне напуснаха замъка. Графинята ги следваше с поглед от терасата. Тя се безпокоеше, че някоя група пирати може да слезе незабелязана на сушата и да се скрие наблизо. Рицарят обаче беше спокоен, тъй като видя, че фелуката се отправя на юг от острова. Той само намести меч си в ножницата и полуизвади камата. Също и мавърът беше облякъл една стоманена броня, преди да напусне замъка и се беше въоръжил с меч и кама.

Двамата видяха от брега как галерите следваха сигналите на фелуката, които бяха давани с помоща на едно огледало и лунната светлина. Неприятелските кораби обаче бяха още далеч, понеже вятърът, който духаше, беше много слаб.

— Имаме време — каза баронът.

— Да, господарю, повече, отколкото е необходимо — отговори мавърът.

Те язدهа един до друг по пътя за селото. Имаше само няколко километра, които можеха да се изминат на кон за десетина минути.

— Галоп — извика баронът, като пришпори коня си.

Замъкът изчезна зад една гъста елхова горичка. Двата коня летяха по пясъка. Конниците бяха изменили половината път, когато жребецът на алжиреца направи един неочакван скок.

— Какво правиш? — запита рицарят.

— Препречвам ви пътя — отговори мавърът, докато Сант Елмо отби коня си.

— Полудял ли си? Какво значи това?

— Че един от нас двамата трябва да отстъпи! — извика африканецът мрачно. — Дамата, конто ви обича и която нарушава спокойствието на нощите ми, може да принадлежи само на един мъж. Графиня Сантафиора!

— Бедни робе, ти се осмеляваш...

— Робът е княжески син и е потомък на халифите!

— Куче — извика рицарят. — Тогава значи ти си дал сигнал на фелуката и ти си привлякъл сарацините?

— Да, аз бях!

— Предател, умри! — С един скок той се озова до мавъра и замахна с меча си към шията му. Рицарят обаче намери един равностоеен противник. Зулейк, силен и ловък, отби удара, който улучи само шията на коня му и се опита от своя страна да нарани смъртно врага си. Острието на меча му се плъзна по ризницата на християнина.

— Махай се от пътя ми! — извика Сант Елмо.

— Никога! — беше отговорът.

— Галерите се приближават!

— Само вие трябва да се страхувате от тях, но не и аз!

— Освободи пътя, в името на графинята!

— В нейно име аз искам да ви убия! — отговори Зулейк.

Баронът нападна врага си с меча в едната и кама в другата ръка. Обаче мавърът отстъпи. Той започна да обикаля в галоп около рицаря, както беше обичаят на синовете на пустинята и да напада така ловко, че Сант Елмо трябваше да употреби цялото си внимание, за да отклони ударите на алжиреца. Един удар на Зулейк разкъса ръкава му, направен от зелена коприна.

— Добър удар — извика рицарят. — Той трябва да бъде последният ти.

Ловко той наведе коня си почти до земята, освободи краката си от стремената, скочи към мавъра и се опита да го свали от коня.

Последният обаче, без да се бави нито за миг, последва примера му, като същевременно извика:

— На помощ, на помощ, в името на Алах и Мохамед!

— Ах, негоднико, ти викаш хората от фелуката!

Рицарят замахна с меча си, но не можа да го повали. Броните дрънчаха от ударите на мечовете.

През време на борбата Зулейк започна да отстъпва към дюните. Тук той изведнъж изпусна камата си, грабна една шепя пясък и я захвърли в лицето на противника си. Последният обаче можа да отбегне нападението и с един силен удар по шлема простря мавъра на земята. В момента, когато искаше да забие камата си в гърба му, иззад дюната се появиха с диви викове 10–12 маври. Това навярно беше

екипажът на фелуката. Кафявите им мършави лица и пъстрите кърпи, обвити около шлемовете и дрехите им, доказваха това.

На барона не оставаше нищо друго, освен да скочи на коня и да побегне в пълен галоп към замъка. Напразно пиратите се опитваха да го настигнат. Но той беше все още далеч от целта си, когато от юг се разнесоха диви викове, плач на жени и деца и пушечна стрелба. Един поглед назад му показва пламъците, които се издигаха зад боровата горичка. Очевидно морските разбойници бяха нападнали рибарското село и го бяха подпалили.

Изведнъж един глас извика на лош италиански език: „Стой!“

Вместо да се подчини, рицарят пришпори коня си още повече и извади шпагата си. Половин дузина сарацини се опитаха да препречат пътя му. Но той разкъса редиците им. Без да се бави нито миг, той повали с един пистолетен изстрел първия мавър и нападна така бясно останалите, че те уплашени моментално отстъпиха. Така той можа да отиде в галоп до замъка.

Защитниците на укреплението спуснаха моста. Но тъкмо когато конят му искаше да премине по него, проехтяха три изстрела. Бедното животно се строполи. Рицарят падна с него, но запази присъствието на духа и навреме извади краката си от стремената.

Графинята видя това от терасата. Тя извика уплашено понеже мислеше, че го е загубила. Но в последния миг Сант Елмо успя да премине през моста.

Градушка от куршуми се изсипа от замъка върху приближаващите се врагове.

Развълнуван, Желязната глава поздрави спасения си господар, докато мостът беше издигнат отново.

— Вие бяхте в опасност, рицарю мой, и аз, който бях обещал на баща ви да бдя над вас, не бях...

Баронът се втурна покрай него към годеницата си, която го очакваше мъртвобледа от възбуда.

— Как треперех за теб!

Той я прегърна мълчаливо.

— Къде е Зулейк?

— Не говори за него, мила моя!... Кажи ми дали замъка има подземен вход?

— Да. Той води за кулата!

— Известен ли е той на Зулейк?

— Не. Само аз и началникът на стражата го знаем!

Баронът въздъхна облекчено.

— Зулейк ни е предал. Сега да защитаваме замъка!

ГЛАВА 4

НАПАДЕНИЕТО НА САРАЦИНИТЕ

Пиратите баха превзели острова, Благодарение на тъмнината и безгрижността на рибарите те бяха успели да завладеят селото, без да срещнат каквато и да е съпротива. Мъже, жени и деца, изненадани в съня си и уплашени от дивия вик и пушечните изстрели, бяха станали плячка на грабителите и отвлечени в галерите.

След като бяха опожарили всичките колиби, сарацините насочиха вниманието си към отдавна мразения от тях замък на графовете Сантафиора.

Докато четирите галери и фелуката бяха отплували към пристанището, за да обстрелват оттам замъка, около 300 души от екипажа им, снабдени със стълби за атака, бяха пропъзляли безшумно към крепостните стени.

Началникът на стражата ги забеляза едва тогава, когато те се намираха вече в почти пресушения по това време ров. Той даде тревога и съобщи на барона и графинята за близката опасност.

Сега вече оръдията можеха да бъдат употребявани само срещу галерите.

Рицарят не беше очаквал, че враговете ще успеят да дойдат толкова наблизко. Това обаче не го уплаши. Също и младата графиня беше сега по-сърцата. Най-добрите артилеристи стояха на кулата и бастияните. Всички останали мъже бяха облечени в брони и готови да отбият нападателите. В това време жените варяха в големи котли вода и масло.

Сант Елмо беше дал заповед да държат галерите с помощта на оръдейния огън далеч от пристанището. Докато гранатите опустошаваха мачтите им, нападателите бяха поливани в крепостния ров с врялата вода и масло. Дона Ида беше поощрила прислужничките си да носят непрекъснато на укрепленията в съдове тези две превъзходни защитни средства. Но пиратите в рова не отстъпиха. Една групичка от най-смелите се опита да свали моста, докато останалите се

изкачваха по стълбите. Нападението към моста беше отбито. Началникът на стражата отблъсна сарацините с помоща на няколко оръдейни изстрели. Само че този път той беше заповядал да напълнят оръдията с натрошено желязо и стъкло. Въпреки това нападателите бяха напреднали успешно по стълбите под закрилата на барутния дим и огъня на галерите. Но баронът и неговите смелчаци, които се излагаха безстрашно на неприятелския огън, продължаваха да отбиват нападателите.

Ровът се изпълни с убити и ранени, но от галерите прииждаха все повече и повече подкрепления. Изходът от борбата ставаше съмнителен. Трябваше да бъдат повикани на помощ хората от кулата. За една свалена стълба биваха издигани две или три. На терасата и в прозорците на замъка бяха хвърлени снопчета от горящи храсти. Подвижният мост, който не можеше да бъде защищаван повече от кулата, се намираше в голяма опасност. С дълбока болка на душата баронът виждаше как се приближава минутата, когато хората му нямаше да бъдат в състояние да отблъснат нападенията. В тоя миг към него се приближи Антиохий!

— Няма да можем да издържим дълго време!

— Къде е графинята? — запита възбудено рицарят.

— На горната тераса!

— Кажете и да се оттегли в кулата, където ще се съпротивляваме до последната капка кръв... Желязна глава, бъди готов с четирима бойци да прережеш въжетата на подвижния мост.

Каталонецът, който досега раздаваше щедро удари с боздугана си по главите на неприятелите, скрит зад един зъбер, не отговори.

— Нима е загинал? — помисли Сант Елмо, като хвърли един поглед наоколо. Петима или шестима от неговите моряци и войници лежах избити от снарядите на сарацинските галери. Желязната глава обаче не беше между тях.

— Той е сигурно при дона Ида! — си каза рицарят и като извика: — Оттеглете се назад! Всички към кулата! — се спусна към бастиона.

В същия миг от най-издадения край на укреплението проехтя победен вик. Пиратите се бяха изкачили по зъберите и се втурнаха по терасата, като подгониха пред себе си остатъка от бягащите защитници.

Всред шума, причинен от гърмежа на огнестрелните оръжия, рицарят чу един вик.

— Карло, мой Карло!

Той видя своята годеница всред жените, които се блъскаха по моста, който водеше от замъка за кулата, докато една група пирати се опитваше да пресече пътя им.

— Следвайте ме — извика той. — Спасете графинята!

Без да се огледа, той се спусна към разбойниците, като поощряваше все още отбраняващите се войници да не изоставят дървения мост, който водеше за кулата. Той задържаше като тигър нападението на враговете, които прииждаха от всички страни, дори и от стаите на замъка.

В този миг пред него се изпречи един тежко въоръжен до зъби воин, със спуснат наличник на шлема си, като въртеше с две ръце един меч. Баронът едва успя да вземе щита на един убит. Той парира удара на врага и му отговори с прикласен удар, който счупи наличника на противника му.

Баронът успя да види лицето му и извика гневно:

— Зулейк! За Бога, този път няма да ми избягаш!

— Да, Зулейк! — отговори мавърът с израз на дива омраза. — Зулейк, който обича дамата на вашето сърце и ще ви я отнеме!

— Умри, куче! — извика Сант Елмо и нападна отново.

Всред бъркотията около двамата съперници се беше образувало празно пространство. Рицарят, който беше побеснял от гняв, се сражаваше с всички сили. Зулейк нанасяше с двуръкия си меч удари, които можеха да разцепят скала. Никой от двамата обаче не можеше да надвие противника си, В това време от кулата старият началник на стражата извика:

— Мостът пада!

Войниците, на които беше възложено разрушаването му, чакаха само да се приберат последните защитници, за да пуснат гредите. Ето защо баронът прекъсна борбата и се втурна към кулата. Той едва беше достигнал вратата, когато мостът падна с гръмотевичен трясък и погребан под себе си мнозина врагове.

Диви, предсмъртни викове, клетви, след това облак прах, който обви мъртви и умиращи. Нападателят се бяха оттеглили отново на терасата.

Облян в пот с разбит шлем и раздрана ризница, Сант Елмо се спусна към платформата, Там той намери графинята и нейните дами при моряците, които обслужваха оръдията.

— Ние сме загубени, Карло — извика тя, като ридаеше, — остава ни само смъртта!

— Още не! — отговори рицарят. — Кулата е още наша! Ние ще я защитаваме с Божия помощ до пристигането на моята галера. Канонадата сигурно е била чута в Сардиния, а може би и в Калияри!

— Ти искаш да ме утешиш! — И Дона Ида се усмихна през сълзи.

Челото на Сант Елмо се навъси.

— Само един ме плаши! Зулейк! Ние току що се бихме отново, без да мога да му нанеса смъртоносния удар!

— Защо ме мрази този предател?

— Омраза? — извика баронът, — Любов го е накарала да нападне замъка. Любов към теб!

В този миг се появи началникът на стражата с малцината оцелели на платформата.

— Ние барикадирахме вратата и поставихме взрив под кулата — извика той. — Смятам, че ще предпочетете да бъдете погребани под развалините, отколкото да паднете живи в ръцете на неверниците!

— Постъпил си много правилно! — отвърна рицарят. — По-добре смърт, отколкото робство! Колко души имаме още?

— Двадесет и четири и жените.

— А Желязната глава?

— Тук е!

— Жив ли е?

— Чувствува се по-добре от всички останали.

— Поставете десет души при оръдията, другите — в първия етаж на кулата! Муниции и аркебузи има достатъчно. Трябва да издържим до пристигането на галерата.

— Какво може да направи тя сама срещу пет кораба, г-н барон?

— Надявам се, че няма да дойде сама. Ако гърмежът на оръдията е бил чут, ще ни се притекат на помощ и други кораби. Разпределете в това време хората ни по постове! Смелост, Антиохий! Да се доверим на Бога и мечовете си!

ГЛАВА 5

МИНАТА

Кулата, в която потърсиха убежище обсадените, беше четириъгълна здрава каменна постройка на северната страна на замъка. Тя беше изградена на един хълм, отделно от останалите здания и се издигаше на една височина от 40 метра, която броеше три етажа с добре защитени, посредством железни решетки, готически прозорци. По всяка вероятност някога тя беше служила като затвор. Стените и бяха масивни. От подземията и водеше навън в близките храсталаци таен проход, през който в случай на нужда защитниците можеха да избягат или да нападнат враговете откъм гърба.

Въпреки претърпените загуби, пиратите бяха смели и сигурни в победата си. Оръдията все още продължаваха да стрелят отгоре върху враговете, които от своя страна се опитваха да разрушат стените с брадви и куки. От всички страни върху кулата валеше дъжд от куршуми. Същевременно пиратите поставяха мини, за да вдигнат стените във въздуха. Баронът беше непрестанно зает да поддържа смелостта на обсадените с надеждата за помощ. За жалост гибелта все повече и повече ги заплашваше. Артилеристите от покрива трябваше да избягат в по-долните помещения. Половината от тях бяха загинали от каменните топки на враговете. Баронът започна да се съмнява в навременното пристигане на кораба му.

— Краят ни приближава — прошепна той с болка на графинята. — Бог ни напусна. Какво предпочиташ, Ида, робство или смърт? Ако си съгласна ще опитаме последното средство за защита!

— Какво възнамеряваш да правиш? — запита побледняла от ужас графинята.

— Пробив през тайния проход!

— Не е ли открит вече?

— Не зная, но ако си съгласна, да слезем в подземие. Страхувам се само от едно. Алжирците ще възпламенят някоя мина, за да избият всички ни!

— Велики Боже — извика Желязната глава. — Мина! Тогава всички сме изгубени!

— Можем да очакваме всеки миг експлозията — каза началникът на стражата. — Току що видях разбойниците да слизат от скалите. Не препоръчвам използването на тайния проход. Сводът може да се срути над нас!

— Тогава всичко е свършено — въздъхна дона Ида.

— Още не — опита се да я утеши рицарят. — Дори и да избухне мина, кулата няма да се срути. Тя е здрава. Може най-много да бъде направен пробив, през който да проникнат пиратите. Тясната стълба обаче е лесна за защитаване. Колко души сме още?

— Едва петнадесет.

— Това е достатъчно за съпротива. В това време ще дойде помощта.

Старият комендант поклати глава, кимна на барона и му прошепна:

— След половин час ще бъдем пленени или мъртви. Пиратите вече са подпалили фитила на мината и експлозията и ще накара да избухне и моята мина!

Рицарят се стъписа ужасен.

— Тогава всички ще хвъркнем във въздуха! Аз съм войник и смъртта не ме плаши, но графинята, вашата господарка...

— По-добре смърт, отколкото робство! Освен това аз също така не вярвам, че кулата ще се срути! Но ако стълбата бъде разрушена пътят ни за отстъпление ще бъде отрязан!

— Само ако бих могъл преди това да убия Зулейк! — промърмори Сант Елмо, скърцайки със зъби. — Тогава бих умрял по-леко.

— Г-н барон — извика изведнъж Антиохий, — виждам, че има още малко време, преди да избухне взривът, Ние бихме могли да обезвредим с вода моята, по-опасната мина.

— Ако ти се излагаш на смърт и аз ще сторя същото. Зулейк не би ме пощадил!

Рицарят целуна по челото падналата на колене графиня и се втурна по стълбата. С няколко скока баронът се отзова в подземие, където се намираха бъчвите с барут. В ъгъла се виждаше вратата за

тайния проход. Антиохи я отвори и влезе в ниския, издълбан в скалите тунел.

— Мината е тук, бързо господарю!

Сант Елмо изпразни една голяма, приготвена за тази цел, бъчва вода върху мината.

— Сега, бързо назад! — извика старецът.

В тоя миг силна светкавица раздра въздуха. Двамата почувствуваха как една непреодолима сила ги тласна обратно в прохода.

Последва ужасен гръм, викове и шум...

Те изгубиха съзнание.

* * *

Когато баронът дойде отново на себе си, около него царуваше гробно мълчание. Той лежеше в подземиято, където го беше тласнала експлозията и се чувстваше като разбит. Нямаше никаква власт над крайниците си. За един миг той помисли, че се намира в царството на мъртвите... Тогава съзнанието му се възвърна отново и от устните му се изтръгна див вик!

Той започна да се блъска в стените и заплака като дете. След това се наведе над спътника си, който лежеше неподвижно. Под шлема му се забелязваше струйка кръв.

— Мъртъв — извика с болка баронът.

Старецът беше разбил черепа си при падането.

— Значи още един приятел трябва да бъде отмъстен. Тежко ти, Зулейк! Нека само дойде часът, когато ще те намеря!

Той се огледа. През вратата проникваше лъч светлина. Слънцето беше изгряло. С голяма мъка той се довлече обратно в подземиято. Широка пукнатина зееше в един от ъглите. Всред бъчвите, оръжията и другите предмети лежаха мнозина убити пирати. По неразрушената стълба той намери други трупове. Пирати и християни лежаха един върху друг.

— Всички са мъртви. А моята годеница...?

С неимоверни усилия той си проби път нагоре през труповете.

— Ида, Ида!

Той беше почти горе, когато му се стори, че чува човешки глас.

— Кой вика? — извика той.

— Къде сте, г-н бароне? — чу се отговор отгоре.

Учудване и радост завладяха рицаря. Той позна гласа на Желязната глава. Нима той се беше спасил?...

Баронът се изкачи към първия етаж. Също и тук могила от трупове. По стълбата, която се спускаше от горната платформа, слизаше каталонецът.

Той захвърли железния си боздуган и се спусна към рицаря, като хълцаше от щастие.

— Ах, господарю. Нещастие!

— Къде е графинята? — извика изтръпнал от ужас баронът.

— Отвлечена! Отвлечена от Зулейк, мавърското куче!

— Отвлечена? От Зулейк? — Гласът на барона пресекна. Той падна на колене.

— Господарю, господарю, не се отчайвайте! Ще последваме разбойниците. Те отплуваха едва преди два часа. И галерата ви пристигна!

— Моята „Сирена“? — извика рицарят, като се съвзе отново.

— Да, аз я видях отгоре!

Благородникът скочи като възроден. Нова надежда изпълни сърцето му. Двамата се изкачиха на платформата. И тук всичко беше в развалини, всред които не се виждаше нищо друго освен трупове.

Слънцето обля с лъчите си морето и брега. На север се появи голям кораб, чиито платна и знамена показваха, че идва от Малта. На палубата блестяха в слънчева светлина шлемове и ризници.

— Моята „Сирена“! Ние ще преследваме пиратите, ако е необходимо дори и до Алжир. Трябва да ги разбием и накажем предателя Зулейк!

— Разбойниците отплуваха на югозапад!

— Всички ли?

— Да, заедно с фелуката, която ги изпревари!

— Беше ли при последната битка, Желязна глава?

— Разбира се и боздуганът ми извърши чудеса!

— Кой отвлече Дона Ида?

— Зулейк. Нашите бяха почти всички убити или ранени, освен мен!

— Насила ли я отвлякоха?

— Не, графинята беше в безсъзнание, когато я отнесоха. Взеха със себе си и нейните прислужнички.

— По какъв начин успя да се отървеш?

Прочутият потомък на фамилията Барбоза, който беше станал с една трета по-слаб, се почеса смутено по главата.

— Ти просто си офейкал и си се скрил, нали?

В тоя миг проехтяха два топовни гърмежи и отърваха Желязната глава от отговора.

„Сирена“ се появи в пристанището.

ГЛАВА 6

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

„Сирена“ беше един от най-големите и добри кораби, които плуваха по онова време из Средиземно море. Тя имаше висока, богато украсена предна част, с пристройка, пригодена за нападения. Задната част с кормилото беше още по-висока, а от двете и страни висяха големи фенери. Екипажът, без да предполага съдбата на замъка, имаше намерение да хвърли котва, когато баронът и спътникът му се появиха на брега.

— Спуснете една лодка! Не хвърляйте котва! — извика той.

Колкото и чудна да се видя на екипажа заповедта на капитана, тя беше незабавно изпълнена. Не след дълго лодката се допря до брега. Едва сега екипажът видя с ужас положението. Помощник-капитанът се приближи уплашен към — барона:

— Какво се е случило, рицарю?

— Пристигнахте с два часа закъснение — отвърна мрачно последният. — Сега можете само да видите делото на пиратите!

— Те са разрушили замъка?

— И избили всички защитници!

— Също и нашите хора?

— Ние двамата сме единствените, които оцеляха.

— А графиня Сантафиора?

— Пленена! Ако не знаете що е страх, Льо Тенан, ще тръгнем веднага да преследваме разбойниците!

Те се отправиха към галерата. По пътя рицарят разказа приключенията си.

— Това, което ме безпокои особено много — каза той тъжно, — е любовта на Зулейк към графинята. Той е в състояние да я убие, преди да я върне!

— Не знаете ли на кой кораб се намира той, Желязна глава?

— Не можах да видя това. Разбойниците се върнаха много бързо на борда.

— Галерите бяха четири, нали?

Без фелуката.

— Опасно надмощие, рицарю. Не е ли по-добре най-напред да повикаме помощ от Калияри?

С това бихме загубили ценно време, без да сме сигурни, че ще получим помощ. Предпочитам да опитам сам щастieto си. Бог ще ни помогне!

— Може би ще срещнем някои от нашите кораби, които кръстосват из Средиземно море!

— Дано Господ чуе думите ти! — изпъшка Желязната глава.

Галерата беше стигната. Екипажът и беше силно възбуден. Моряците бяха видели, че замъкът е разрушен. Те се питаха по какво чудо баронът и съперникът му са се отървали от смъртта. Едва беше стъпил на борда, баронът се обърна към тях и извика:

— Който се стараява от смъртта, може да слезе на сушата!

Никой не се помръдна.

— Трябва да издържим една отчаяна битка — продължи той, — в която може би ще загинем. Един срещу петима. Всеки, който се доверява на Бога и на мечата си, нека ме последва! Трябва да освободим господарката на замъка, свитата и, и населението на острова! Всички са били отведени на галерите, които плуват към Африка!

От всички страни се чува викове:

— Война срещу разбойниците! Всички ще следваме храбрия си капитан!

— Вдигнете тогава знамената и напред срещу неприятеля!

Едва баронът беше извикал това и той падна на палубата. Изтощение и напрежение, глад и възбуда го бяха накарали да припадне. Той беше отнесен в кабината му, последван от Желязната глава.

Докато се грижеха за него, Льо Тенан приготви галерата за бой и заповяда да опънат всички платна. Хоризонтът беше претърсен от всички страни, за да бъде открит врага.

В това време Сант Елмо беше дошъл отново на себе си. Първият му въпрос беше дали неприятелите се виждат и дали оръдията са готови.

— Всичко ми се струва като сън — въздъхна рицарят. — Толкова близо до щастieto и трябваше да ми бъде отвлечена! Годеницата! Как

е могъл Зулейк да прикрие страстта си, да не се издаде нито с една дума?

— Лютнистът ли е повикал пиратите?

— Всичко говори за това!

— За да отвлече графинята?

— Да, той твърди, че е княз, потомък на халифите от Кордова и Гренада!

— И е останал в продължение на четири години в замъка? Тогава той трябва да е повикал сънародниците си с помощта на някой ренегат. Никога не бих повярвал, че негодникът е имал такова влияние на Алжир!

— И аз никога не бих подозирал, че той е тъй храбър и опитен воин, каза Сант Елмо. — Няма да можем така лесно да отнемем скъпоценната му плячка. Но аз ще се опитам, та ако ще да пожертвувам цялото си състояние!

— Вие винаги ще можете да разчитате на моята подкрепа, рицарю! Ако не можем да настигнем пиратите по море, ще повикаме на помощ ордена, Венеция и Генуа и ще ги накараме да накажат най-после сарацините, този позор за Европа!

— Бих предпочел да ги срещна в открито море!

В този миг от наблюдателното място се чу вик:

— Платно на хоризонта!

Баронът скочи с радостен вик от леглото и улови меча си.

— Елате, Льо Тенан!

Двамата се изкачиха на палубата, където цареше голямо оживление. На югозапад в синьото море се бяха появили няколко бели точки.

— Това са пиратите! — извика рицарят. — Вижте там най-отзад фелуката!

— Сигурен ли сте? Не могат ли да бъдат това невинни търговски кораби?

— Не, не, аз не се лъжа. Вижте, те променят курса си към побликия Тунис! След няколко часа ще ги настигнем и тогава тежко ти, Зулейк! Льо Тенан, ще нападнем и превземем най-задния кораб, преди да са могли да се притекат на помощ другите!

— Фелуката трябва да получи първия залп!

„Сирена“ плуваше с максимална бързина зад галерите, за да пресече пътя им към силно укрепения Тунис! Също и на борда на вражеските кораби се забелязаха приготовления за борба. Палубите им гъмжаха от въоръжени сарацини. Очевидно, те искаха да отбягнат битката, защото многобройните пленници биха могли да им попречат. Освен това бяха имали вече доста случаи да се сражават със „Сирена“ и знаеха на какво е способна тя. Ето защо те опънаха всичките си платна. Когато враговете се бяха приближили още повече, маврите промениха изведнъж тактиката си. Докато едната галера продължи пътя си на юг, останалите прибираха една част от платната и завиха назад.

— Какво значи това? — извика Льо Тенан. — Да не искат да се бият с нас?

— Негодници! — извика баронът. — Те прикриват бягството на Зулейк и се нареждат в боен строй. Графинята е на бягация кораб!

— Няма да безпокоим другите! Понеже сме по-бързи, ще преследваме галерата, която се опитва да избяга!

Графът улови рупора.

— Готови за огън!

ГЛАВА 7

НЕПОСИЛНА БОРБА

Пиратите се бяха наредили в една линия и плуваха към галерата, за да я обкръжат. Обаче малтийците по онова време ни най-малко не им отстъпваха в морското изкуство. На около 500 метра от най-предния кораб, „Сирена“ заобиколи неприятелската линия и продължи да преследва бягащия на юг кораб. За жалост, при тази маневра тя загуби значителна част от спечелената преди това преднина. Неприятелите се обърнаха веднага, но малтийците все още можеха да се изскубнат от тях.

— Само ако не разрушат мачтите ни — каза Льо Тенан, — ние бихме могли да настигнем Зулейк, преди да дойдат на помощ останалите!

— Във всеки случай това е отчаяна игра! — каза Сант Елмо. Но не трябва в никакъв случай да се колебаем! Закълнете ми се, че ако падна, ще продължите борбата и ще освободите годеницата ми! Богатствата ми са на ваше разположение!

— Бароне — каза Льо Тенан развълнуван. — Заклевам се в светия кръст! Няма да оставя нищо неопитано, за да освободя графинята!

— Благодаря, капитане! Сега мога спокойно да умра!

Галерата беше едва на един километър зад тази на Зулейк, следвана от враговете.

— Огън! — заповяда баронът. И четиринадесетте оръдия изпратиха снарядите си с бясна сила към пиратските кораби, преди още те да са насочили своите оръдия към „Сирена“. Последниците бяха страшни.

Фелуката, която плуваше напред, изгуби с един удар мачтите и платната си. Останалите бяха получили толкова изстрели, че се спряха за миг. Но радостният вик на екипажа на „Сирена“ замлъкна скоро, когато снарядите на морските разбойници започнаха да сеят смърт и унищожение. Една десета от хората на барона бяха мъртви или ранени.

— Ако дяволът не се намеси в играта — извика Льо Тенан, — ще настигнем Зулейк, преди да дойдат другите!

Галерата на барона все повече се приближаваше към кораба на Зулейк. В това време останалите пиратски кораби продължаваха непрекъснато да стрелят, обаче без голям успех. В галерата на Зулейк също се забелязваха трескави приготовления за бой. На около 400 метра разстояние двете и задни оръдия се прицелиха в „Сирена“. Снарядите прелетяха през платната, без да нанесат особени вреди.

— Огън! — заповяда Льо Тенан.

Петдесет души откриха оживен огън срещу разбойниците, които от своя страна обсипаха със снаряди предната част на неприятелския кораб. Тикана от лекия морски ветреца, „Сирена“ налетя срещу вражеския кораб и проби с бушприта си голямото му платно.

Двата кораба се сблъскаха със страшен тласък, който накара всички бойци да изпадат. Малтийците закачиха с куки пиратския кораб. След това те се спуснаха с диви викове на борда на галерата, начело с барона и Льо Тенан.

Маврите се втурнаха като пантери срещу тях. Обаче малтийците ги отблъснаха назад.

— Напред! — извика рицарят. — Да свършим с тях, преди да са ни настигнали останалите кораби!

Яростта удесетори силите му. Той си пробиваше енергично път към барикадата, която беше издигната около главната мачта. Хората му го следваха по петите. Маврите се защитаваха отчаяно. Мечове и боздугани се стоварваха с гръмотевичен трясък върху шлемовете и броните. Навсякъде падаха обляни в кръв убити и ранени. Барикадата беше защитавана с отчаяни усилия. Баронът, който вече чуваше изстрелите на приближаващите се галери, събра двадесетина души, за да атакува барикадата. В този миг насреща му излезе решително един облечен изцяло в желязо мъж.

— Зулейк! — извика Сант Елмо. — Негоднико, пипнах те най-последно! Върни годеницата ми!

— Вземи я, но по-напред се опитай да ме убиеш — беше отговорът.

Сражаващите се двойки в този миг разделиха двамата съперници. Пиратите отстъпиха. Победата на малтийците изглеждаше сигурна и завладяването на кораба беше само въпрос на минути, когато изведнъж

ужасна градушка от куршуми помете палубата. Галерите бяха дали един залп, без да обръщат внимание на това, кого ще улучат — врагове или свои.

Льо Тенан заповяда на хората си да отстъпят веднага, необръщайки внимание на гневния вик на Сант Елмо. След това той се спусна към барона, който все още се опитваше да настигне врага си.

— Елате или всичко е загубено! — му извика той настойчиво.

Напразно рицарят се противеше. Отстъпващите го повлякоха със себе си. Маврите се опитаха да нападнат отново „Сирена“. Опасността, която грозеше кораба, даде нови сили на барона, С няколко заповеди той накара да бъдат вдигнати куките и събра екипажа.

Един напор на вятъра освободи кораба. Но докато оръдията му гърмяха, нов дъжд от вражески гранати се изсипа и нанесе страхотни разрушения на борда. Шумът заглушаваше заповедите на капитана и офицерите.

Намиращите се на палубата и край оръдията моряци загиваха един след друг. Корабът беше вече развалина, която се държеше като по чудо на морската повърхност. Оръдията бяха занемели поради липса на прислуга.

— Предайте се! — викаха маврите от всички страни.

Баронът отговори със заплашителен глас:

— Малтийците умират, но не се предават!

В този миг между християните се разнесе радостен вик:

— Платно, платно! Идва помощ!

На север, по посока на Сардиния, на хоризонта се показаха бели точки. Оттам не мажеха да идват неприятелски кораби. Сарацините също така бяха забелязали приближаването на непознатите кораби. Те смятаха, че това са пратеници на вицекраля на Сардиния, който искаше да помогне на малтийските рицари. Те се страхуваха, че ще попаднат между два огъня, Баронът и Лео Тенан използваха колебанието им.

— Напред, стреляйте! — извикаха те на хората си.

— Всички при оръдията!

Огънят на християните ставаше все по-оживен. Изстрел след изстрел се забиваха в неприятелските кораби. Дъждът от куршуми най-после принуди сарацините да се откажат от плячката си Галерите им бяха пострадали от дългата борба Те вдигнаха бързо платната и

избягаха към Алжир, като изпратиха един залп за последно „сбогом“ към полуразрушената „Сирена“

Малтийският кораб остана още обвит в дим от последната канонада.

ГЛАВА 8

БЪРЗИТЕ ПЛАТНОХОДКИ

Докато оцелелите — едва половината от екипажа — сваляха ранените от палубата, Льо Тенан се беше изкачил на наблюдателното място, за да разгледа платноходите, които се приближаваха. Един поглед беше достатъчен, за да му покаже, че това не са нито сардински военни кораби, нито малтийски галери, а само два малки кораба, които не бяха годни за преследване на сарацините. Рицарят, който беше последвал Льо Тенан, наведе отчаяно глава.

— Бароне — опита се да го утеши приятелят му. Вие сте войник и не трябва да падате духом. Въпреки че днес щастието беше на страната на неверниците, не след дълго то може да се промени отново и да облагодриятства освобождението на графинята!

— По-добре да ме беше улучил някой куршум! — въздъхна Сант Елмо.

— А кой щеше да освободи тогава дона Ида?

В този момент една внезапна мисъл проблесна в главата на рицаря и той запита:

— Какви смятате, че са тези кораби?

— Фелуки!

— Може би това са контрабандисти, търговски кораби сигурно щяха да избягат от оръдейната стрелба!

— Какво ще направите в такъв случай?

— Ще ви поверя командването на тежко повредената „Сирена“ и ще се опитам сам да отида с фелуките в Африка!

— Бароне, откажете се от това намерение. Помислете на какви опасности се излагате! Мнозина ви познават в Алжир, а и Зулейк ще бди!

— Решението ми е непоколебимо. „Сирена“ е полуразрушена. Вие можете да отведете останалата част от екипажа ни в Сардиния, а фелуките ще ме отведат срещу съответното възнаграждение в Алжир!

— Щом като не искате да останете, вземете поне няколко смели мъже със себе си!

— Желязната глава ми е достатъчен. Аз не отивам там, за да воювам, а само за да отвлека графинята. Дайте сигнал на фелуките!

Двата кораба, които бяха познали малтийското знаме, се приближаваха бързо насам. Това бяха малки, пригодени изключително за бързо плуване платноходи, които по онова време оказваха ценни услуги на пленените от сарацините християни.

Екипажите им се състояха от безстрашни мъже. Те се осмеляваха да влизат в пристанищата на маврите и използваха там всяка една възможност, за да подпомагат бягството на християнските роби.

Естествено, те правеха това не толкова от човеколюбив — между тях се намираха дори мохамедани-рenegати — колкото с надеждата, че ще получат добро възнаграждение от семействата на освободените.

Смъртта ги заплашваше ежедневно. Веднъж пленени, те не можеха да се надяват на милост от страна на сарацините. Нерядко в подобни случаи те биваха изгаряни живи или набивани на колове. Някои от тях биваха хвърляни в негасена вар и след това обезглавявани.

След малко двете фелуки се прилепиха плътно до галерата. Един едър мургав като африканец мъж, с дълга черна брада, се изкачи по спуснатата въжена стълба. Той беше облечен в турски дрехи, с широки, кафяви, пристегнати под коленете панталони, светло-синьо палто и червен вълнен пояс.

— Изглежда, че тук е имало голяма битка! — извика той на лош италиански език, като се спря на моста и се загледа в труповете, които още не бяха хвърлени в морето. — Вие ли сте капитанът? — запита той капитана, като свали червения си фес. — Имали сте щастие, че сте издържали нападението на онези четири галери! Жалко, че дойдохме твърде късно, за да ви помогнем!

— Вие сте контрабандисти, нали?

— Да, капитане.

— Откъде идвате?

— От Калияри.

— Чухте ли за нападението на пиратите срещу Сан Пиетро?

— Научихме от кораби, които идваха от Антиоко, че неверниците са бомбандирали замъка на граф Сантафиора!

— Знаят ли, че графинята е отвлечена?

— Да, целият Калияри оплаква съдбата на благородната дама!

— Накъде отивате сега?

— Аз смятам да опитам късмета си в Алжир, а моят спътник трябва да освободи в Тунис сина на един испански пратеник. Работата е опасна, обаче възнаграждението е толкова голямо, че ако всичко успее, бих могъл да се установя на спокойствие и да обработвам земите си в Нормандия.

— Вие не сте ли италианец? — запита Льо Тенан.

— За хората в Средиземно море, които ме познават като моряк, аз съм нормандецът, при неверниците съм Бен Кадек, а при моите сънародници — Жан Бартел.

— Кажете, бихте ли искали да спечелите 50000 скуди, без да развалите другите си планове? — запита баронът.

Нормандецът подскочи от радост.

— За такава сума бих запалил казбата в Алжир и двореца на Кулкелуби! Освен това имам да разчиствам с негодниците още една сметка, която тежи на душата ми!

— Не искам това — подхвърли усмихнат баронът. — Ще трябва само да вземете със себе си мен и моя спътник и ако е необходимо да ми помогнете там!

— Искате да освободите някого?

— Графиня Сантафиора.

— И аз мислех това. Корабът ми и хората ми са изцяло на ваше разположение. Трябва само да се осланяте на мен и да ми обещаете, че ще бъдете предпазлив!

— Ще сторя това, което желаете! Льо Тенан, изплатете 50000 скуди от корабната ми каса!

— За сега ще бъде по-добре да ги оставите във вашата галера! — каза нормандецът. — Ако успеем да освободим графинята, те ще ми бъдат изплатени от великия майстор на ордена ви!

— Както желаете!

— Дайте ми само 10 минути време, за да приготвя една кабина за вас! Вашето име, господарю?

— Барон Карло ди Сант Елмо!

— Наистина? — извика морякът, като го изгледа с учуден поглед. — Познават ви из цялото Средиземно море и дори в Африка се

страхуват от вас... Бързо пригответе кабината! — извика той на хората си, като се спусна по стълбата.

— Къде е Желязната глава? — запита рицарят околните.

— Какво искате от него? — запита Льо Тенан. — Той само ще ви пречи!

— Той е вярна душа и няма да ме напусна, въпреки че се страхува от неверниците!

Желязната глава обаче не се виждаше никакъв. Едва след дълго търсене той беше открит в трюма, заспал до огромния си боздуган.

— Извинете — извика той, — че бях задрямал за няколко минути! Дългата битка ме беше изтощила! Каква сеч! Световната история ще разказва за нея!

— По всяка вероятност вие не малко сте допринесли за спасението на „Сирена“ — се усмихна иронично Льо Тенан. — Но скоро ще намерите в Алжир повече възможност за подвизи!

— В Алжир? — извика ужасен потомъкът на фамилията Барбоза.

— Да, ние ще отплуваме с контрабандистите, за да освободим дона Ида!

Желязната глава почти припадна.

— Господарю, вие отивате в лапите на смъртта! Аз, който бях натоварен от баща ви да бдя над вас, не мога да си позволя това!

— Ти ще ме последваш! — каза сухо рицарят. — Страхуваш ли се?

— Аз, един Барбоза! Вие можехте да ми спестите тази обида! Аз не се страхувам нито от сарацините, нито от Кулкелуби!

— Тогава слез във фелуката!

Докато нещастникът слизаше в малкия кораб, Льо Тенан още веднъж предупреди барона да бъде предпазлив.

— Погрижете си да не ви познаят, ако искате да спасите графинята! Как бих желал да споделя с вас опасностите! Кажете поне къде да ви очаквам при условие, че всичко премине благополучно!

— Край Белеарските острови, където смятам да потърся закрила, ако планът ми успее! Но най-напред отведете на сигурно място онези храбреци, които са останали още живи на борда на „Сирена“!

— Аз ще кръстосвам край испанския бряг и ще отплувам в подходящия момент към Алжир!

— Сбогом, Льо Тенан! Ако умра, не забравяйте дона Ида!

— Заклевам се!

Двамата приятели се прегърнаха силно развълнувани.

— Побързайте — извика нормандецът нетърпеливо. — Не трябва да губим време!

Дванадесетте членове на екипажа — всичките хора с херкулесово телосложение и смели лица, събрани от всички пристанища на Средиземно море, бяха вдигнали вече двете големи платна. В следния миг двете фелуки се отправиха в югозападна посока. Нормандецът претърси с острия си поглед хоризонта, за да открие пиратите.

— При добър вятър те могат да спечелят значителна преднина — измърмори той под нос. — Утре вечер те ще бъдат в Алжир, ако не се случи нещо неочаквано, а и ние също!

Той се приближи до барона, който беше седнал на една от бъчвите на палубата, докато Желязната глава се беше подпрял на бордовата стена в лошо настроение.

— Вие сигурно сте смъртно уморен след битката, господарю и трябва да си отпочинете! В момента не ни заплашва никаква опасност, Африка е още далеч!

— Чувствам се като разбит!

— Не е никак чудно! В Калияри ми разказаха, че сте защитавали замъка със смелост и решителност. Две битки за двадесет и четири часа биха били много дори и за един гигант!

Баронът се усмихна уморено, без да отговори.

— Проклети кучета! — продължи морякът. — Да се приближат чак до Сардиния! Ако Карл Мартел, който разби маврите при Путие, беше още жив, те нямаше да станат така нахални!

— Какъв курс взимате? — запита рицарят след кратко мълчание.

— Опитвам се да следвам маврите на почетно разстояние!

— Бърз ли е корабът ви?

— Плува като делфин и никой в Средиземно море не може да се мери с него на бързина! Но най-напред трябва да си отпочинете, г-н барон! Вашият слуга хърка вече. Наистина, аз мога да ви дам само една малка кабина и едно не особено широко легло...

— Аз съм моряк... Благодаря ви за всичко...

ГЛАВА 9

КРАЙ АЛЖИРСКИЯ БРЯГ

Преди още да бяха открити сарацинските галери, двете фелуки се разделиха. Тази на нормандеца отплува по посока на Алжир, другата, командувана от един неаполитанец — към Тунис, където искаше да освободи няколко търговци от Салермо. Последните бяха паднали в ръцете на Сципион Цикале, който отначало беше храбър сицилиански капитан, но в последствие стана ренегат. Нормандецът не изпусна нито за миг кормилото. Той насочи най-напред фелуката на юг, за да завие след това на запад, като че ли идва от Тунис. Морето беше безлюдно. Само делфините, които подскачаха около предната част на „Соломон“, го оживяваха, като оставяха след себе си светли бразди в тъмните води. Едва след няколко часа на юг се показва една малка светла точка.

— Да видим какво е пък това! — изръмжа морякът, — От 16 часа сме летяли като лястовици!

В този миг една ръка го потупа по рамото. Той се обърна.

— Аха, това сте вие, г-н барон? Можете спокойно да поспите до изгрев слънце!

— Аз вече си отпочинах достатъчно. Каква е тази светла точка?

— Трябва да е фарът на Дайджели!

— Вече африканският бряг?

— Да, нашите фелуки, особено пък моята, плуват по-бързо от галерите!

— Смятате ли да влизате в пристанището?

— Да, г-н барон!

— Но вие няма какво да правите там!

— Напротив, влизането в Дайджели ще ни достави добър паспорт, — отвърна морякът, като се усмихна тайнствено.

— По какъв начин?

— Вие знаете, че християнските кораби не се осмеляват да влизат в мавърските пристанища. За да мога да докажа на алжирските

власти, че търгувам само със сарацините, ще натоваря тук няколко центера сюнгери. Това ще ми послужи като доказателство, а същевременно ще направя една добра сделка!

— Вие сте както умен, така и хитър!

— Аз вече заповядах да донесат в кабината за вас и слугата ви няколко арабски облекла. Изберете тези, които ви подхождат най-много! При вашето нежно лице, сини очи и руси коси, аз бих ви посъветвал да се преоблечете като момиче! Вие бихте завъртели главите на мнозина!

— Предпочитам да си остана мъж! — засмя се Сант Елмо на това чудновато предложение.

— Побързайте, господарю! След два часа ще изгрее слънцето и ние ще влезем в крепостта!

На сутринта морякът заповяда да издигнат туниското знаме. Той насочи кораба си към входа на пристанището, където се намираха две малки укрепления. Баронът и неговият спътник се появиха, облечени като маври. Морякът ги изгледа внимателно и остана доволен от външността им.

Пред погледа се появиха многобройни черни точки, които се плъзгаха по морската повърхност.

— Какво правят тези лодки? — запита рицарят.

— Ловци на сюнгери на работа, повечето пленници от Сицилия и Сардиния!

„Солинам“ се приближи бавно към първите рибари. Това бяха големи лодки, всяка по двадесет души и един въоръжен до зъби войник, който често Шибаше с камшик голите гърбове на гмурците. Неколцина ловяха сюнгерите с мрежи. От другите лодки в морето скачаха гмурци с камъни, завързани за краката.

— Негри ли са това?

— Не, пленени християни!

Изглежда, че сюнгерите бяха в особено голямо количество в малкия залив на Дайджели. Непрекъснато гмурците донасяха нови товари в лодките. Бедните рибари трябваше да понасят необикновени мъки под палещите лъчи на безмилостното слънце и ужасния камшик на надзирателя. Голите им гърбове бяха покрити с белези и кървави струпей. Често пъти гмурците се появяваха на повърхността на водата с изцъклени очи и полузадушени.

— И това са християни като нас! — въздъхна Желязната глава, който гледаше съчувствено към бедните създания, на които не беше давано нито за миг почивка.

— Всички са християни! — потвърди нормандецът — и все пак тези се чувствуват добре. Те поне имат за през нощта подслон, където могат да спят спокойно. Какво представляват лошите обноски от страна на надзирателя в сравнение с меките, на които са изложени затворените в баньото^[1]!

След тези думи морякът даде заповед да бъде хвърлена котва. По онова време Дайджели беше малко, незначително селище, посещавано само от няколко фелуки, които докарваха стоки от Тунис и отнасяха сунгерите. То се състоеше от няколкостотин бели къщи без прозорци, с дворове във вътрешността и плоски покриви, където жителите търсеха нощем прохлада. Две или три джамии извисяваха стройните си минарета.

Нормандецът, чийто кораб беше известен на всички, се смеси с двама стари познайници в тълпата. Той искаше да бъде забелязан, за да може да докаже в случай на нужда, че е дошъл от сарацинско пристанище. Така той купи няколко товара сунгери и хранителни припаси, предложи на приятелите си кафе, извърши всекидневните си молитви и обреди като истински мюсюлманин и се върна към обяд на кораба, след като беше съобщил навсякъде, че пътува за Алжир.

— Кога ще отплуваме? — запита го рицарят загрижено.

— Веднага след ядене. Бих желал, ако е възможно, да вляза още днес през нощта в Алжир. Тъмнината ще ни благоприятствува!

— Предоставям всичко на вас! — каза уверено баронът.

Котвата беше вдигната към два часа след пладне. Източният вятър спря и фелуката летеше като лястовица покрай брега. Понеже пиратите, охраняващи брега, дебнеха в открито море за кораби от друга народност, които отказваха да плащат данък на сарацините, „Солиман“ не срещна никакъв кораб. Само делфините и морските птици правеха компания на фелуката. През целия следобед те плуваха край брега, по който често се появяваха села и укрепления. Веднага след като залезе слънцето, на небето се появи черен облак, който накара нощта да настъпи по-бързо, отколкото трябваше.

— Това е удобно време за нас — каза нормандецът. — Под никакъв предлог не трябва да запалваме светлина! След 4–5 часа сме в

пристанището!

Платната бяха свалени и поставени само две малки, черни, които бяха невидими в тъмнината. След това сам нормандецът улови кормилото.

На хоризонта се виждаха четири светли точки: фенерите на два стражеви кораба.

Нормандецът насочи кораба към тях. Фелуката се промъкна покрай кораба, който кръстосваше около Кап Малифа. След това тя се смеси със платноходите, които изпълваха разпръснатото пристанището. Всичко това стана така бързо, че никой не забеляза маневрата.

— Стигнахме целта! Сега можем спокойно да поспим!

[1] Баньо — итал. — затвор. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 10

ХИЕНИТЕ НА АЛЖИР

През 16 век Алжир беше центърът и най-силната крепост на сарацините, които всяваха ужас в жителите на всички християнски държави по бреговете на Средиземно море. Модерният Алжир напомня само по джамиите, крепостта и казбата си на стария град, който беше защитен от почти непревземаеми укрепления и многобройни кораби, екипирани с най-безстрашните и ужасни на времето си моряци.

Пазарищата му бяха пълни с произведения от вътрешна Африка, Индия, Ориента и Европа. Шестте му големи затвора бяха пълни с пленници от всички страни. Те можеха да побрат около 25 000 души. Измежду затворите само този на Света Катерина притежаваше християнска църква, за което рицарите-темплиери трябваше да плащат ежегодно висока сума.

Тунис имаше девет, но по-малки затвора, които побираха 2000 пленници. Триполис само един за 500, а Сол две, така наречените „Матамур“, подземни помещения, които бяха много по-страшни, отколкото затворите.

Тунис беше главният пазар за християнски роби. По онова време той беше на върха на славата си и можеше да се мери с Константинопол. Всички средиземноморски държави трепереха пред него и понасяха спокойно грубите обиди и предизвикателства.

Корабите му владееха морето и често дори нападаха крайбрежните градове. От тези разбойничества най-много страдаха Сардиния, Неапол, Генуа, Венеция и Романъя, защото те упорито отказваха да плащат данък на бея. Колкото и невероятно да звучи това, европейските държави не бяха в състояние да се съюзят и да унищожат с един замах разбойниците или най-малко да очистят Европа от тях. Едва векове по-късно Триполис беше бомбендиран от Венеция, след като тя беше вече устояла на много борби с турците в Крит, Кипър и Черно море. Тогавашният Пиемонт принуди тази държава, след многократно

обстрелване, да се подчини или най-малко да ограничи морските си разбойничества. А едва след превземането на Алжир от Франция се сложи окончателно край на тази заплаха.

* * *

Гласът на мюезина призоваваше правоверните за сутринна молитва, когато нормандецът влезе в кабината на рицаря и му каза с разгорещен глас:

— Ние можем да отидем с пълна сигурност на сушата. Никой не ни е проследил. Съседните кораби мислят, че само съм сменил мястото си, за да дойда по-близо до кея! Но вие изглеждате много разстроен, господарю, като че ли не сте спали през нощта!

— Да, имаш право!

— Не се безпокойте! Ще намерим младата графиня! Ние имаме тук повече приятели, отколкото можете да предполагате! Някои от тях дори са членове на ордена на виещите дервиши! Сега ще отидем да намерим един от тях! Загърнете се с мантията, поставете пистолетите и камата в пояса и ме последвайте!

— Какво ще правим с Желязната глава?

— Ще вземем и него с нас! Не мога да го оставя тук. Той бърбори твърде много и само една единствена дума е достатъчна, за да ни издаде!

Докато баронът се приготвяше, нормандецът и екипажът се хвърлиха на палубата и започнаха да се молят с висок глас, като премятаха между пръстите си венци от рози, направени в Мека. След това, преди още да са станали с обичайния поздрав „Алах ил Алах“, те измиха според обредите ръцете, краката и лицата си. Нормандецът окачи венецът от рози на пояса си, между пистолетите и ятагана, заповяда да спуснат мостика и слезе с двамата си спътници на сушата.

Големият бял град се разстилаше пред тях. Навсякъде цареше оживление. Всички пътища и улици бяха задръстени от хора, които с магарета и камили се отправяха ту към града, ту към пристанището. Всички народности на изтока бяха застъпени. Стройни обилно въоръжени кабили, облечени в кози кожи; горди маври в прекрасни бели бурноси и скъпоценни пояси, с втикнати в тях пистолети и саби;

дългобради араби със скулести лица и огнени очи; туареги от пустинята Сахара в черни облекла; високи фалахи, богато украсени със злато и сребро; турци и негри от различни племена.

Изведнъж наоколо се разнесоха диви и болезнени викове. Появиха се тълпи от бели роби, които отиваха към пристанището. Веригите, с които бяха оковани, дрънчеха високо. Косите на бедния Желязна глава настръхнаха. Нормандецът водеше спътниците си, колкото се можеше по-бързо през тълпата към горната част на града, където оживлението беше по-слабо.

— Накъде отиваме? — запита баронът.

— Към джамията, Днес е сряда. Дервишите изпълняват танците си в чест на Мохамед. Приятелят ми е нещо като светец между тях и никой не предполага, че е християнин, който е спасил стотици роби!

— Кога ще можем да говорим с него?

— Довечера в неговата килия, гробът на един светец!

Тясната улица, която водеше към джамията и по която вървяха сега, беше също така пълна с хора.

Те се трупаха пред малките магазини, пълни със стоки от всички земи на Азия. Имаше кози кожи, червени фесове, сладкиши, килими от Рабат и Анатолия, ангорски шалове, меки копринени платове, кожени изделия и оръжия. Едва бяха стигнали в средата, когато от една странична улица нахлу голяма група хора, които викаха диво:

— Дал ах! Дал ах? Християни, християни!

— Какво се е случило? — запита баронът нормандеца, като го видя, че побледнява.

Морякът бързо избута спътниците си до една стена.

— Да се опитаме да избягаме, колкото е възможно по-бързо! — прошепна морякът на рицаря. — Миналата година един мой сънародник Гиьом дьо Перние, когото трябваше да освободя, изпита безчовечната жестокост на тези хора.

— Сигурно са го били до смърт или забили на кол?

— Господарят му заповяда да го бият до смърт, след това да отрежат ушите му и го накараха да ги изяде^[1].

В този миг един отряд еничари изблъска безпощадно с удари тълпата към магазините и къщите. Те водеха една камила, на която седеше един бял мъж, който, обвит в дим, надаваше ужасни викове. Това беше осъденият на „Шамгат“ християнин, едно от най-страшните

мъчения на маврите. Той седеше на един голям, пълен със запалени лесно горими вещества съд. Нещастникът беше завързан с вериги и полят със смола.

Баронът трябваше да затвори очи пред това мъчително зрелище. Ако не беше нормандецът, той сигурно щеше да извърши някоя безразсъдна постъпка. Също и морякът с цената на големи усилия успя да запази самообладание.

— Кой е този човек? — запита той един плътно притиснат от тълпата до него бедуин.

— Един християнски роб!

— Какво е направил той?

— Убил господаря си и след това избягал! Трябва да е испанец!

— Кому принадлежеше?

— На Али Ел Туси, мавър, който не беше много нежен към робите си и често ги оставяше да умират от глад!

— Куче! По-лош и от християните! — процеди през зъби нормандецът.

Бедуинът го изгледа остро.

— Не знаеш ли, че кучето беше ревностен мюсюлманин?

— Пророкът няма по-набожен привърженик от мен — каза мореплавателят. — Всички знаят това, а особено Алд Ел Хагиси, Марabu и водач на танцуващите дервиши! Християните също така са създадени от Бога и трябва да бъдат по-малко измъчвани!

— Те са неверници и затова не заслужават никаква милост!

Бедуинът отново насочи цялото си внимание към ужасното зрелище. От време на време той хвърляше поглед към нормандеца, който горчиво съжаляваше за непредпазливостта си. Ето защо той даде знак на спътниците си и се промъкна в тълпата, която следваше камилата.

Един поглед назад му показва, че бедуинът беше последвал примера му. Той бързаше с барона и Желязната глава из тесните улички, за да избегне евентуално преследване. Скоро тримата стигнаха пред джамията.

— Събуйте обувките си и ме последвайте! — извика им той.

[1] Исторически вярно. ↑

ГЛАВА 11

ТАНЦУВАЩИТЕ ДЕРВИШИ

Всички джамии си приличаха. Те се различаваха една от друга само по големината и по различната височина на минаретатз, от които мюезите призоваваха правоверните три пъти дневно на молитва.

Когато нормандецът и двамата му спътници влязоха в залата, тя беше вече пълна с гъста тълпа от вярващи. В поставената по посока на Мека ниша, която замества в мохамеданските храмове олтара, един стар дервиш, с дълга бяла брада, произнасяше с монотонен глас стихове от Корана. Той беше загърнат в широка синя мантия, а на главата си носеше остра плъстена шапка. До него висяха различни ножове, турски саби, дълги игли, пили — истински арсенал от оръдия за изтезание. В един от ъглите на един мангал се нажежаваха някои от тези оръдия.

— За какво служи това? — запита шепнешком баронът. — За мъчение на християните?

— Ах, не, с тези оръжия дервишите се самоизтезават.

— А старецът?

— Той е техен вожд, великият мираб, моят приятел, за когото вече ви говорих!

— Който ще ни помогне? — запита Сант Елмо учуден.

— Да, той е истински християнин, един от нашите. Но тихо, дервишите идат!

— Не смятате ли да се обадите на стареца?

— Веднага, щом като дойде удобният момент! Един знак е достатъчен, за да разбере, че има нужда от него!

Дванадесет старци, с невчесани бради и дълги коси пристъпиха с боси крака в пространството, което беше оставено свободно за тях. Те носеха широки небесно-сини дрехи, които достигаха чак под коленете им и бяха пристегнати около телата им с широки пояси.

Това бяха виещите дервиши.

Тези чудновати фанатици, които се стремяха да спечелят рая на Мохамед с помощта на дивите си танци и самоизтезания, твърдяха, че са откъснати от света през време на екстаза си. Те принадлежат на прастари религиозни ордени, които водят своето начало още от 1270 г. и продължават да са могъщи и днес, защото притежават безброй манастири. Най-значителният от тях се намира в Константинопол, между Пера и Галата.

Дванадесет дервиши, които се намираха в транс, предизвикан от хашиша, образуваха един кръг и вървяха ту напред, ту назад, като пееха стихове от Корана, с очи втречени в мираба, който продължаваше да мърмори молитви. Те пееха с чудновати, почти нечовешки гласове. Странните звуци ставаха от минута на минута все по-силни и най-накрая преминаха в див вой.

— Луди ли са тези? — запита Желязната глава.

— Тихо — напомни нормандецът убедително, — Нима искате да ни въвлечете в опасност?

След като дервишите бяха славословили ту Аллах, ту основателя на ордена им, изведнъж прекъснаха и застанаха неподвижни и безмълвни. С отворени уста и безмълвни очи те гледаха втречено към свода на джамията. От един тъмен ъгъл прозвучаха няколко леки, почти нежни звуци, които изглежда, произлизаха от флейта. Скоро те бяха придружени от звуците на цимбал. Очевидно тази все повече и повече усилваща се музика накара краката на дервишите да се раздвижат. В миг те започнаха да се въртят около себе си с протегнати ръце и втречени очи — отначало бавно, след това все по-бързо и по-бързо. Същевременно те викаха непрекъснато: — Аллах ил Аллах!

Гласовете им ставаха все по-груби и по-груби. Те виеха като диви животни. Очите се затвориха, гърдите дишаха трескаво, лицата с разкривени черти, станаха мъртво бледи. Потта се стичаше на струйки, но бързината на въртящите се танцьори не намаляваше. От време на време те се спираха, за да се докоснат до земята и изпускаха силен вик. След това захвърлиха тюрбаните си и започнаха отново бесния танец. Дългите коси се развяваха около бузите им и се сплитаха с брадите. Изведнъж един се спусна напред, наведе се пред мираба, който въодушевяваше фанатиците с равномерно пляскане на ръцете, взе едни нажежени клещи от мангала и проби с тях езика си. Друг сложи горящи въглени на главата, ръцете и раменете си. Трети заби остри

игли в черепа си и продължи след това танца. Останалите уловиха ножове, ками и криви саби и взеха да нанасят с тях тежки рани по телата си. Кръвта течеше по брадите и дрехите. А дервишите продължаваха да се въртят, докато най-последно изтощени не взеха да падат един след друг на земята, обхванати от силни спазми и с покрити от пяна устни.

Зрителите викаха въодушевени с вдигнати ръце:

— О, чудо, чудо!

Баронът, отвратен от зрелището, поиска да си отидат.

Докато тълпата излизаше от джамията, викайки от възторг, преподобният старец напусна нишата и тръгна през тълпата от вярващи. Нормандецът беше застанал така, че той трябваше да го забележи. Мирабът, който се оглеждаше наляво и надясно, отправи малките си сиви очи към контрабандиста, Тръпка премина по набръчканото му, сипаничаво лице. Морякът постави не принудено ръката на челото си, като протегна трите пръста. Мирабът отговори на този знак, като поглади два пъти дългата си, бяла брада. След това той продължи спокойно пътя си през тълпата и изчезна през малката вратичка, която се намиреше на другия край на джамията.

Мишел изведе рицаря и каталонца навън. Мястото беше почти безлюдно. Само няколко кабили седяха под палмите. Те бърбеха и пиеха мока, която топлеха на една малка печка от печена глина.

— Сполучи! — каза нормандецът. — Довечера ще потърсим мираба в неговата куба!

— Никой ли не забеляза знаците?

— Охо, старецът е хитър и кой би могъл да хвърли съмнение върху един светец като него!

— Как е успял да стане мираб на дервишите?

— Той е започнал кариерата си като дервиш просяк, идвайки от Мека. Отначало е бил роб в Триполис. Четири години след това успява да избяга от баньото. Отвратен от това, което е видял там, той решава да помага на бедните християни. Ето защо се отказва от мисълта да се върне в родината си и отива в Алжир, за да се подготви за Марабу, т.е. светец. Това не е било много трудно, защото той е владеел напълно езика и е изучил всички религиозни обреди. По-късно с помощта на нечувано търпение и труд, той си спечелва славата на голям светец.

Стотици християни му дължат свободата си. Той има връзки с всички мореплаватели и им помага да привеждат в изпълнение плановете си.

— Един достоен за уважение човек! — каза Сант Елмо. Никой ли не го е познал до сега?

— Той е крайно предпазлив и притежава недостижимото изкуство да се преструва. Той ще успее да открие Зулейк и графинята. За него се отварят дори вратите на казбата. Той може да отива и при бея.

— Кога ще отидем при него?

— В пулонощ.

Когато завиваха зад един ъгъл, нормандецът и двамата му спътници се сблъскаха с четирима грамадни, великолепно облечени негри, които плющеха с камшиците си и викаха високо:

— Дайте път!

Следваха ги други четири души, които носеха една богато украсена носилка и голям светлосин чадър, който прикриваше от нахални погледи жената, която седеше вътре. Тя се беше облегла удобно на копринените възглавници. Въпреки че белият воал скриваше чертите на лицето и, всичко говореше, че е млада и красива. Когато видяха, че нормандецът и спътниците му не бързат да отстъпят, негрите се спуснаха като разгневена глутница към тримата мъже.

— Внимавайте — извика морякът.

— Отстъпете! — извика робът, като улови норман-деца и го притисна до стената.

Нападнатият обаче го удари така силно в гърдите, че той се олюля назад. Баронът се изпречи пред втория негър, който се притече на помощ и го повали с един удар на земята. Тогава жената в носилката избухна в звънлив смях. Тя заповяда на останалите негри, които бяха поставили носилката, да се върнат, за да помогнат на другарите си. Бавно тя свали булото си, което прикриваше лицето и, и тъмночерните и очи се отправиха към барона. В продължение на няколко минути тя остана в това положение, съзерцавайки неотклонно рицаря с усмивка, която позволяваше да се видят два реда снежнобели зъби. След това спусна воала върху лицето си и заповяда на носачите да продължат пътя. Тя махна с ръка за прощален поздрав на рицаря, който стоеше, като че ли омагьосан от очите и.

— Пазете се от мавърските жени, бароне — заплаши го усмихнат нормандецът. — Те са опасни, когато сърцата им пламнат! Вашата красота е омагьосала тази жена. Как можем да си обясним другояче факта, че една мохамеданка сваля воала си пред чужденец, и то на улицата!

— Само това липсваше още — изръмжа Желязната глава. — Тук има достатъчно опасности и без жените!

— Да продължим — посъветва Сант Елмо. Алжир е голям! Човек не може да бъде намерен така лесно втори път!

— Кой знае! — каза морякът.

Те продължиха пътя си и се изкачиха към големия замък, чиито укрепления господствуваха с тежките си оръдия над града.

— Време е за ядене — каза сега нормандецът. — Зная наблизко една малка гостилница на един испански ренегат. Там можем да прием на спокойствие добро аликан-те или ксерес и да говорим свободно.

Те прекосиха няколко засенчени от високи палми улички, които се намираха в подножието на казбата и се спряха пред една голяма, бяла къща, подпряна от масивна аркада в мавърски стил.

Тримата християни тъкмо искаха да влязат, когато нормандецът отстъпи изненадан назад:

— Какво има? — учуди се баронът.

— Страхувам се, че там е бедуинът, чието подозрение възбудихме днес сутринта, когато не можах да скрия отвръщението си от жестокостта на сарацините! Може би той ни е проследил — продължи загрижено морякът, — за да се убеди, че сме истински мюсюлмани!

— Къде го видяхте?

— Изчезна зад развалините на онази къща! Това е същият тюрбан, същата мантия с червената розетка на качулката!

В този миг от всички минарета на града се разнесоха виковете на мюезите: — „Обед!“

— Да покажем на бедуина, че изпълняваме молитвите си като добри правоверни, дори и когато никой не ни вижда! Може би това ще направи впечатление. Подражайте движенията ми!

Те се хвърлиха на земята и извикаха въодушевено „Аллах“.

— Сега можем спокойно да отидем да се подкрепим, каза нормандецът.

Тримата влязоха в кръчмата на ренегата.

ГЛАВА 12

НОЩНО НАПАДЕНИЕ

Кръчмата представляваше една стара, запустяла барака, която местните жители очевидно се бяха отказали да обитават. Попуканите стени бяха без прозорци, навсякъде бяха разхвърляни изпочупени колони, остатъци от мавърски арки и разрушени водоскоци. Почти нищо не беше останало от някогашната красива постройка. Ренегатът, един мъж с черна брада и мургав като арабин, беше поправил колкото се може по-добре вътрешния двор, като го беше покрил с кожи. Той стисна усмихнат ръката на стария си приятел.

— Проклет да бъде Мохамед и всичките му последователи!

— Някаква работа ли има? Иначе ти не идваш в Алжир!

— Имам за продажба сьонгери и фурми! — отвърна усмихнат морякът.

— И да отведеш някого! — прибави ренегатът. — Внимавай! Не подушваш ли миризмата, която носи вятърът?

— Да, не мирише на рози и алое! — каза нормандецът.

— Преди пет дни тук беше сварен във волска кожа един християнин. Отвратителната миризма е от него. Сицилианец, изненадаха го в базара. Той искаше да освободи един арагонски рицар, който беше пленен преди шест месеца!

— Дявол да ги вземе тези кучета, които презират виното! Дай ни нещо за ядене и пиене, стари приятелю, но в никакъв случай вода!

— Надявам се, че никой няма да ви види като пиете вино! Ти знаеш, че сега си мюсюлманин и коранът ни забранява виното!

— Сега, когато Кулкелуби, който е от рождение правоверен, се напива, то на мен, който съм се родил християнин, не може да ми бъде забранено да си отивам малко пиян нощем до леглото! Какво прави тази пантера?

— Измъчва робите си и изпразва цели бъчви с испанско и италианско вино!

— Ох, няма ли най-после да го очистят! — скръцна със зъби нормандецът.

— Мислят вече това, — забеляза заплашително ренегатът, като донесе от развалините съд с овнешко печено, солени маслини и ароматен сос.

— Бароне, сега яжте и пийте! Тук можем да говорим необезпокоявани! Макар че стопанинът ни е променил вярата, за да спаси кожата си, той е останал добър християнин!

— Няма ли да може той да ни осведоми за Зулейк?

— Не. Той никога не отива в града, защото маврите го обиждат и ругаят, въпреки че знаят, че е станал мохамеданин. Само мирабът може да ни помогне. Имайте търпение и почакайте, докато се стъмни!

Гостите прекараха целия ден в двора. Едва към 11 часа през нощта мореплавателят даде знак за тръгване. Тримата се сбогуваха с ренегата и тръгнаха покрай стените и рововете на казбата. Мишел се оглеждаше често. Той все още се страхуваше от бедуина. Никъде не се показваше човешко същество. След около двеста крачки, те видяха в подножието на бастиона полуразложения труп на християнина, за когото им беше разказал ренегатът.

Ужасени, те се отправиха към палмовата горичка, която се намираше на височината. След като бяха прекосили още няколко градини, заобиколени с огради от кактуси, тримата се озоваха на един площад зад казбата, в средата на който се намираха развалините на една джамия. Малко по-далеч се намираше до един красив, голям бор, ниска бяла къща с полукръг-гъл покрив.

— Кубата на мираба — прошепна нормандецът, — гробът на един светец, почитан от сарацините!

— Сам ли е старецът? — запита баронът развълнуван.

— Сигурно. Той ни очаква!

След като се беше огледал, дали някой не ги проследяваше, контрабандистът се приближи до кубата. Той изсвири тихо и вратата на постройката се отвори. Появи се старият дервиш, с глинена лампа в ръката.

— Ти ли си Мишел?

— Да, г-н де Арин!

— Тихо! Тук аз съм мирабът Абд ел хзджи! Кого водиш със себе си?

— Един благородник и неговия слуга?

Старецът изгледа двамата с проникателния си поглед. Впечатлението, изглежда, го задоволи.

— Влезте в моето бедно жилище!

Вътрешността на кубата представляваше само едно помещение. Съгласно правилата на ордена, то беше обзаведено много просто. Един диван, който служеше за легло, няколко изтъркани килими, няколко съда за вода и храна — това беше всичко. С изискано движение мирабът предложи на барона да седне на дивана.

— Барон Карло ди Сант Елмо, малтийски рицар! — го представи нормандецът.

— Един така млад малтийски рицар! — се учуди старецът.

— И то какъв герой! — продължи морякът. — Аз го открих случайно, когато се сражаваше с галерата си срещу четири кораба.

— И аз, когато бях млад, преди да падна в ръцете на тези алжирски пантери, се сражавах срещу неверниците при Кандия и Негропонте под прочутото знаме на Сен Марко, но темплиерът загуби своята броня, меч и галера, падна в плен и стана мираб на своите врагове!

— За да окаже ценни услуги на малтийските рицари! — допълни нормандецът.

— Какво желаете от мен, синьор Сант Елмо? — продължи с дълбока въздишка старецът. — Говорете, ще направя всичко, което мога за вас!

С няколко думи баронът разказа това, което се беше случило.

— Аз познавах бащата на графиня Сантафиора — припомни си мирабът. — Знаех също и замъка му. Той се осмели да нападне Алжир и да го обстрелва. Но сарацините отмъстиха жестоко за това нападение!

— Не сте ли чували нещо за Зулейк, който твърди, че произхожда от халифите на Кордова и Гренада?

— Зулейк бен Абад? Тове е една богата и могъща фамилия. Тя има величествени дворци и много галери. Аз ще мога лесно да науча къде живее Зулейк и къде е скрил графинята!

— Вярвате ли, че той държи при себе си пленницата? — запита възбуден рицарят.

— Пиратите са пристигнали едва вчера. Подялбата на пленниците не е могла да стане. Най-напред беят прави своя избор, а след това Кулкелуби!

— Къде ли са сега пленниците?

— В баньото на бея, най-големият от всички затвори. Но докато дойде изборът на робите и продажбата, биха могли да изминат седмици. Красива ли е графинята?

— Прекрасно момиче! — каза нормандецът.

— Тогава сигурно няма да бъде продадена? — каза мирабът, — Това ще бъде по-добре, защото в такъв случай ще остане в Алжир! Елате утре пак, бароне! Вероятно ще имам някакви новини. Преди всичко бъдете предпазлив! Не говорете никому нито дума. След това мирабът се обърна към нормандеца: — Само за тази работа ли си дошъл, Мишел?

— Не, испанският посланик при Негово Светейшество иска да бъде освободен племенникът му, маркиз де Верагруа, когото вие познавате!

— Пристигнал си много късно — добави старецът. — Бедният е умрял преди няколко седмици вследствие претърпените изтезания. Робите на Кулкелуби не могат да издържат дълго време!

— Тогава тази задача е приключена и аз мога да посветя цялото си внимание на барона!

— Вървете си сега, деца! Късно е вече и аз се нуждая от почивка!

Мирабът съпроводи гостите си до вратата, като стисна ръцете и на тримата.

— Накъде ще отидем сега? — запита любопитно баронът. — Обратно на фелуката?

— Няма да бъде много разумно. Може да ни сметнат за бягащи християни. Ще се върнем при нашия ренегат! Там ще намерим подслон и сме на сигурно място!

— А вашите хора на кораба?

— Те са навикнали на отсъствието ми!

Тримата се загърнаха в мантиите си, защото нощта беше студена и тръгнаха по пътя, по който бяха дошли. Нормандецът беше неспокоен. Той се спираше често и при всеки шум се оглеждаше, защото все още не можеше да забрави бедуина.

— Дръжте готови ятаганите си! — придупреди той спътниците си! — Не употребявайте огнестрелни оръжия, ако нещо ни се случи. Те вдигат много шум и ще привлекат хора насам!

Тримата слязоха по хълма и тъкмо искаха да завият около развалините, когато изведнъж от една аркада се появиха няколко забулени фигури.

— Бедуини! — извика Мишел. — Те са ни проследили!

— В този миг един от групата излезе напред и запита заплашително:

— Накъде отивате по това време?

— И аз питам това, християнско куче — отвърна дръзко нормандецът. — Какво търсиш тук? Сигурно искаш да помогнеш на някого да избяга?

— Аз, християнин? — извика бедуинът. — Аз съм прововерен син на пустинята, набожен мохамеданин! Чакам те!

— Какво искаш от мен?

— Да те заведа пред кадията и да установи дали си истински мюсюлманин! Преследвам те и от сутринта не те изпускам от очи. Какво търсиш при мираба?

— Доведох този младеж, за да бъде приет в ордена!

— Може би и дебелия! Трябва да докажеш това пред кадията!

— Добре, ще те последваме! — каза нормандецът и същевременно удари шпионина по главата с дръжката на ятагана. Бедуинът се строполи на земята като поразен от гръм. В същия миг спътниците на ударения се нахвърлиха с рев срещу християните. Баронът отсече ръката на най-предния с меч си и нападна веднага следващия. Нормандецът се сражаваше с другите двама, докато Желязната глава се втурна, ругаейки срещу последния. Бедуините се отбраняваха храбро. Особено Желязната глава се намираще в сериозна опасност. Изходът на борбата беше още колеблив, когато изведнъж от близката палмова горичка се появиха двама грамадни, богато облечени негри и се спуснаха с боздуганите си срещу бедуините. След няколко мига нападателите бедуини лежаха мъртви на земята. Християните очакваха, че след това негрите ще се обърнат срещу тях, но вместо това те закачиха покритите с кръв боздугани на своите пояси. Единият от тях извади едно малко късче хартия, което миришеше на амбра, и го подаде на барона с думите:

— Вземете, то е определено за вас!

След това те отново изчезнаха в малката палмова горичка.

— Какво значи това? — запита Сант Елмо, силно учуден. —
Защо негрите ни се притекоха на помощ?

— Може би искаха да опитат боздуганите си? — каза наивно
Желязната глава.

— Мълчи, глупак! — го прекъсна баронът.

— Бележката ще разреши загадката! — забеляза нормандецът. —
Ще я прочетем при ренегата! Тук в тъмнината това е невъзможно!

Те се отправиха с бързи крачки към кръчмата, която се отвори
при изсвирването на Мишел.

ГЛАВА 13

ИЗЧЕЗВАНЕТО НА РЕНЕГАТА

Един миг по-късно всички стояха под светлината на лампата в кръчмата на ренегата и се опитваха да разчетат бележката. Тя представляваше малко, огънато на четири парче червена хартия, което съдържаше само една арабска дума, очевидно написана от женска ръка. По лицето на нормандеца, който разбираше арабски, се изписа учудване: — Това е женско име: „Амина“!

— Напрегнете мозъците си! Не сте ли се запознавали тук с някоя дама с това име? — каза ренегатът.

Изведнъж Мишел извика: — Заклевам се в брадата на пророка! Как не можах да ги позная!

— Кого?

— Дватама негри! Ние ги срещнахме днес сутринта и дори се бихме с тях!

— Слугите на онази дама? Тогава те са ни наблюдавали непрекъснато!

— Без съмнение, за да ви закрилят, бароне! Сигурно вие сте направили силно впечатление на тяхната господарка!

— Какво ме интересува това! — се разсърди Сант Елмо. — Трябва да отклоним негрите от следите си, за да не бъдем застрашени от тази жена!

— Сега идете да спите! — успокои го ренегатът. — Аз ще бдя над вас!

Той отведе гостите си в една от стаите на полуразрушената къща, в която бяха поставени няколко легла, и им пожела лека нощ. Самият той легна в двора на странноприемницата си и постави до себе си на килима — по силата на навика — едно шише с испанско вино.

Едва беше изминал половин час обаче, когато му се стори, че забелязва две гигантски сенки на терасата. Той ги видя да се спускат със светкавична бързина по колоните и още преди да успее да извика

от страх или да улови ножа си, усети, че един чувал беше хвърлен върху главата му. Отвлякоха го...

На другата сутрин Желязната глава, който през цялата нощ беше сънувал от упоителния ксерес, остана очуден в най-висша степен, когато видя, че леглото на ренегата е празно. Той се обърна към изхода, но вратата беше здраво заключена.

— Ето ти една чудесна история — изръмжа той. — Къде ли се е скрил този тип? — Той се огледа още веднъж, но не се виждаше никаква следа от ренегата. — Нима кръчмата е омагьосана? Ставайте, ставайте, господа!

— Сарацините ли са тук! — запита баронът още сънен.

— Нещо още по-лошо! Главата ми се върти!

— Ти си пил твърде много!

— Нито капка вода! Ренегатът е изчезнал!

— Отишъл е да прави покупки! — намеси се нормандецът, който току-що се беше събудил.

— Вратата е затворена отвътре!

— Мишел, имате ли пълно доверие в човека? — запита загрижено рицарят.

— Естествено! Познавам го от пет години. Той ми е помагал при освобождаването на много християни и е верен на мираба!

— Значи не можем да се страхуваме, че е отишъл да ни издаде?

— В никакъв случай!

— Може би е пил много вино и е бил изненадан..., — осмели се да забележи Желязната глава. — Но тук се намира шишето, още полуизпразнено!... Не е имало никаква борба! Значи е бил отвлечен!

Нормандецът се опита да разбере, откъде са могли да проникнат разбойниците:

— Очевидно от терасата! — каза баронът — Ето следи — късчета вар, които вчера не бяха там!

Те се изкачиха по стълбата, погледнаха към пътя, който минаваше отвън и извикаха от учудване. Под ръба на терасата на една здрава кука висеше въже. Долу на пътя също така бяха разхвърляни парчета вар.

— Само Мохамед или дявола са могли да отвлекат нашия хазаин! — каза сухо каталонецът.

— Трябва веднага да напуснем къщата! — каза Мишел. — Тук не е сигурно вече. Ренегатът ще съумее да си помогне сам.

При излизането си те използваха въжето, защото вратата беше заключена. Християните смятаха да се върнат на фелуката. И към 10 часа сутринта морякът и малтийците стигнаха в пристанището. Екипажът беше свалил по-голямата част от стоките на сушата и ги разпродаваше. След това те се загърнаха в тъмните си мантии, поставиха големи тюрбани на главите и се опитаха да си пробият път през тълпата към затвора на бея, където се надяваха да научат нещо за съдбата на пленената графиня Сантафиора. Към четири часа след обяд те се спряха пред едно голямо четириъгълно здание на западния край на пристанището. Постройката беше покрита с широка тераса.

— Баньото на бея! — каза нормандецът.

Баронът побледня.

— Сигурно дона Ида е тук!

Вниманието им беше привлечено от тълпа стари, недъгави хора.

— Кой са тези бедняци?

— Негодни за работа християни, които са оставени да умрат от глад.

Морякът спря един тежко натоварен негър, който минаваше покрай тях. Той като посочи към онези нещастници, каза:

— Вчера докарани християни! Болните и слабите са оставени да умрат, защото са безполезни!

— Значи това са старите хора от остров Сан Пиетро! — промърмори нормандецът.

— Не бихме ли могли да им помогнем? — запита възбудено баронът.

— Не се грижете за тях, ако държите за живота си и свободата на графинята! Довечера аз ще им изпратя с екипажа си храна и пари, но това няма да ги спаси от смъртта! Елате сега, бароне! Съвземете се!

И той привлече рицаря към един голям площад, засенен от прекрасни палми. Същият се простираше пред грамадната постройка на баньото. Навсякъде по стените се виждаха тежко въоръжени маври. Ужасна миризма на плесен се носеше над цялата постройка, от която от време на време се разнасяха викове и звън на вериги. В този миг нормандецът видя един войник, който излизаше от затвора, и отиваше към кафето, което се намираше отсреща.

— Познавам този войник — каза той. — Няколко пъти му продавах смирненски фесове, може би ще мога да науча нещо от него! През това време вие ме чакайте отсреща при кладенеца!

* * *

Войникът, чието лице беше обезобразено от дълбок белег, беше клекнал в един ъгъл.

— Защо си така самотен, Мохамед-ел-Садок? — го запитва нормандецът, като седна до него. — Не съм те виждал от дълго време!

Войникът вдигна чибуката към устата си и се вгледа внимателно в контрабандиста.

— Аха — извика той тогава. — Търговецът на фесове! Кога си пристигнал тук?

— Днес сутринта! Бях в Танджер и Тунис. Какво ново има тук? В пристанището са закотвени повредени галери!

— Имахме тежка битка! — отговори войникът. — Християните се защитаваха храбро! Претърпахме тежки загуби!

— Откъде идвате? Беше ли поне плячката добра?

— От сардинския Сан Пиетро. Роби!

— В баньото ли са? Има ли знатни хора между тях?

— Не, повечето са рибари! Само едно момиче е ценно. Тя ще донесе много, ако беят или Кулкелуби не я вземат!

— Красива ли е?

— Млада и красива. Мъчно ще дойде до пазара.

— Кога ще се състои избора на робите?

— Още днес трябва да пристигнат хората на бея и коменданта на Кулкелуби!

Морякът искаше да запитва за Зулейк, но забеляза, че разговорът отекчава войника. За да не възбуди подозрение, той се отказа от намерението си, изпи кафето, плати и излезе. Той реши да премълчи пред барона опасенията си относно дона Ида. В това време рицарят беше гледал нетърпеливо към стените на баньото.

— Какво научихте? — запитва той страхливо норман-деца.

— Графинята се намира заедно с другите отвлечени жени в баньото!

— А Зулейк?

— Войникът не знаеше нищо за него! По всяка вероятност той не е могъл да присвои годеницата ви!

Тримата се върнаха разочаровани към източното пристанище и се изкачиха мълчаливо във фелуката, където смятаха да изчакат настъпването на нощта.

ГЛАВА 14

СЪВЕТИТЕ НА МИРАБА

Едва когато нощта беше настъпила и брегът опустя, тримата напуснаха „Солиман“, Без да срещнат някого, малтийците стигнаха към 11 часа в кръчмата на ренегата. Те потърсиха въжето, което сутринта висеше от терасата, обаче то беше изчезнало.

— Нима приятелят ни се е върнал?

— Дайте сигнал, Мишел — настоя баронът, — ако не отговори никой, ще се вмъкнем по друг начин в къщата!

— Има някой вътре! Виждам светлина в двора!

Морякът изсвири и в следния миг на прага се появи с лампа в ръка и провлачени стъпки ренегатът.

— Не се ли лъжа? Вие ли сте Мишел? — запита той с разпален и малко несигурен глас.

— Да не сте си пийнали тази вечер, приятелю? — запита морякът развеселен от срещата.

— Трябваше да се съвзема от страха! Знаете ли, че бях отвлечен?

— От кого?

— От двама грамадни негри, облечени в копринени дрехи, с широки жълти пояси!

Християните се изгледаха смаяни.

— Влезнете вътре и ми позволете да ви разкажа! Робите ме отвлякоха до една вратичка, зад група палми, след което завързаха ръцете, краката и очите ми, След това не зная какво се случи с мен! Когато свалиха превръзката от очите ми, видях, че се намирам във великолепна зала с розови копринени тапети и огледала наоколо!

— Кой ви очакваше там?

— Само двамата суданци, но изглежда, че зад един параван се намираше жена, защото чух шумолене на копринени дрехи и миризма на амбра. Питаха ме за вас, г-н барон, кой сте, дали сте от Алжир или сте чужденец и къде живееете!

— И какво отговорихте вие?

— Че не съм ви виждал никога до сега и снощи съм ви дал подслон, само защото сте ме помолили затова, Когато се убедиха, че не могат да изкопчат нито дума повече от мен, негрите ме затвориха в една тъмна стая и след това със завързани очи ме изведоха навън!

— Какво ще кажете? — запита обезпокоен баронът.

— Че тази жена, на име Амина, няма да ни остави на спокойствие! Само ако знаех, коя е тя! Жените тук са по-опасни дори и от мъжете!

— Как можем да се спасим от нея?

— Трябва да напуснете Алжир, преди да е узнала кой сте!

— Тя би могла да ни издаде...?

— Ако ви обича, тогава не! Но тя може да ни създаде неприятности и да осуети намеренията ни... Полунощ е! — каза внезапно нормандецът, — Да отидем при мираба!

При раздялата той се обърна още веднъж към ренегата:

— Ако някой пита за нас, кажете, че сме моряци и сме ви посетили само заради виното ви!

При излизането той се огледа внимателно. Никой не се виждаше. Тримата тръгнаха по същия път, по който бяха вървели предишния ден. В палмовата горичка още лежаха труповете на бедуините, разкъсани от лешояди. Пред вратата на кубата ги очакваше мира бът.

— Г-н барон — извика той, — не загубих напразно времето си, сега зная кой е Зулейк бен Абад и къде ще можете да го намерите утре!

— Най-последно! Този път предателят не трябва да ми избяга!

— Не вършете глупости! Не забравяйте, че сте чужденци, и то при това християни! Действително, той е потомък на халифите и фамилията му е една от най-богатите в Алжир. Баща му е умрял от срам и мъка, че синът му е пленен, Макар и алжирец, той беше командир на галерите в Мароко!

— Значи Зулейк е могъщ и опасен враг! — забеляза нормандецът.

— Къде живее той? — запита Сант Елмо.

— В един великолепен дворец до баньото Сиди Хасан!

— Това е онази величествена постройка с двете червени кули! Няма да го хванем много лесно! — извика морякът.

— Може би ще го срещнете някъде другаде! Чух, че ще устрои утре в чест на завръщането си лов със соколи в равнините при Блидах!

— Познавам тази местност. Равнината е покрита с гори и конниците трябва да се разделят, за да бъде успешен лова. При все това, играта не е безопасна! — каза Мишел.

— Премахването на този съперник ще бъде от голяма полза за барона — продължи мирабът. — Този човек е най-голямата опасност за рицаря и графинята. Ако подне в ръцете му, тя е загубена за Сант Елмо. В случай, че я изберат боят или Кулкелуби, мъчнотиите се увеличават, но в замяна на това не я грози непосредствена опасност!

— Вярвате ли, че Зулейк притежава толкова голямо влияние, за да се противопостави на бея или на Кулкелуби? — запита баронът.

— Това е твърде възможно!

— Не ни остава нищо друго, освен да нападнем мавъра и да го отстраним! Не чухте ли нещо за графинята?

— Да, тя се намира още в баньото. Познавате ли лично Зулейк?

— Три пъти се изправях срещу него с меч в ръка. Освен това той ме е виждал често в замъка на Сан Пиетро!

— В такъв случай трябва да се направите неузнаваем! Аз имам всичко необходимо за преобличане на християните! Мишел знае това. Доста често ние сме превръщали бегълците в маври, араби, дори и негри!

— А от къде ще получим коне?

— Позволете ми аз да се погрижа за това! — извика нормандецът. — Познавам един бедуин, който има прекрасни жребци!

— Имате ли нужда от пари?

— Благодаря, мираб! Ние сме снабдени добре!

— Тогава на работа! Два часа е вече и утрото приближава!

— Аз ще се върна, преди още да е изгряло слънцето! — И морякът се отдалечи.

Един камък беше вдигнат и в средата на стаята се появи подземна килия, в която трябваше да лежи трупа на светеца, за когото беше определена кубата. Трупът беше изчезнал и помещението беше пълно с оръжия, дрехи и добре затворени съдове. Мирабът извади от гроба бели вълнени мантии, пъстри пояси, жълти марокански обуца, дълги пушки и малки бурканчета.

— Сега ще ви превърна в горди шейхове и Зулейк трябва да бъде много наблюдателен, за да ви разпознае!

Той отвори съдовете, които съдържаха кафяв пращец, миришец на зибет.

— Натъркайте с това лицето и ръцете си! Аз сам съм го приготвил!

Баронът и Желязната глава последваха съвета му. Последният забеляза сухо: — Арабите нямат руси коси!

— Можете да бъдете кабили от Риф. Това явление не е рядкост при тях. А сега легнете на дивана, г-н барон и си отпочинете! Мишел няма да се върне преди изгрев слънце!

Той заключи вратата и угаси светлината. Старецът легна на килима, а Желязната глава се изтегна в гроба на светеца. Три часа покъсно се чу цвилене на коне. Това бяха малки, но прекрасни животни, за които се беше погрижил нормандецът, с огнени очи и широки ноздри. Къси стремена висяха на високите, тежки, червени седла.

Сант Елмо и каталонецът се загърнаха в дългите, бели вълнени бедуински наметала, затегнаха украсените със сребро колани и скочиха с пушки в ръце на седлата.

— Бързайте или ще пристигнете късно! — напомни мирабът. — Още веднъж. Бъдете предпазливи! Гледайте дв изненадате Зулейк сам! Довечера ще ви чакам тук!

ГЛАВА 15

ДВАМАТА СЪПЕРНИЦИ В БОРБА

Слънцето беше вече изгряло, когато тримата конници стигнаха в равнината при Блидах. По тези почти безлюдни степи богатите маври устройваха бойни игри и особено лов със соколи. Един спорт, който беше предопределен само за благородниците и хората от висшите класи!

Ловът беше вече започнал, когато нормандецът и спътниците му пристигнаха в равнината, Около две дузини ездачи се бяха събрали около няколко опънати през нощта мрежи. Всред тях баронът разпозна своя враг. Той яздеше великолепен, богато снаряжен жребец, с един сокол на рамото и друг на ръката. Неволно баронът посегна към пушката и вълна от кръв обля лицето му. Нормандецът, който беше забелязъл това, извика:

— Какво правите? Ние сме двама, най-много трима срещу двадесет конници и всичките им роби!

— Имате право! Още малко и щях да сторя някоя глупост!

Те слязоха от конете, завързаха ги за боровете и легнаха в тревата. Храстите ги скриваха напълно. От малкия хълм, на който се намираха, двамата можеха да наблюдават всичко и да следят движенията на Зулейк. Последния поведе спътниците си към едно блато в полите на хълма, където бяха накацали многобройни големи водни птици.

— Искат да изпитат соколите си — прошепна нормандецът, който беше наблюдавал много пъти подобен лов. — След това ще започне преследването на газелите, при което ще ни се удаде благоприятен случай да нападнем мавъра! Само не изпускате из очи Зулейк!

— Ако знаете само колко го мразя!

Ловците бяха стигнали до блатото. Когато мавърът забеляза множеството чапли, свали верижката и качулката от главата на сокола. Красивото животно стоя един миг като заслепено и след това се

издигна отвесно във въздуха. На около петдесет метра височина то започна да се вие в кръгове. Една чапла, която забеляза опасността, се опита да се скрие в клоните на един дъб. Но преди да успее да направи това, соколът се спусна върху нея с мълниеносна бързина. Чаплата се защитаваше отчаяно с клюна си. След като борбата продължи около двадесет минути, Зулейк пусна втория сокол. Той беше по-голям и по-силен от първия. В миг той литна към борците и с един удар на човката си уби чаплата.

— Газела! Пуснете соколите! — чуха се изведнъж виковете на робите.

Прекрасното животно беше следвано от четири други. Да видят ловците и да изчезнат беше въпрос на мигове. Маврите пришпориха конете си след тях, без да се грижат за двата сокола.

Нормандецът беше скочил.

— Бароне! — каза той, — Конниците ще се разделят след миг. Надявам се, че ще можем да изненадаме Зулейк сам з гората! Вижте, той се отправя със соко-ларя си към дърветата! Другите препускат от другата страна! Елате!

Те скочиха на седлата и последваха ездачите, Друг хълм зад палмовата горичка им предложи добър наблюдателен пост. Зулейк, следван неотклонно от со-коларя си, препускаше в галоп на 400–500 метра далеч от хълма. Очевидно той имаше намерение да измори газелите, преди да пусне останалите два сокола. Другите ловци се бяха пръснали надалеч из обраслата с храсти местност.

— Настигаме го! — извика нормандецът. — Това се казва щастие!

— За вас соколаря, за мен Зулейк! — отвърна зарадван рицарят. — Желязната глава остана като резерв!

— Какъв сигнал трябва да дам, ако ви грози опасност! — отвърна последният, зарадван, че ще остане на спокойствие.

— Изстрел!

— Бароне, сега мавърът е там, в храстите! Не може вече да ни избяга!

Те пришпориха конете си към горичката, в които беше изчезнал Зулейк. На една полянка нормандецът спря коня си.

— Вие искате да убиете княза, нали? — запита той.

— Да, отвърна твърдо рицарят.

— По-добре ще бъде да го плените! Ние бихме могли да го разменим срещу графинята! Това ще бъде най-умното!

— Мислите ли?

— Мъртъв, той няма да ни бъде полезен, Жив, той е за нас ценен заложник! Когато графинята бъде свободна...

— Ето, че идва газелата! Пригответе оръжията. Красивото животно, изплашено до смърт, обляно в пот и с провиснал език, се втурна към полянката. Над него се виеха соколите. Те се спуснаха като мълния отгоре му и изкълваха очите му. Бедното създание се строполи с вопли на земята. Не след много се появи Зулейк и соколарят му. При вида на двамата непознати те спряха конете си!

— Кой е там? Какво искате? — извика мавърът с юмрук на ятагана.

Баронът отметна качулката си.

— Не ме ли познаваш, Зулейк бен Абад, роб и лютнист на графиня Сантафиора?

Мавърът беше вкаменен от учудване. Въпреки декизировката, той позна веднага противника си по русите коси и нежните черти на лицето.

— Вие тук? — извика той, като се беше съвзел и извади с един замах ятагана от ножницата. — Дръж се, соколарю! Трябва да сразим тези християни!

Соколарят беше едър мъж, космат като мечка и добре въоръжен. Той се спусна веднага към барона, обаче нормандецът го пресрещна.

— Ти трябва да се разправяш с мен!

— Бягай, Малек! — извика Зулейк. — Повикай другите!

За това беше вече късно. Нормандецът го нападна. В това време баронът се беше нахвърлил върху Зулейк и двамата започнаха гневно да се сражават. Конете се изправяха на предните си крака, удари се нанасяха, но никой не успяваше да свали противника си. Напразно рицарят, който беше забравил близостта на останалите маври, викаше:

— Спри се и не се опитвай да избягаш! Ти се страхуваш, предател!

— Чакам само удобния момент, за да те убия! — отвърна мавърът.

— Ах, подлец, повече ти прилича да свириш на лютня!

Зулейк отвърна на тази обида със силен удар на меча си. Сант Елмо не закъсна да стори същото и с един удар разкъса дрехата на мавъра. Незабелязано двамата бяха стигнали до края на гората, Зулейк използва това и извика с всички сили:

— Приятели, на помощ!

В същия миг соколарят се строполи с разбит череп на земята. От хълма се чу изстрел. Това беше Желязната глава. Нормандецът искаше да се притече на помощ на рицаря, когато видя 7 или 8 ездачи да препускат с бойни викове между дърветата.

— Бягайте, бягайте, бароне! — извика той и подкара коня си през ездачите.

Двамата препуснаха към Ълидах Преследвачите се впуснаха с гневни викове по петите им.

— Уловете християните! — извика Зулейк. — Сто цехини на оня, който убие по-младия!

— Къде е Желязната глава? — запита рицарят.

— Дявол да го вземе! Защо е дал толкова късно сигналът?

— Зулейк отново ми се изплъзна! — изръмжа Сант Елмо.

— Да избягаме в пустинята, г-н барон! Конете ни ще издържат! Преди всичко трябва да спечелим преднина!

ГЛАВА 16

ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА РИЦАРЯ

Маврите, предвождани от Зулейк, бяха започнали преследването с диви викове. Намерението им беше да притиснат бегълците към Алжир, за да бъдат пленени там от стражите, които охраняваха казбата, Обаче нормандецът, който предугаждаше това, не беше по-малко хитър. След като бяха изминали няколко мили по посока на Алжир, той зави — сигурен в отпочинали-те, отлични коне — в една дъбова горичка и под закрилата на дърветата се отправи на юг.

Преследвачите, които помислиха, че християните са продължили на север, за да се скрият в града, забелязаха едва след известно време хитростта и откриха бегълците чак по пътя за Модеах, който се намираше зад хълмовете.

— Накъде води този път? — запита баронът.

— В планините, далеч от населените места. За жалост, те ни откриха отново! Едва ли ще можем да се отървем от тях!

Не са ли това минарета? Заплашва ли ни опасност там?

— Това са джамиите на Модеах! Маврите могат да си набавят там свежи коне,.. Тук всички са неприятелски настроени спрямо нас, Християнинът е считан само като стока, която се заплаща добре на пазара!

— Колко време ще трае още тове бягство?

— Докато нашите и техните коне още издържат! За сега те не показват нито следа от изтощение, Ако е възможно, ще се върнем още тази нощ в Алжир!

— Какво ли е станало с Желязната глава?

— Сигурно страхливият самохвалко е вече на път за Алжир, след като ни остави в беда!

— Той сигурно е съобщил на мираба! — каза рицарят.

Местността ставаше все по-дива и пуста. Само малки групи от черни палатки, изтъкани от нишките на палми-джуджета, дуари на номади, се появяваха тук-таме. Бегълците се отправиха към хълмовете,

където дъбовите гори можеха да им предложат малка закрила, Конете все повече и повече показваха признаци на изтощение. Също и мнозина от маврите забавиха ездата си, както можа да забележи нормандецът при беглия поглед, който хвърли назад. Само пет-шест души, начело със Зулейк, продължаваха да преследват християните.

Към обяд се изкачиха на височината. Тогава конете им се спряха изтощени, с увиснали езици.

Малка почивка е крайно необходима! Трябва да принудим проклетите маври да спрат!

Зулейк и малката му свита се появиха. Конете им изглеждаха напълно изтощени. Християните приготвиха оръжията си за стрелба и слязоха от седлата. При вида на подготвените въоръжени врагове, маврите потърсиха убежище, но още преди да го намерят, те вече чуха няколко изстрела и един ездач заедно с коня си се строполи.

Останалите продължиха с гневни викове да се изкачват по планинския склон.

— Напред! — извика нормандецът, — Качвайте се отново на конете! Нямаме време да пълним отново оръжията си!

Те скочиха на седлата и полетяха надолу по склонна, който се спускаше от другата страна на планината. Виковете на маврите се чуха от върха на възвишението. Те продължаваха преследването...

— Какви коне трябва да имат тези типове? Още малко и нашите ще се строполят!

Двамата християни пришпориха отново безмилостно конете си. В този миг изведнъж пред тях се появиха конници с кафяви мантии, които излизаха от една клисура. Всички бяха въоръжени с дълги копия и саби, около 30 души.

— Кабили! — извика нормандецът.

— Нови неприятели! — запита бързо рицарят.

— Да, всички са врагове! Трябва да се разделим поне за известно време. Аз ще привлека кабилите на изток, а вие се опитайте да се спасите в противоположна посока! Ако останем живи, ще се видим отново в Алжир!

— Как смятате да продължите с изтощения си кон?

— Не се грижете за мен! Аз мога да се измъкна като мюсюлманин. Страхувам се само за вас, защото не можете да говорите арабски!

Без да каже нито дума повече, той пришпори коня си надясно покрай хълмовете. Кабилите, които бяха привлечени от виковете на маврите, го последваха веднага. Баронът се отправи към клисурата, от която бяха излезли те, като се надяваше да се скрие в някоя палмова горичка. Той забодде шпорите си...

Изведнъж конят му се строполи, с кървава пяна на ноздрите. Рицарят едва имаше време да извади краката си от стремената. Със сабята в едната и пистолета в другата ръка, той очакваше врага.

— Бедна Ида, каква ли ще бъде твоята съдба? — въздъхна той.

С един изстрел той свали от седлото единия от двамата ездаци, които се появиха. Другият извика:

— Предай се или ще те убия!

Отговорът беше един саблен удар по главата на коня. Бедното животно се строполи. Ловкият мавър отскочи назад. Рицарят успя да го улови за пояса. За нещастие, в тоя момент на бойното поле се появи Зулейк със спътниците си. Един от тях вече замахна с меча си над главата на християнина, когато Зулейк извика:

— Никой да не го пипа! Той ми принадлежи!

Една мантия беше хвърлена върху Сант Елмо. В следния миг той стоеше вързан пред мавърския княз. Зулейк го наблюдаваше със скръстени ръце, докато баронът измерваше с презрителен поглед противника си.

— Хайде, робе, довърши делото си! Убий ме! Рицарят Сант Елмо не се плаши от смъртта!

— Потомъкът на халифите не убива! — отвърна Зулейк. — Той убива само в бой, защото знае да цени храбростта.

— Великодушие? — запита иронично баронът.

— Може би повече, отколкото мислите. Дайте ми думата си, че няма да правите опит за бягство, поне докато пристигнем в Алжир!

— Какво смятате да правите с мен?

— Ще научите, когато останем сами! Думата ви, рицарю!

— Вие смятате да ме набиете на кол!

— Нямам подобно намерение!

— Добре, давам ви думата си!

Тогава Зулейк, без да обръща внимание на спътниците си, сам разряза въжетата и посочи към коня на застреляния мавър:

— Качете се и ме последвайте!

Малката групичка тръгна мълчаливо по пътя, който водеше за Алжир. Напред вървеше Зулейк, след него баронът и отзад последните четирима маври.

Зулейк огледа пустинята от върха на възвишението. Никой не се виждаше.

— Кой беше вашият спътник, бароне?

— Не мога да ви кажа! — отвърна Сант Елмо.

— Бербер или християнин?

— Защо ви интересува това?

— За да го унищожа по-късно! Не, по-добре нека остане в ръцете на кабилите!

— Както искате!

Слязоха по хълма, в чийто поли стояха соколарите с изморени коне. След няколко полугласно дадени заповеди на мавърския княз, групичката продължи ездата.

Потънал в мислите си, рицарят не забелязваше, че се бяха приближили до Алжир. Минаретата и кубетата на джамиите се появиха по хълмовете.

Едва след като уличният шум го заобиколи, той разбра, че се намира в града.

— Накъде ме водите? — запита той Зулейк, който сега яздеше до него. При Кулкелуби? Тогава по-добре да бяхте ме убили веднага!

Мавърът поклати отрицателно глава.

— Тогава в някое баньо!

— В моя собствен дом!

Изведнъж баронът извика леко от учудване. Двама едри негри, възседнали на красиви жребци, го наблюдаваха внимателно. След това те се присъединиха към кавалкадата. Това бяха същите негри, които му бяха помогнали срещу бедуините. В този момент Зулейк спря коня си пред вратата на един величествен дворец, Пред нея четирима други негри стояха на стража.

ГЛАВА 17

В ДВОРЕЦА НА БЕН АБАДИТЕ

Големината и богатството на този дворец даваха добра представа за могъществото и влиянието на фамилията, към която принадлежеше някогашният роб на графиня Сантафиора. Както всички мавърски постройки, така и той беше четириъгълен, без прозорци отвън, с галерии от бял камък, аркади, тераси и кули, които завършваха с позлатени кубета. Една широка мавърска врата водеше към вътрешния двор, който беше покрит със зелена мозайка и постлан с разкошни рабатски килими. В средата шумолеше водоскок.

Богато облечени негри, бели роби, пазачи се появиха на вратите. От терасите се чуваха звуците на тиорби и тамбурини. Баронът гледаше учуден този разкош.

— Вие сте в моя дом — каза мавърът.

Двамата слязоха от конете. Сант Елмо влезе в една голяма, слабо осветена посредством малките, покрити с копринени завеси прозорци, зала. Леки мебели от абаносово дърво, украсено със седеф, големи венециански огледала, високи свещници и дивани, покрити с килими от всички краища на ориента, изпълваха залата. В средата един тритон изпращаше струя вода в мраморния басейн. Зулейк затвори вратата, застана пред барона и каза:

— Животът или смъртта лежат във вашите ръце! Избирайте!

— Обяснете какво искате да кажете! — беше отговорът на изненадания рицар.

— Какво търсите тук в забранената за всички християни земя?

— Вие сам знаете това най-добре! Аз търся моята годеница, която вие отвлякохте!

— Значи вие обичате така силно графинята, че се осмелихте да се противопоставите заради нея на хиляди врагове?

— Сигурно повече, отколкото вие?

— Не — извика мавърът. — Никой не може да обича момичето повече от мен, който пожертвувах честта и свободата си, за да живея

близо до нея. Само моята любов ме задържаше на онзи остров...

— Вярвате ли, че графинята ще се съгласи да се омъжи за вас, един неверник?

— За да я спечеля, аз бих станал... ренегат!

— Въпреки това графинята няма да ви принадлежи никога!

Той каза това, като че ли искаше да се освободи от някакъв кошмар. Мълния блясна в очите на мавъра.

— Сега никой не може да ми я оспорва!

— Аз!

— Вие, изглежда, забравяте, че сте в Алжир! — каза иронично Зулейк. — Само една дума от мен е достатъчна, за да бъдете предаден на палача!

— Вие бихте били способен да ме предадете, само защото защищавам своята справедлива кауза?

— Когато Бен Абадите срещат пречки — продължи Зулейк, — те ги отстраняват! Зависи от вас, дали ще спасите живота си! Вие сте богат и влиятелен у дома си, млад и храбър, и щастието ви се усмихва. В земята ви не липсват красиви момичета от благороден произход. Но Защо търсите смъртта? Откажете се от графинята и още довечера една фелука ще ви отведе в Малта или Сицилия! Екипажът ѝ отговаря с главите си за вашия живот!

Баронът гледаше безмълвно своя противник.

— Да се откажа от дона Ида? Никога! Предпочитам смъртта!

Очите на мавъра светеха като очи на тигър, когато се готви за скок.

— Тогава още утре вие ще бъдете набит на кол!

Дълбоко мълчание цареше в залата. Чуваше се шумоленето на фонтаните. Постепенно лицето на княза се успокои.

— Не искате да приемете моето предложение? Добре, аз ви подарявам живота!

— Какво би струвал за мен живота без любимата? Ако се научи, че сте ме убили, тя ще ви намрази и това ще бъде моето отмъщение! Убийте ме!

— Значи вие предпочитате смъртта? Давам ви още три дни време! Помислете, че християните умират в Алжир мъчително! Аз исках да ви спася, което в друг случай никой правоверен няма да направи. Ако сте твърдоглав, участта ви е решена.

Зулейк отвори вратата и удари три пъти по една метална плоча. Появиха се двама войници.

— Отведете този човек в залата със синия водоскок...! След три дни ще се видим отново, бароне! През това време фелуката ми ще бъде готова да ви отведе обратно в Италия!

— Считам моето съществуване за приключено — отвърна решително рицарят. — Други ще освободят графинята!

Зулейк се стъписа. По даден знак стражите се отдалечиха.

— Говорете! Кого имате предвид с тези думи?

— Верни приятели!

— Да не би да разчитете на вашия спътник? Той е пленен от кабилите!

— Други по-силни са все още живи!

— Ренегати? Контрабандисти? Аз ще науча имената им от вас!

— Ще видим!

Стражите се появиха отново и уловиха пленника. Рицарят се остави да бъде отведен, без да се съпротивлява. Той трябваше да се изкачи по една мраморна стълба на горния етаж. След това беше преведен през различни тъмни коридори в една зала, която беше осветена от един отвор на покрива. Стражите оставиха Сант Елмо сам. Напълно изтощен, той се хвърли на един диван и зарови глава в ръцете си, Цялата му смелост го беше напуснала. Нощта беше настъпила, когато той долови тих глас, който изведнъж прекъсна тъжните му мисли. Стори му се, че чува италиански думи.

— Бедни рицарю! — казваше гласа.

Той скочи учуден и се огледа, Един лунен лъч, който проникваше през отвора на покрива, осветяваше само един ъгъл от стаята. Не се виждаше никакво човешко същество. Баронът вече мислеше, че се е излъгал, когато нежна миризма на амбра изпълни залата. Тя му напомни за бележката, която му бяха предали негрите. Той пристъпи към водоскока. Миризмата ставаше все по-силна и по-силна, Неволно го обзе страх, че мавърският княз е дал заповед да го убият чрез задушаване. Главата му все повече и повече натежаваше. Той се олюля назад към дивана. Очите му бяха отворени и втренчени в лунния лъч...

Изведнъж, обляна от тази светлина, се появи една човешка фигура в бяло облекло...

Една жена, цялата обвита във воал...

Той искаше да се изправи, но не успя. Видението се приближи до дивана, наведе се над него и го целуна...

Рицарят изгуби съзнание.

Когато дойде отново на себе си, видението беше изчезнало. Заобикаляше го мрак. Само лекият шум на водата нарушаваше дълбокото нощно мълчание.

ГЛАВА 18

ДУШЕВНА БОРБА

На другата сутрин висок разговор в преддверието събуди барона. Всред грубите негърски и берберски гласове той чу звучни италиански ругатни.

— Напред, християнско куче!

— Ти сам си куче, проклет негър!

— Напред или ще ти строшим кокалите!

— Негодници! Аз съм благородник! Само ако боздуганът ми беше при мен!

Баронът се приближи към вратата. Той беше познал гласа на слугата си. Вратата се отвори и Желязната глава полетя през глава с кръглото си тяло в залата, потикнат от един ритник.

— Какво правиш тук? — запита баронът.

— Боже Господи — извика каталонецът, който тутакси се беше изправил, — това е моят господар!... Не сънувам ли?

— Щеше да бъде по-добре за теб, ако сънуваше, бедни Желязна глава. Ние сме в ръцете на Зулейк.

— Зная. Проклет мавър! Дяволите да го вземат.

— Как се остави да те хванат. Аз мислех, че си се спасил!

— Нямаме щастие в тази страна!

— Защо не си стрелял навреме, за да ни предупредиш за опасността?

— Като видях, че сте открити, помислих, че ще мога да ви бъда по-полезен, ако остана свободен, отколкото пленен и затова се скрих горе на хълма. Надявах се, че ще мога да избягам в Алжир, за да съобщя на хората от фелуката, когато изведнъж соколарите на Зулейк ме откриха.

— И така те уловиха?

— Естествено не без тежка борба! Замаяха ме с един удар по главата!

— Не знаеш ли нещо за нормандеца?

— Нищо, кой знае, дали е още жив!

В този миг в двора се чу конски тропот и заплашителни викове.

— Какво значи това? — запита Желязната глава, като се изправи страхливо. — Звучи като борба.

Чуваха се пушечни изстрели, мъжки гласове и писъци на жени.

— Кой може да напада двореца на Зулейк? — Да не е избухнал бунт?

— Може би нормандецът със своите моряци се опитва да ни освободи.

— Невъзможно, това би било лудост!

Двамата побледняха, защото сега се чува викове:

— По заповед на Кулкелуби, предайте християните!

Баронът знаеше достатъчно берберски, за да разбере смисъла.

— Някой ни е предал. Искат да ни арестуват.

— Кой?

— Войниците на Кулкелуби.

Шумът и виковете се приближаваха. Сант Елмо се огледа за оръжие, но напразно.

— Трябва да се предадем без съпротива! — извика той горчиво.

В този миг вратата отскочи и в залата нахлу с диви викове група еничари. Един от тях, облечен в общит със злато елек, очевидно водачът им, извика:

— Аха, ето християните! Двойна плячка! Уловете ги!

Преди обаче да бъде изпълнена заповедта му, се чу заповеднически глас:

— Стой! Не обиждайте къщата на един от потомците на халифите!

Една чудно красива жена се беше изправила пред пленниците. Тя беше влязла през една тайна врата. Четири грамадни, въоръжени със стоманени боздугани негри, които водеха със себе си две едри кучета, я придружаваха. Баронът позна дамата от носилката.

— Какво търсите тук? Откога дворците на мавърските благородници са престанали да бъдат неприкосновени? Махайте се!

Еничарите се стъписаха за миг пред смелата млада жена. Обаче колебанието им не трая дълго. Офицерът, който ги водеше, отвърна решително:

— Ние се подчиняваме на заповедите на Кулкелуби и аз ви предупреждавам да не се съпротивлявате. Двамата мъже са християни, шпиони и аз трябва да ги отведа при адмирала!

— Ти лъжеш като кабил. Двамата са мюсюлмани.

— Трябва да докажат това пред Кулкелуби!

— Те ми принадлежат и няма да напуснат двореца на князете Бен Абад, независимо от това дали са християни или мюсюлмани. Извикайте брат ми!

— Той е заминал днес сутринта — отвърна слугата. — Не знам къде се намира!

— В негово отсъствие аз заповядвам тук и ви поканвам да напуснете веднага двореца и да съобщите на Кулкелуби, че принцеса Бен Абад не се страхува от никого. Чухте ли? Вървете!

— Внимавайте — предупреди я водачът на еничарите. — Никой до сега не е дръзнал да не се подчини на заповедите на адмирала!

— Тогава аз ще бъда първата!

— Нима искате да ме принудите да употребя сила, принцесо? Неколцина от вашите слуги заплатиха вече с живота си затова, че се съпротивляваха!

— Заплашвате ли ме?

— Въпреки всичко трябва да изпълня заплахата си! Без християните не мога да се върна при адмирала!

— Опитайте се да ги уловите!

— Еничари, готови за стрелба!

Принцесата побледня повече от гняв, отколкото от страх. Баронът беше мълчал досега. Той се учудваше на смелостта на тази жена, която дръзваше да се противопостави на най-дивите войници в Алжир. Той пристъпи напред и извика:

— Аз не разбирам езика, но забелязвам добре, че се касае за арестуването ми.

Дълбоките черни очи на мавърката го изгледаха нежно.

— Да — каза тя на италиански. — Търсят ви, но аз няма да се подчиня на заповедта! Аз ви закрилям. Два коня заедно с охрана са готови за бягството ви!

— Аз съм християнин, принцесо!

— Зная.

— Вие се излагате на опасност заради мен.

Жената сви презрително рамене.

— Сега ще видите как се отнасям с тези кръвожадни каналии.

След това тя извика още веднъж на офицера на техния език:

— Махайте се! Още довечера ще се оплача на бея!

— Адмиралът ще се погрижи за мен! Напред, еничари, уловете християните!

Двадесетте войници тръгнаха напред с извадени саби. Четиримата негри са наредиха като стена пред принцесата и пушнаха кучетата, които се втурнаха като тигри срещу нападателите. Офицерът падна на пода, захапан за гърлото. Една част от еничарите се беше хвърлила с крясъци срещу християните, но беше отбита от негрите с боздугани. Едрите кучета държаха в шах другите. Баронът искаше да вземе един меч, паднал на пода и да се намеси в битката, но княгинята извика:

— Предоставете това на моите хора и бягайте!

— А вие, принцесо?

— Не се безпокойте за мен. Кулкелуби няма да се осмели да предприеме нищо срещу мен!

Докато негрите и кучетата сееха смърт и унищожение всред еничарите, принцесата поведе благородника през тайната врата по един тесен тунел. Те стигнаха в една голяма градина, насадена с палмови дървета и високи розови храсти. Четири красиви берберски коня чакаха там, държани от двама силни негри.

— Следвайте ги, рицарю, те ще ви отведат на сигурно място!

Баронът скочи бързо на седлото, последван от каталонца. Негрите сториха същото и конете полетяха като вихър.

— Накъде отиваме, господарю? — запита Желязната глава.

— Кой знае! Бъди доволен, че си още жив!

Скоро градът беше зад тях. Баронът вярваше, че ще го отведат на брега и след това на някой кораб за Италия, но скоро се убеди, че отиваха навътре в сушата към една кула.

— Накъде отиваме? — запита той негрите.

— Чакайте!... Ние само изпълняваме заповедите на княгинята — беше отговорът.

Те прекосиха една малка гора и стигнаха в полите на един хълм, — на който се издигаше малък замък в мавърски стил с широки тераси и мраморни галерии, украсени с колони.

- Къде се намираме?
- В замъка Сиди Аманс.
- Кому принадлежи?
- На моята господарка.

Малка пътека отведе конниците до един подвижен мост, който по даден сигнал от страна на суданците, беше спуснат веднага от стражите. Те слязоха от конете в двора на замъка и бяха отведени по широката мраморна стълба в една зала.

ГЛАВА 19

МАВРИТАНСКАТА ПРИНЦЕСА

Като всички зали в мавританските дворци, също така и тази беше просторна и покрита от голям купол. Край стените ѝ бяха наредени дивани. В средата се намираше маса, изобилно покрита със сребърни блюда, кристални шишета и чаши от азурит.

— Изглежда, че сме попаднали в замък от „1001 нощ“, г-н барон. Липсва само феята! — каза Желязната глава с любовен поглед към бутилките вино, които сияеха ту като рубин, ту като амбра.

Слугите донесоха големи съдове с най-различни ястия — кокошки, риби, печено овнешко месо и други. Гладувалите повече от 24 часа не се забавиха с тяхното унищожение. Ястията бяха отлични. След моката им беше поднесено в златен супник едно сладко ястие, което миришеше силно на мушкато и карамфил и имаше виолетов цвят.

— Какво е това? — обърна се Желязната глава към негъра, който сервираше.

— Маджум — отговори запитаният усмихнат, — моята господарка го е изпратила!

— Не бихме ли могли да научим коя е тя?

— Една мавърска принцеса!

— Нищо не можеш да изкопчиш от него — изръмжа Барбоза. — Аз съм любопитен да узная само, в каква връзка се намира принцесата с двореца на Зулейк?

— Тя сигурно е негова роднина...

— По дяволите! — извика изведнъж каталонецът — вие ми се свят. Да не е от сладкото ястие!

— Също и аз чувствавам умора, каза баронът. Да не си ни отровил, негре?

Великанът се усмихна и каза: „Хашиш“.

Желязната глава беше паднал вече на възглавницата и хъркаше. Баронът напразно се бореше със съня на един люлеещ се стол.

Маджумът — това така обичано в Ориента и северна Африка синкаво ястие — беше упражнил своето действие. Той бива приготвяван от масло, мед, мушкато, карамфил и екстракт от конопено семе.

Докато Желязната глава бълнуваше само за грамадни бутилки вино, рицарят беше отдал на фантазията си други видения. Пред неговите отворени, неподвижно втренчени очи, минаваха галери със златни платна и сребърни мечти, които, тикани от попътен вятър, плуваха по море от мляко. Той виждаше вълшебни дворци със светещи куполи, които се намираха край бреговете на покрити с лотоси езера и се издигаха на виолетов или зеленикав хоризонт.

Тогава картините се сменяха. Той виждаше сражаващи се кораби и му се струваше, че чува гърмежа на оръдията, пъшканията на умиращите и победния вик. Пред очите му се появиха палмови гори, зелени равнини, по които препускаха конници с бели развети мантии и лъскави саби, водени от един воин на снежно бял кон. Войнът много приличаше на Зулейк... А сега той съглеждаше всред дивани, фонтани и безброй огледала, обвити в благоуханен облак, чудно красива мавърка, която му се усмихваше и му даваше знак да я последва. Тази картина се променяше за миг в едно младо, нежно момиче в сини копринени дрехи, с бледо лице и дълги коси, които се спущаха по раменете ѝ, Това беше младата графиня Сантафиора, Мавърката се появяваше все по-често. Тя му кимаше да я последва и му се усмихваше... усмихваше...

Тези картини преминаха най-после в една прекрасна зала. Слънчевите лъчи проникваха през златисто сияещи прозорци и купола, като се пречупваха хилядократно в украсените в бяло и синьо с мавърска керамика стени. В средата и, до един златен мангал, на който гореха благоуханни вещества, седеше чудно красива жена, обвита във воал. Тя го погледна нежно и прошепна:

— Бедният млад рицар!

Баронът скочи. Опиянението от хашиша беше изчезнало. Той виждаше сънувания пъстър купол, великолепните килими, мангала със синкавия пламък и жената пред себе си. Само че не беше вече ден. Голям венециански кристален полилей осветяваше една маса със скъпи плодове и сладкиши. Той потърка очите си, огледа се и прошепна:

— Къде се намирам?... Желязна глава, къде си се скрил?

Звънък смях му отговори. Той идваше откъм жената, която седеше в средата на залата, В миг на просветление позна принцесата, която го беше спасила от еничарите. Тогава погледът му се спря във високото огледало и нов вик на учудване се изтръгна от устните му. Кафявата боя, с която го беше натъркал мирабът, беше изчезнала. Лицето му отново беше бяло и розово, на мястото на разкъсаното му в борбата облекло, той носеше общит със злато елек от зелена коприна върху бяла копринена риза, брокатени панталони и високи жълти ботуши.

— Изненадан ли сте? — го запита жената с омайващата си усмивка.

— Питам се дали съм още под влиянието на хашиша или в двореца на някоя фея!

— Вие сте в моя замък.

Принцесата разбърка въглените в мангала. Разнесе се приятна миризма. След това тя се приближи към барона, свали мантията си и застана пред него. Пъстър копринен пояс обвиваше нейната талия. Широките шалвари бяха пристегнати в глезените със златни халки. Рицарят беше като ослепен. Въпреки това той отстъпи инстинктивно. Движението му не отбягна от острия поглед на принцесата. Тя навъси леко челото си.

— Надявам се, че няма да откажете да вечеряте с мен. Вие сте спали десет часа...

— Дамата, на която дължа свободата и дори живота си, може да разполага, както иска с мен!

— Вие обещавате твърде много, барон Сант Елмо!

— Откъде знаете името ми? Позволете ми да ви задам един въпрос...

— Естествено, само че след яденето. Вие изглеждате уморен... Да не е от необикновената миризма на благоуханните вещества?

— Не, принцесо!

— Не ви ли тревожи обстоятелството, че тук в замъка сте само между мохамедани? Един мъж, който се е сражавал с четири галери, не знае що е страх!

— Кой ви каза това?

— Аз зная още повече. Какво чудно хрумване да напуснете вашата красива родина и да се изложите на хиляди опасности в тази земя на фанатици! С какво удоволствие бих се върнала в Италия... Аз още виждам като през синкава мъгла пламтящите вулкани, островите около Сицилия, обвити в зелено сияние, безбройните колони и куполи на Венеция...

— Но коя сте вие? — извика учудено баронът.

— Една мавърска принцеса, както знаете!

— Откъде познавате родината ми?

— Аз живеях там, когато бях още дете. Когато моят брат — тук тя се спря изведнъж и предложи сладкиши на рицаря. След това напълни две сребърни чаши с течност, която имаше цвета на агибра, отпи от нея и продължи с тих, почти тъжен глас:

— Ако баща ми не ме беше пожертвувал за един мъж когото не обичах, защото беше жесток като Кулкелуби, щях да остана завинаги в Италия и никога вече нямаше да видя Алжир...

— Какво е станало с вашия съпруг?

— Той загина при едно нападение срещу вашите брегове.

Тя се замисли и след това запита:

— Какво търсите тук?

— Ще ви кажа, ако ми отговорите на един въпрос?

— Нека вечеряме по-напред и след това ще говорим!

— Вие сте онази дама, която неотдавна срещнах при джамията?
— запита усмихнат Сант Елмо. — Кажете ми, защо открихте тогава воала си?

— За да ви видя по-добре! Вие приличате на един мъж, когото обичах... Той беше ваш съотечественик и също така горд и красив като вас. О, сладък сън...! Аз още го виждам пред себе си... в моите крака, красив и в смъртта с русите си, опръскани от кръв коси! — Тя разтърка челото си с ръка. Очите и бяха влажни, След това се съвзе. — Щеше да бъде по-добре, ако никога не ме бяхте срещали рицарю! За миг аз повярвах, че мъртвите оживяват...

Настроението ѝ изведнъж се промени и тя продължи живо:

— Аз заповядах да ви наблюдават. Вие ме смутихте. Сърцето ми е развълнувано, Какъв дяволски вятър ви е довял и защо?

— Вие живеете в двореца на Зулейк, принцесо, и не знаете това?

— Зулейк сега не се интересува от нищо друго освен от една пленена християнка! Но той ще я загуби, защото тя е красива! Може би по този час тя е вече в харема на бея!

Рицарят скочи уплашен, Мавърката се изправи живо като пантера. От тъмните и, преди малко така замечтани очи, бляскаха мълнии.

— Защо сте дошли в Алжир? — изсъска тя като змия.

Баронът предугаждаше, какво ставаше в нейната душа, За един миг той помисли да я излъже, но след това отхвърли тази мисъл като недостойна за него.

— Дойдох, за да освободя една дама!

Мавърката побледня.

— Коя е тя?

— Какво значение има името?

— Вие ми го кажете! — извика тя с пламнал поглед.

— Никога! — отвърна решително рицарят.

— А ако ви помоля?

— И тогава не!

— И защо?

— Защото се страхувам, че ще навредя на бедното момиче!

— Имате право — каза тя, като се усмихна зловещо. — Тук в Алжир съперничките се унищожават взаимно!

— Принцесо — извика баронът, — аз съм християнин и като такъв вие никога не бихте могли да ме обичате! Коранът ви забранява това!

Тя се изсмя презрително. След това се доближи до рицаря, постави ръце на раменете му и каза с глас, треперещ от възбуда.

— Вие не познавате алжирките. Аз ви се заклевам, че ще изпия кръвта на онази християнка! Искате ли да се откажете от нея и да ми принадлежите? — продължи тя с дебнещ поглед.

— Принцесо, моето сърце принадлежи на онова момиче и на никому друг!

— Вие отблъснахте Амина! — извика тя бясно. — Внимавайте. Алжир ще стане ваша гробница!

След това тя удари с едно чукче по металната плоча, която висеше на стената. В залата влязоха двамата херкулесовски негри.

— Уловете този християнин и отведете него и спътника му в кулата! Вие ще помните Амина! — извика тя с глас, изпълнен с омраза.

След това вдигна един кристален съд и го разби в пода.

— Така ще направя с християнката, когато падне в ръцете ми! Кулжелуби ще ми помогне да я намеря.

ГЛАВА 20

ОТМЪЩЕНИЕТО НА АМИНА

Пет минути по-късно баронът и Желязната глава се намириха отново в една влажна килия.

— Защо ни доведоха тук, г-н барон?

— По заповед на принцесата, която съжалява, че ни е спасила. Треперя за живота на графиня Сантафиора. Тя иска да я унищожи!

Висок шум, приличен на конски галоп, прекъсна разговора им.

— Идват конници, може би еничарите на Кулкелуби. Този път княгинята няма да ни спаси!

Желязната глава се беше излъгал относно произхода на конниците. Те преминаха с бясна бързина по подвижния мост. Предвождаше ги Зулейк. Той освободи свитата си, скочи чевръсто от запотения си кон и извика:

— Къде е принцесата?

— В стаята си!

— Кажете и, че ще я чакам в залата с огледалата!

Той съгледа масата с двата подноса и челото му се навъси...

Амина беше влязла безшумно.

— Искаш да ме смъмриш за вчерашната ми постъпка? — запита тя спокойно.

— Кулкелуби е извън себе си от гняв! — извика той сърдито.

Тя се изсмя високо.

— Защото изгоних еничарите му?

— Защото си заповядала да избият по-голямата част от тях! Къде е баронът?

— Тук.

— Добре ли е охраняван?

— Толкова добре, колкото е възможно! — отвърна Амина иронично. — В подземие то на замъка!

Зулейк, който се разхождаше възбудено из залата, се спря изненадан.

— Въпреки че си вечеряла заедно с него тук?! — Баронът е благородник и не заслужава недостойно отношение!

— Какво търси той в Алжир?

— Да освободи една пленница!

— Как се казва тя?

Зулейк замълча.

— Аз ще науча името и! — извика княгинята разтреперена от гняв.

Мавърът постави ръката си на рамото и, гледайки я право в очите.

— Ти обичаш малтийския рицар? Амина, той е християнин!

— Какво от това?

— Той никога няма да стане твой, защото сърцето му принадлежи на друга жена!

— Която Кулкелуби ще отстрани! — изсъска тя.

Зулейк побледня.

— Заклевам те в брадата на пророка, нито косъм на другата не трябва да бъде докоснат!

— Защо взимаш така присърце съдбата на християнката? — запита тя иронично.

— Аз обещах на кораба да я спася!

— Красива ли е? Искам да я видя!

— Това не може да стане!

— Зулейк! — извика тя заплашително.

— Аз чета в твоите очи смъртната й присъда! Ако я видиш, утре тя няма да бъде вече жива. Прави с моя пленник каквото искаш, но не се грижи за християнката!

— Значи тя е вече в твоите ръце? Да, една робиня може лесно да бъде купена с богатствата на Бен Абадите!

— Не всяка — отвърна той мрачно. — Познавам една, която би отказала всички съкровища на света!

— Ако някой ти пречи, убий го!

— Невъзможно. Той е могъщ. Подчинените му вече ми я отвлякоха!

— Кой е сторил това? Довери ми мъката си, братко!

Но Зулейк беше излязъл вече от залата. Мавърката се доближи до една покрита със седеф абаносова масичка, на която се намираше

златен прибор за писане и надраска няколко знаци на един пергаментов лист. Отново проехтя високо гонгът из двореца.

— Вземи веднага най-добрия кон и занеси това писмо на адмирала на галерите! — заповяда тя на влезлия негър.

Суданецът скри бележката в пояса си и изпълни заповедта.

— Да презре мен, една Бен Абад! Християнката трябва да стане робиня на някой негърски вожд и бялата ѝ кожа да изгори под лъчите на пустинното слънце! А той — той ще опита със собствения си живот, как може да мрази една африканка!

* * *

— Желязна глава!

— Господарю! — отговори каталонецът, като се протягаше и търкаше очите си.

— Свечерява се вече!

— Толкова рано? Аз мислех, че съм заспал едва преди един час... В двора чувам тропота на много коне! Може би Кулкелуби е открил местонахождението ни!

Той се приближи до желязната врата и се вслуша в шума на вълн.

— Дявол, страхувам се, че е за нас! — извика той.

Вратата се отвори. Появиха се двама негри, следвани от един офицер с четирима въоръжени до зъби войници.

— Какво искате? — запита рицарят, като пристъпи към тях.

— Трябва да заминете веднага за Алжир! — отвърна негърът. — Последвайте ме, без да се противите!

— Подчиняваме се на заповедта!

Пленниците бяха отведени в двора, където ги очакваха двадесет войници с оръжия, готови за стрелба.

— Кому принадлежат тези хора?

— На адмирала на галерите!

Студена пот изби по челото на барона, но той се качи на доведения кон, очевидно спокоен и без страх.

Когато преминаваха по моста, рицарят се обърна още веднъж. На осветената от лунните лъчи тераса той видя принцесата с развята

мантия, косата и се разстилаше по раменете. Тя го гледаше с омраза, тържествувайки.

Шествието спря пред едно голямо здание, охранявано от войници и моряци. Това беше дворецът на Кулкелуби, на алжирската пантера.

ГЛАВА 21

ИЗТЕЗАНИЯТА

Едва баронът беше слязъл от коня и ръцете му бяха вързани грубо на гърба, така че не можеше да направи и най-малкото движение. След това двамата с Желязната глава бяха въведени в една галерия, облицована изцяло с бял мрамор и подпирана от малки дорийски колони. На един нисък диван от червена коприна лежеше мъж на около петдесет години. Със сива прошарена брада, нос извит като папагалска човка и очи, които светеха злоещо, като тези на грабливо животно изпод набръчканото чело.

До него стояха неподвижни, като грамадни бронзови статуи, двама полуголи негри, подпряни на широките си саби, с очи отправени неотклонно към господаря им и очакващи заповед от него.

Баронът, който беше въведен сам без Желязната глава в галерията, потрепери пред вида на командира на галерите. Той пристъпи с вдигнато чело и бавни крачки към дивана, като гледаше смело в очите тирана, пред когото трепереха всички жители на Алжир. Кулкелуби се изправи, за да види по-добре рицаря. Той всмукна бавно няколко пъти от лулата, извади една бележка от една торбичка, която висеше на пояса му. Той я прочете неколкократно и каза, на добър италиански език, като се усмихна.

— Красив младеж. Кой си ти?

— Левантиец — отвърна рицарят.

— Християнин?

— Мюсюлманин.

— С каква цел си дошел в Алжир?

— За да продам сюнгерите, които купих в Даи-джели!

— Къде е лодката ти?

— Изпратих я в Танджер, за да купи рабатски килими!

— Значи ти си моряк и мохамеданин! Защо си задържан?

— Не зная.

— Ти си набеден, че си християнин!

— Който твърди това, е негодник! — отговори рицарят.

Кулкелуби даде знак на един от негрите. Суданецът донесе на една масичка от абаносово дърво, подвързана в червена кожа книга и я разтвори пред пленника.

— Постави ръката си на страниците — заповяда Кулкелуби — и повтори моите думи! Това е коранът! В името на всемогъщия бог, защото няма друг бог освен него, в името на Мохамед, който е единствения негов пророк, защото няма друг освен него, аз се заклевам, че съм истински правоверен!

Баронът мълчеше.

— Защо не се заклеваш? — запита адмиралът, като се престори на учуден.

— Защото съм благородник!

Кулкелуби избухна в сатанински смях.

— Аха, комедията е свършена. Ако не беше барон Сант Елмо, щях да ти покажа какво значи да лъжеш Кулкелуби.

— Щом знаете кой съм, заповядайте да ме убият! Сант Елмовци не са страхливци!

— Не бързай — каза адмиралът. — Ако искаш, би могъл да спасиш живота и свободата си!

— По какъв начин?

— Като ми кажеш името на контрабандиста, който те е довел тук и мястото, където се намира той!

— Не се надявайте, че един благородник ще извърши предателство! По-добре заповядайте да ме убият.

— Ти си смел мъж и аз ти се възхищавам. Ще намеря контрабандиста и без твоята помощ. Кажете ми какво търсиш в Алжир!

— Исках да се уверя, дали един приятел, който беше пленник преди няколко месеца, е още жив!

— Да не се касае за приятелка? — адмиралът се усмихна зловещо.

Сант Елмо потрепера. С голяма мъка той успя да запази спокойствие. Обаче бледността му не убягна от острия поглед на Кулкелуби.

— Не лъжи повече! Защо искаш да ме измамиш! Дошъл си за една християнска девойка, която обичаш!

— Познавате ли я? — извика рицарят, извън себе си от страх.

— Най-последно се издаде — изсмя се сатанински Кулкелуби. — Само името ѝ ми липсва!

— Защо ви е то?

— Мен не ме интересува! Друг иска да го знае!

— Кой?

— Мавърската принцеса. Ще ми кажеш ли коя е християнката и къде се намира сега?

— Убийте ме! Вие няма да го узнаете от мен!

— Ние не убиваме така бързо!

— Аз зная мъченията ви!

— Може би не всичките! Търпението ми е изчерпано.

С един поглед към негрите той заповяда:

— На работа!

Суданците вдигнаха една завеса, която се намираше пред дивана. Зад нея се виждаше четириъгълна колона от зелен мрамор. По гладката ѝ повърхност бяха закрепени различни метални гривни. Върху колоната беше поставен изкусно гравирани бронзов съд, който беше свързан с една леко извита тръба. Баронът гледаше този чуден уред за мъчение, без да разбере за какво е предназначен.

Двамата атлети уловиха пленника и го завързаха с гръб към колоната, като заключиха краката и ръцете му с железните гривни. След това поставиха един ремък около челото му, за да стегнат по-здраво главата за колоната и отрязали няколко от дългите му руси къдри в средата на черепа, така че остана едно непокрито петно, не по-голямо от цехина.

— Ще говориш ли сега? — запита Кулекуби.

— Не! — отвърна баронът.

След като беше всмукнал няколко пъти от наргилето, тиранинът даде знак. Изведнъж баронът почувствува как на главата му падна голяма леденостудена водна капка. Обхвана го панически ужас. Кулкелуби продължаваше да пуши спокойно. Капките следваха бавно, без прекъсване. Те падаха все върху едно и също място. Отначало усещането от ледената вода, която от главата се стичаше по цялото тяло, не беше така неприятно, защото в осветената от слънцето галерия беше страшно горещо. След около четвърт час рицарят почувствува тръпка, растяща нервност и шумене в ушите.

От минута на минута капките му се струваха все по-тежки. Главата го болеше, мислите му се преплитаха. Тишината в залата беше нарушавана само от монотонното падане на капките. Отново измина четвърт час. Дрехите на изтезавания бяха пропити от водата. Болката ставаше все по-непоносима. Вените на слепите очи биеха трескаво, ушите му бучаха все по-силно. Зави му се свят...

Още не беше изтекъл час и баронът изпадна в безсъзнание. Когато се събуди отново, той говореше в транс. Откъслечни думи се изтръгваха от устните му. Той говореше за галери, за Зулейк, Малта, Сан Пиетро...

Кулкелуби се беше изправил и слушаше внимателно думите му. Изведнъж извика отчаяно:

— Ида... Ида...

— Нима това е името на християнката? Това няма да е достатъчно на Амина. Ще почакаме.

Рицарят, който беше в делириум, продължи да пелтечи нови думи, докато най-последно устните му прошепнаха името „Ида ди Сантафиора“.

Кулкелуби подскочи. Името не му беше непознато. Той си спомни за смелия малтийски рицар, който преди години беше дръзнал да бомбардира град Алжир.

Тържествуваща усмивка заигра по устните му.

— Това е името на християнката! Сега зная доста тъчно. Ще заповядам да я намерят! Тя трябва да е между пленниците от Сан Пиетро!

— Ида! — извика рицарят, като правеше отчаяни усилия да се освободи от железните гривни. — Бягай... Бягай... Мирабът... Нормандецът... Амина... Бягай!

След това той отново изпадна в безсъзнание. По даден знак от адмирала негрите го развързаха. Той падна като труп в ръцете им.

— Какво да правим с него? — запитаха те господаря си.

— Би могло да се получи добра цена при продажбата му — каза той. — Ако принцесата избива еничари и нарича това шега, то и аз бих могъл да ѝ изиграя подобна шега! Има ли още място в баньото Сиди Хасан?

— Пълно е, господарю!

— Е, за тези християнски кучета все ще се намери място! Занесете ги двамата със слугата му и заповядайте да го излекуват!

Адмиралът имаше намерение да се оттегли, когато един офицер от стражата съобщи за пристигането на една жена.

— Изпратете я по дяволите, имам друга работа!

— Тя е принцеса Бен Абада, господарю!

— Аха, идва тъкмо навреме. Пуснете я да влезе.

Един миг по-късно се появи Амина. Въпреки че воалът ѝ позволяваше да се видят само очите ѝ, Кулкелуби забеляза, че е бледа.

— Е, Кулкелуби? — извика влязлата с несигурен глас. — Какво направихте с барона?

— Това, което желяхте — отвърна адмиралът.

— Проговори ли?

— Кой би могъл да ми се противопостави?... Християнката е открита! Графиня Сантафиора!

Амина онемя от очудване.

— Християнката, която брат ми обича? — се изтръгна от нейните устни.

— Ах — каза адмиралът подигравателно. — Новина! Зулейк обича една християнка!

— Невъзможно е да е същата! Вие сте се излъгали!

— Баронът повтори най-малко двадесет пъти името в неговите бълнувания!

— Какво, вие сте го измъчвали? — избухна принцесата.

— Само няколко водни капки — добре отправени — не повече!

— Които са го накарали да полудее! Познавам дяволското ви изкуство и не трябваше да ви се доверявам! Къде е баронът?

— Далеч оттук!

— Къде?

— Не казвам!

— Искам да го видя! — извика тя заповеднически.

— За да го спасите!

— Какво ви интересува това?

— Вие забравяте, че аз съм не само мюсюлманин, а и върховен съдия! Графиня Сантафиора ще ви бъде предадена, но баронът е мой пленник!

— Как вие се осмелявате?... — извика принцесата разярена. — Сант Елмо е пленник на моя брат!

— Той е набеден като християнин и ми е предаден от вас. Баста! Като защитник на исляма аз не мога да действам другояче.

— Вие сте го убили!

— Заклевам се в корана, че той е още жив и след няколко дни ще бъде напълно здрав!

— А християнката?

— Не зная точното ѝ местонахождение, но ще съумея да я намеря. Какво смятате да правите с нея?

— Ще я убия!

— Вие обичате барона? Как може една мавърска принцеса...

— Дали го обичам или мразя, не зная, върнете ми само пленника!

— Невъзможно, в противен случай ще ме обвинят на стари години, че съм станал закрилник на неверниците. Той ще бъде роб като другите. Това е всичко, което мога да направя за вас.

— Внимавайте, Кулкелуби! Вие не знаете на какво съм способна!

При тези думи тя закри отново лицето си с воала и излезе с бързи крачки от залата.

— Потомците на халифите от Гренада и Кордова са се изметнали — измърмори Кулкелуби. — Трябва да си отварям очите! Тя е сатана и е в състояние всичко да направи!

ГЛАВА 22

ПРЕСЛЕДВАНЕ НА НОРМАНДЕЦА

Докато рицарят и Желязната глава бяха паднали един след друг в ръцете на соколарите, хитрият нормандец беше подмамил кабилите по своята следа с надеждата, че ще може по тоя начин да спаси спътниците си и преди всичко собствената си кожа.

Въпреки че конят му беше изтощен, той го пришпори още веднъж и за да се скрие от погледа на соколарите, влезе в една гъста дъбова гора. Докато конят му препускаше, пръхтейки между стволовете на дърветата, той откри висок дъб, един от клоните на който стърчеше на около четири метра над земята. Морякът се изправи бързо на седлото и скочи на дървото, в чиято гъста корона се скри. Преди това той беше хвърлил мускета и запазил само пистолетите и ятагана в пояса си. Освободеният от тежестта на ездача си кон продължи да препуска през гората. Още се чуваше тропотът от копитата му, когато кабилите профучаха като ураган. Те не бяха забелязали хитростта и продължиха преследването.

Нормандецът се настани удобно на дървото, завърза се здраво за него и задряма. Въпреки че кабилите бяха изчезнали, той не смееше да напусне скривалището, колкото и да желаше да узнае съдбата на спътниците си.

Най-после настъпи нощта, без да се беше показал никой от кабилите или маврите. Нормандецът се спусна на земята, напълни за всеки случай пистолетите си и се отправи към хълма, където се беше разделил с барона.

Той беше изминал вече значително разстояние от трудния път, когато му се стори, че чува зад себе си стъпки. Прилепи се до един дъб с ятаган в ръка, твърдо решен да разбере причината на подозрителния шум. Изведнъж шумът съвсем заглъхна. Но Мишел продължи да се ослушва и едно тихо шумолене на увехнали листа му показа, че не се е излъгал. Тогава той забеляза две светли точки, отправени към него...

— Това трябва да е пантера — си помисли смелият авантюрист. — Ако беше лъв, щеше да изреве. Жалко, че хвърлих мускета си!

Животното не бързаше с нападението. Ето защо нормандецът реши да продължи пътя си със запънат пистолет. След десетина минути той беше изгубил от очи двете фосфоресциращи точки. Той ускори крачките си и вече виждаше пред себе си края на гората, когато внезапно върху него се строполи голяма тежест, която го събори на земята.

За щастие той беше запазил присъствие на духа и беше обърнал лицето си към нападателя. Когато незнайният нападател се хвърли върху му, морякът замахна с ятагана си и засегна пантерата, която вече лежеше върху него.

Тя не беше очаквала удара, изскубна се ловко и с един гигантски скок се отзова на близкия клон и оттам с още един скок в короната на дървото, където изсумтя гневно като котка. Грабливото животно не повтори веднага нападението си и Мишел можа да избяга, след като се затича с всички сили към края на гората. Тук беше мястото, където се беше разделил с рицаря.

Нещо бяло лежеше на земята, около което се суетяха 7–8 животни, подобни на малки вълци. При появата му те се разбягаха. Чакали и мъртав кон! Тук е имало борба! Той се наведе, за да претърси земята и откри един дълъг мавърски пистолет, парчета плат и няколко капки съсирена кръв. Нормандецът искаше да продължи издирванията си, когато наблизо от гората се чуха два изстрела. Смятайки, че са за него, той поиска да избяга на хълма, но чу жаловит глас:

— Ибрахим. На помощ!

„Пантерата, от която се отървах аз, е намерила нова жертва!“ — помисли Мишел и без да се бави нито миг, затича назад към гората, от която се чу нов, още по-уплашен вик:

— Ибрахим... Ибрахим...

С няколко скока той беше на мястото, от което се чуваха виковете и видя ужасна картина. Един мъж, очевидно кабил, лежеше на земята, а върху него се бе спуснала пантерата. Човекът се защитаваше отчаяно. Когато се появи нормандецът, грабливото животно се извърна към него. Един изстрел в челюстта, съпроводен от удар с ятагана, който разцепи черепа ѝ я накараха да се строполи на земята. След това

от гората се появи втори мъж, с дълга пушка в ръце. С израз на страх и ужас, той се спусна към лежащия на земята:

— Ахмед! Ахмед!

— Вие идвате малко късно, приятелю — каза нормандецът.

Новодошлият беше млад кабил, едър на ръст, с бронзова кожа и правилни черти на лицето. Облеклото му се състоеше от парче груба материя, което бе беше обвито около бедрата. Мускулестите му ръце бяха украсени с гривни от плетена трева, каквито носят и до днес жителите на тази местност.

— Ти спаси моя брат — извика той. — Аз ще ти бъда вечно благодарен!

Морякът се наведе над ранения. Последният опита да се изправи. Той беше покрит целия с кръв, която течеше от две големи рани на рамената. За щастие, главата беше останала невредима. Раненият, също така силен, млад мъж, както брат си, не се оплакваше. Той протегна ръка на спасителя си.

— Аз ти дължа живота си! Ако се нуждаеш някога от приятел, спомни си за Ахмед Зин!

Ибрахим беше съблякъл дрехата си и я потопа в близкия извор. След това изми раните на брат си.

— Можеш ли да вървиш? — запита той. Нашият дуар не се намира много далеч оттук!

— Аз ще ти помогна — каза нормандецът. — Тъкмо търсех подслон за тази нощ!

— Моята палатка е твоя палатка, моите овци и камили са твои! Ние сме щастливи, че можем да ти дадем подслон, храбри човече!

— Къде се намира селището ви?

— Там зад онази гора от смокинови дървета и дъбове, едва на 500 крачки оттук!

Мишел откъсна едно парче от мантията си, за да превърже раните, колкото беше възможно по-добре и да прекъсне кръвта, която беше започнала да тече отново. След това той улови младия кабил под ръка и последва Ибрахим, който беше тръгнал напред.

Скоро те стигнаха в дуара. Както всички от тоя вид, той се състоеше от две палатки, направени от грубо кафяво платно. Те бяха оградени с жив плет от тръстика и алоеве храсти. Многобройни овце и

няколко камили почиваха в кошарата, под закрилата на няколко големи кучета и един негър.

Раненият беше поставен на едно легло от кожи и превързан както подобаваше.

Тогава Ибрахим изведе нормандеца навън.

— Ти си мой гост. Какви са твоите заповеди!

— Моля само за малко ядене и рогозка, за да си отпочина за няколко часа, защото съм гладен и уморен!

— Ще имаш всичко, което желаеш. Ти си повече от мой брат!

Докато той с помощта на негъра приготвяваше вечерята, нормандецът оглеждаше внимателно местността. Хълмът, където беше станала битката между барона и мавъра, се намираще толкова близо, че кабилите сигурно бяха видели това, което се бе случило.

— Ела — каза Ибрахим, — аз ти предлагам най-доброто, което може да се намери в моята палатка!

На една рогозка, покрита с пресни листа, беше поставено печено козе месо с кус-кус и скъпи фурми.

Нормандецът изпи най-напред малко камилско мляко, размесено с вода и след това — за най-голяма радост на кабила — се зае усърдно с печеното.

— Ти си чужд тук? — запита овчарят, след като гостът му се беше нахранил.

— Аз съм от Тунис — отвърна морякът — и корабът ми се намира сега пред Алжир!

— Тогава ти ще ни напуснеш скоро!

— След четири или пет часа, ако бих могъл да получа едно муле или кон!

— Всичко, което притежавам, е твое. Избери си едно от моите животни!

— Благодаря. Ти си великодушен!

— Мой дълг е да изпълня всичките ти желания. Ние търсим от един месец пантерата, която нападаше стадата ни. Значи ти си ни направил двойна услуга. А ти? Какво правеше в гората?

— Бях се забъркал при търсенето на една ослепена от сокола газела!

— Тогава ти си от маврите, които бяха тук вчера на лов? Беше ли, когато стана боя?

— Не, не съм бил!
— Един млад арабин беше отведен, вързан на кон!
— Сигурен ли си, че той не беше убит?
— Напълно сигурен. Аз стоях скрит зад скалата и го видях по-късно още веднъж, заобиколен от соколарите!
— Утре ще науча по-точно какво се е случило! — приключи разговора нормандецът.

* * *

Негърът беше пригответил във втората палатка легло от овчи кожи и килими.

Мишел заспа веднага, докато кабилът и черният му слуга запалиха огън и застанаха на стража при добитъка. Към уречения час Ибрахим събуди моряка.

— Братко, време е! Едно бързо муле стои оседлано на ливадата, но аз се надявам, че в скоро време ще те видя отново!

— Благодаря ти! Аз винаги ще си спомням, че тук имам двама братя!

— Нека Аллах и пророкът те закрилят!

Мулето се понесе като вихър по мълчаливата равнина към града.

— Сега при мираба — промърмори нормандецът. — Той ще намери някакъв изход от това положение!

ГЛАВА 23

В КУБАТА НА МИРАБА

Шест часа по-късно, малко преди изгрев слънце, контрабандистът пристигна благополучно при кубата на някогашния темплиер зад казбата. Тъй като през пролуките на вратата се виждаше светлина, той почука, след като беше завързал мулето за едно дърво.

— Кой ме търси? — запита гласът на стареца.

— Нормандецът!

Мирабът отвори.

— Очаквах те. Носиш лоши вести, нали? Видях вчера Зулейк да язди с хората си през града. Той водеше със себе си барона.

Нормандецът разказа случилото се. Когато беше свършил, старецът каза:

— Предвиждах това!

— Искам да зная сега, какво е направил мавърският княз с бедния барон — каза Мишел, — дали го е предал на Кулкелуби?

— Не вярвам. Ти знаеш, че аз имам мои връзки, един вид тайна полиция, която ми помага при бягството на християните. По този начин успях да науча, че една високопоставена личност закриля Сант Ел-мо. Тя е сестра на Зулейк, принцеса Амина Бен Абад, младата вдовица на Сид-Али Маме, прочутият морски герой!

— По дяволите — извика нормандецът. — Каква случайност! Той е попаднал в добри ръце, само ако Зулейк не наложи волята си!

— Няма да направи това, защото упоритата ѝ воля и непреклонна енергия са известни на всички. Предстои голяма опасност. Без съмнение принцесата обича рицаря, но той ще я презре заради графинята!

— Трябва да се опасяваме от отмъщението на ма-върката, което ще се обърне срещу доната Ида!

— Ако тя не е на сигурно място зад стените на казбата!

— Какво казвате? — запита изненадан морякът.

— Чиновниците на бея я избраха и я отведоха като робиня в крепостта!

Тогава тя е изгубена както за барона, така и за Зулейк!

— Вярно, че казбата не е затвор и ние ще срещнем безкрайни трудности, преди да освободим графинята!... Виж, слънцето е изгряло. Трябва да отида в джамията! Ще ме чакаш ли тук? Надявам се, че ще мога да ти донеса някакви новини относно барона!

— Най-напред бих желал да вида хората си!

— Твоята фелука е все още на пристанището. Аз ще съобщя на екипажа за връщането ти. Би било неблагоприятно от твоя страна да се показваш из улиците на града. Тук имаш удобно легло, храна, тютюн и превъзходно вино. Те ще те накарат да забравиш скуката!

— Не се нуждая от повече — каза нормандецът. — Кога ще се върнете?

— Към обяд или малко по-късно!

Мирабът хвърли мантията на раменете си, взе бастуна и тръгна към джамията, а Мишел легна на дивана и задряма.

Като се събуди, беше вече следобед. Старецът не се беше върнал. Целият ден измина и старият темплиер все още не идваше. Мишел излизаше често пред вратата, за да види дали не идва, но напразно. Той хранеше мулето си и смяташе да отиде при ренегата, когато съзря в далечината мираба. Въпреки напредналата си възраст, той вървеше много по-бързо от обикновено. Изглежда, че носеше новини, които ускоряваха крачките му.

— Страхувах се вече за вас и смятах да ви търся! — извика нормандецът. — Носите ли някакви новини?

Старецът се отпусна запъхтян на дивана, изпи няколко глътки, които му подаде Мишел и каза:

— Нищо радостно! Някой е издал барона на Кулкелуби!

— Арестуван ли е? — запита нормандецът възбудено.

— Не зная още. Но адмиралът ще съумее да го открие!

— Пленен ли е Желязната глава? Глупавият каталонец ще издаде всички ни, за да спаси собствената си кожа!

— Скоро ще узнаем какво става при Кулкелуби. Един роб християнин ще ми донесе новини.

— Не чухте ли нещо за графинята?

— Не беше възможно днес да отида в крепостта, защото бях приемаше френските пратеници!... А сега да ядем и да си отпочинем!

На другото утро опасенията им се увеличиха. Един християнин, преоблечен като арабин, им съобщи, че баронът е издаден на Кулкелуби, измъчван и за признанията, изтръгнати от него през време на делириума. Християнинът знаеше, че рицарят сега се намира заедно със слугата си в баньото Сиди Хасан.

— Учудва ме само едно, че адмиралът, който в подобни случаи е така жесток спрямо християните, не е заповядал да го набият на кол!

— Зад това се крие принцесата! Тя трябва да има значително влияние над адмирала!

— Не би ли могла тя да го освободи от затвора? — запита морякът.

— Точно затова мислех и аз... Аз ще отида сам при Амина!

— Но вие ще се изложите. Помислете, водачът на дервишите се застъпва за християните!

След кратко размисляне мирабът каза решително:

— Въпреки това, ще отида. Великодушието на Кулкелуби е подозрително. Очевидно юй иска да изскубне от рицаря и каталонецата подробен признания. А те биха могли да струват живота на всички ни! Той се е закълел да свърши веднъж завинаги с контрабандистите! Зная хитростта на това чудовище. Ако не по бързаеме, не сме сигурни, дали ще оживеем на утрешния ден!

Към единадесет часа сутринта мирабът пристъпи в предверието на двореца на Бен Абадите. Той беше поздравен добродушно от стражите и робите. Благодарение дългогодишното си местопребиваване в Алжир, всички го познаваха. Духовният сан му отваряше всички врати.

— Съобщете на принцеса Амина, че съм дошъл!

Старецът беше въведен в приемната стая на принцесата. Амина лежеше на дивана, но се изправи малко при влизането на мираба. Той я поздрави почтително.

— На какво дължа посещението на светия мъж? — запита тя.

— Моето идване не е във връзка с нашата религия. Касае се за спасението на един млад мъж, когото познава и принцесата!

Мавърката го изгледа очудено.

— За барон Сант Елмо — продължи старецът, — онзи малтийски рицар, който се е защищавал така храбро срещу еничарите на Кулкелуби!

— Какво, вие, един мираб, се интересувате за един варварин?

— Аз, водачът на един могъщ орден, ценя барона. Християнинът е за мен също така човек, както и мюсюлманинът! И двамата са създания на бога!

— Вие наистина сте свят човек и аз ви се удивлявам — каза Амина. — Не познавате ли вие малтийския рицар?

— Него не, но познавах баща му. Много години изминаха оттогава. Аз бях млад и не още мираб... Трябва да изплатя един дълг. Баща му ми беше спасил живота. Днес аз ще се опитам да спася сина. Знаете ли, че баронът е в ръцете на Кулкелуби?

— Зная! — отвърна тя с треперещ глас.

— Много мъчно ще можем да го освободим. Аз съм дошъл при вас, принцесо, за да ви попитам: искате ли да ми помогнете?

Ярка червенина обля лицето ѝ.

— Не знаете ли, че аз сама го предадох на адмирала?

— Вие, принцесо? Възможно ли е това?

— Да, в припадък на безумие! Направих го от ревност. Проклетият Кулкелуби няма да го върне обратно!

— Ревност? От кого?

— От едно християнско момиче, което той обича, от графиня Сантифиора!

— От годеницата му? Принцесо, аз зная, че тук честта е на почит, но верността не е известна, верността на един мъж към една жена! Тя не почива на страст, на чувства, на опиянение. Тя лежи в дълбочината на сърцето и е тясно свързана с честта...

Амина беше скочила и се разхождаше насам-нататък из стаята. Тя дишаше тежко.

— Аз съм сигурен — продължи старецът, — че вашата красота е направила впечатление на барона, но той трябваше да ви откаже, защото е дал думата си на графинята. Той трябва дай остане верен, докато очите му се затворят завинаги! Опомнете се, принцесо, би ли трябвало да упрекваме рицаря за тази му добродетел?

— Вие имате право, мираб — каза тя беззвучно. — Със своя обет той е изгубен завинаги за мен. Това, което наричах вчера омраза,

когато го предадох, беше любов, но аз се заклевам върху корана, че ще изтръгна тази страст от сърцето си и ще изкупа греха, който хвърлих върху себе си! Аз съм на ваше разположение!

— Ние трябва да го освободим от баньото Сиди Хасан. Кулкелуби ще заповяда да го охраняват зорко!

— Аз имам роби, които са ми предани и силни като лъвовете! — каза Амина. — С тях бих могла да се опитам... Предоставете на мен работата, мираб! Аз ще изиграя адмирала!

— Аз мога да ви предоставя на разположение 12 моряци с един капитан, които не се страхуват от еничарите!

— Аха, онзи екипаж, който доведе барона в Алжир! Моите слуги ми съобщиха това!

— Вие знаехте и не издадохте фелуката!

— Аз не мразя християните, аз скърбя дълбоко за ужасиите, на които са изложени!... Кажете на моряците, че трябва да бъдат готови да помогнат на моите негри! Страхувам се, че адмиралът крои нещо спрямо барона. Още днес ще науча в коя килия се намира рицарят. Утре вечер планът трябва да бъде изпълнен.

— Значи до утре, принцесо. Екипажът ще бъде осведомен!

ГЛАВА 24

В БАНЬОТО СИДИ ХАСАН

Баньото Сиди Хасан беше едно от най-малките в Алжир, но също така прочуто като това в Сол, от което най-много се страхуваха християнските роби.

Докато другите притежаваха широки дворове и тераси, където пленниците можеха да се разхождат свободно и килии над земята, тук имаше само дълбоки, влажни, гъмжащи от скорпиони и други гадини подземия, наречени „Матамур“, които получаваха светлина и въздух през тесни железни решетки.

Обитателите на тези дупки биваха окоавани всяка вечер, за да не могат да избягат. Животът на затворниците беше ужасен. С ръце и крака почти винаги във вериги, те имаха малко слама за легло и за храна, малко груб хляб и една глътка гранясало масло, или шепа маслини.

Баронът беше затворен заедно с каталонецата в една от тези подземни килии. Той се намираше във вцепенение. Приличният на смърт сън беше изплашил Желязната глава, обаче няколко откъслечни думи, които промълви рицарят, го обнадеждиха.

— Бедният господар — изпъшка Барбоза, — той бълнува за годеницата си, която няма да види никога вече. Денят, в който ще бъдем изведени от този ад, ще бъде последен от живота ни!... И като помисля, че можехме да бъдем така добре при мавърската принцеса, стига само рицарят да беше пожелал...

В следния миг Желязната глава беше задрямал. Изведнъж звън на тежки ключове го накара да се събуди. Един пазач с дълъг камшик беше влязъл, придружен от двама еничари.

— Кой от вас двамата е слугата? — запита той сърдито.

— Аз съм — заекна Желязната глава, като побледня.

— Следвай ме, проклет християнин!

— Не мога. Трябва да остана при болния си господар. Какво искате от мен?

— Мисля, че искат да погъделичкат петите ти!

Един удар, придружен от няколко ритници го накара да се изправи. Двамата еничари го хванаха под ръка и го завлякоха със заплахи и ругатни в една зала, която се намираше под двора. Стените бяха украсени с големи куки. Дълги, железни колове, триони от всякакъв вид, големи котли, ножове и други уреди за мъчение изпълваха помещението. Четири набити на копие току-що отрязани глави, увеличиха страха му.

— Кланица ли е това? — запита Желязната глава.

В това време в залата влезе един старец с дълга прошарена брада и величествено изражение на лицето.

— Кадията! — извикаха еничарите.

Той се приближи към каталонца, изгледа го внимателно и запита:

— Италианец ли си?

— Испанец!

— Питам те на твоя роден език, ти ли си слугата на барон Сант Елмо? Аз съм кадията!

— А аз — Желязната глава, последният потомък на благородния дом Барбоза!

— Адмиралът иска да знае, кой е довел теб и барона в Алжир?

Барбоза мълчеше.

— Разбра ли ме. Желязна глава?

— Не съм глух.

— Отговори тогава! Ние имаме достатъчно средства, за да развържем езиците и на немите!

— Виждам — отговори каталонецът, като се огледа.

— Говори, тогава!

— Един туниски търговец на сунгери ни докара!

— Не беше ли християнски контрабандист?

— Той, християнин? Не, той по цял ден се молеше на Мохамед!

— Къде е сега този човек?

— Отплува към Мароко, след като ни свали на сушата!

— Как изглеждаше?

— Малък, дебел като мен, с мустаци и мургаво лице!

— Не се ли лъжеш?

— Бях с него три дни и затова си спомням много добре вида му!

— Къде го намерихте?

— В Тунис.

— Значи след сражението с нашите галери вие сте отплували за Тунис и беят ви е позволил да влезете спокойно с полуразрушената си галера в пристанището! Що за дивотия! Уловете този човек! — се обърна кадията към еничарите.

Те побързаха да изпълнят заповедта му. Желязната глава беше хвърлен на една маса и вързан здраво за ръцете и краката. След това свалиха обувките и чорапите му.

— Погъделичкайте го сега!

Палачът започна да удря нещастния каталонец по петите. Барбоза нададе нечовешки вик. При петия удар кадията даде знак да спрат.

— Ще говориш ли сега?

— Да, да, всичко, което искате!

— Как се казва контрабандистът?

— Мисля, че имато му беше Канталуб!

— Беше ли едър, с черна брада и стоманено сиви очи?

— Да, да, черен, голям и с нос, подобен на папагалска човка!

— Той е! — извика кадията тържествено. — Къде е той сега?

— Казах ви, че отпътува за Мароко!

— Не се ли лъжеш?

— Или ни е излъгал! Той каза на господаря ми, че иска да освободи там един провансалски пленник!

— Фелуката му зелена ли беше?

— Да, съвсем зелена!

— „Меджил“ ли се казваше?

— Мисля, че се казваше така! — извика радостно Желязната глава, с надеждата, че ще се отърве евтино.

— Съмнението на Кулкелуби беше значи правилно — каза кадията. Той има поглед на сокол!

Каталонецът беше развързан по даден знак от него и получи дрехите си.

— Отведете го обратно в килията!

Бедният Барбоза влезе с подут крака и куцайки в подземието. Скърцането на желязната врата беше събудило барона.

— Ти ли си, Желязна глава? — запита той със слаб глас. — Къде сме ние?

— В баньото Сиди Хасан. Ужасно място. Ние сме живи погребани!

— Няма да останем дълго под земята! Ще ни продадат като роби!

— Предпочитам робството пред смъртта, господарю! Колкото по-дълго се живее, толкова по-голяма е надеждата да спасим графинята!

Баронът се усмихна тъжно.

— Тя е изгубена за мен. Кой знае какво се е случило с нея!

Никой не ги обезпокои през деня.

На другата сутрин една изненада събуди у тях нови надежди.

В хляба, който им беше раздаден, каталонецът намери сребърна тръбичка, не по-голяма от един пръст. Баронът, който я претърси, откри в нея една бележка, която миришеше на амбра.

— Познавам тази миризма — каза той мрачно. — Принцесата я е поставила. Защо се грижи тя още за нас?

— Дори и от дявола да е дошла! Само да ни измъкне от тази дупка! — каза Барбоза.

Предпазливо те извадиха късчето хартия. На него бяха написани само няколко думи:

„Довечера. Мирабът!“

— В името на Свети Изидор! — извика Желязната глава — как ли е успял старецът да ни изпрати тази новина? Толкова ли е могъщ, че може да се противопостави на гнева на адмирала?

— Той или Амина! — каза баронът. — Каквото и да е! Да изядем хляба си и да чакаме събитията!

ГЛАВА 25

СМЪРТТА НА КУЛКЕЛУБИ

През деня не се случи нищо особено. След залез слънце вратата се отвори и се появиха четирима въоръжени с ятагани и пушки еничари, предвождани от нов пазач.

— Пригответе се за тръгване! — каза той, като се обърна към пленниците.

Те бяха изведени първо на двора и след това на близкия морски бряг. Пред кулата, в чиито подземия бяха затворени от два дни, чакаше една лодка с дванадесет гребци.

— Качвайте се! — извика пазачът. — Вържете ги здраво и знайте, че отговаряте с главите си за тях!

Четирима матроси ги завързаха за една от пейките. След това лодката заплува през навалищата от кораби, които изпълваха пристанището.

— Какво направи с бележката? — запита баронът каталонец.

— Глътнах я!

— Не са ли военни галери онези кораби, които са закотвени пред фара?

Лодката, карана от дванадесетте здрави гребци, беше преминала през хаоса от кораби и се отправи към източната част на залива, където се намираха ярко осветените галери.

От най-голямата галера беше спусната стълба, по която пленниците се изкачиха на палубата ѝ. След това те бяха въведени в една великолепна, постлана с килими, кабина, където седеше Кулкелуби, пушейки наргилето си.

— Радвам се, че те виждам отново — каза той подигравателно на барона. — Макар че си християнин, ти имаш здрава кожа!

Рицарят не отговори. Той гледаше презрително противника си.

— Искях да ти съобщя, че пленихме контрабандиста, който те е докарал!

Сант Елмо успя с усилие да запази спокойствие. Той се страхуваше за нормандеца.

— Слугата ти призна всичко. Аз отдавна подозирах този човек, който се представя за марокански търговец и добър мюсюлманин! Животът му ще свърши в някоя мортира или пред цевта на оръдията!

След това той изгледа с проницателния си поглед каталонеца.

— Ти, шишко, ще познаеш ли проклетия контрабандист?

— Ако е истинския, разбира се!

— Той твърди обаче, че не познава нито теб, нито рицаря! Утре ще го доведат от баньото и ще ви го представя!

— А ако не е същият? — запита баронът. — Аз не бих позволил да умре един невинен!

— Тогава вие ще заплатите вместо него! Толкова по-зле за вас!

Той плесна с ръце. Влязоха двама роби — с лица, покрити с белези, следи от ужасните удари на господаря им.

— Изпратете един от моите офицери в затвора със заповед утре сутринта да доведе контрабандиста и да приготвят едно оръдие пред Тузуф джамия!... Най-напред обаче отведете тези хора, вържете ги и не ги изпускайте из очи!

Робите повлякоха пленниците, привидно грубо, в един тъмен ъгъл на трюма.

Вместо да им поставят вериги те ги блъснаха със смях в тъмнината.

— Няма ли да ни поставите във вериги? — запита изненадан баронът.

— Не е нужно вече — отговори един от тях на малтийско наречие — Кулкелуби ще отпътува след малко за ада! Не искаш ли да използваш възможността?

Баронът не го разбра.

— Не сте ли контрабандисти? — запита друг от робите.

— Не, капитан на галера и малтийски рицар!

След като беше разменил поглед със спътника си, робът прибави тихо:

— Скоро на галерата ще се разнесе викът: Кулкелуби е мъртав! Ние сме тридесет съзаклятници, французи, италианци, фламандци, испанци и сме решили да сложим край на този палач! Тази нощ той трябва да бъде убит! Тъй като ви грози опасността да не бъдете живи

утре, присъединете се към нас! Един капитан на кораб може да ни бъде полезен в открито море!

— Помислихте ли за мъчнотиите и за ужасните мъчения, ако не успеете?

— Нищо не може да ни спре — каза решително ренегатът. — По-добре да умрем с оръжие в ръка, отколкото под тоягите на безбожния пират!

— Кога е било решено убийството на Кулкелуби?

— Миналата седмица, на едно тайно събрание! Днес, на 10 януари, трябва да бъде изпълнено решението!

— Тихо, патрулът идва, за да види, дали сме на пост! Това ще бъде последният път!... Сложете бързо веригите си!

Един фенер освети трюма. С гола сабя в ръката влезе един моряк, последван от четирима войници и един квартириер. С един поглед към групата, на която извикаха: „Лека нощ, кучи синове!“ те се върнаха обратно.

— Кучите синове скоро ще ви покажат какво могат! — изръмжа единият роб.

Изведнъж по палубата се чува бързи стъпки и викове на стражите. Двамата ренегати скочиха и се ослушаха.

— Ставайте! Всички на палубата! Трябва да нападнем берберите в гръб!

В този миг се появи един роб:

— Качвайте се! Кулкелуби е мъртав! Който остане тук е загубен!

Всички се втурнаха нагоре по стълбата. На палубата се чуваха вече диви викове: — На оръжие! На оръжие! Ренегатите бягат!

Чуваха се изстрели и звън на мечове. Борбата между екипажа и двадесетте съзаклятници беше започнала. Една отчаяна борба, без милост!

Изглежда, че дълго планираното от ренегатите отмъщение беше успяло. Адмиралът беше убит в леглото от няколко роби, които стражите бяха сметнали за верни. За нещастие, убийците заедно с техните другари бяха открити от един квартириер в момента, когато си присвояваха оръжията от съседното на кабината помещение. Четири или пет пъти по-силният екипаж се събра, алармиран на палубата и се спусна разярен срещу съзаклятниците, които току-що спускаха една

лодка, приготвена от преди това за бягството. Все пак те успяха да счупят големите фенери на галерата. Тогава започна страхотна схватка.

Баронът и спътниците му нападнаха отзад екипажа. Нанасяйки щедро наляво и надясно удари, той си проби път напред. Рицарят беше грабнал меч на един убит и съсичаше всеки, който му се изпречваше. Желязната глава, който беше разбрал, че се касае за собственото му спасение, го подкрепяше храбро. Войниците без водач и изненадани от силата на враговете си, отстъпиха назад. В този момент нова, тежка опасност заплаши съзаклятниците. От другите галери се разнесоха изстрели и бяха спуснати лодки.

— В лодката! — извика Сант Елмо — иначе ще попаднем между два огъня! Бързо! Пристанищната стража идва!

Всички наскочаха с оръжия в лодката. Робите, повечето ранени, гребяха с всички сили, за да стигнат колкото се може по-бързо в открито море. Но опасността ставаше от миг на миг все по-голяма. Навсякъде се готвеха за лов на бегълците. Всички кораби се раздвижиха. Онези, които кръстосваха пред залива с помощта на сигнали разбраха какво беше станало, така че лодката беше очаквана и навън.

— Г-н барон — извика ренегатът, който го беше спасил. — Вече е късно да излезем в открито море!

— Трябва да спрем на брега! Да се опитаме да избягаме от града във вътрешността на Алжир!

Лодката полетя между корабите към брега.

— Наведете се, приятели! — извика рицарят. — От всички страни стрелят срещу нас! Бог ще ни закриля!

— Господарю — изпъшка Желязната глава на своя диалект, — мисля, че сбъркахме, като се присъединихме към тези хора! Сега ще ни уловят на сушата!

— Тогава ще загинем за едно добро дело! — беше отговорът.

ГЛАВА 26

НА ЖИВОТ И СМЪРТ

Екипажите на галерите и пристанищната стража прииждаха от всички страни насам, за да отрежат пътя на бегълците към града. Докато войниците от корабите и от терасите на близо намиращия се затвор стреляха, групи еничари, снабдени с факли, се бяха пръснали край брега, за да възпрепятствуват слизането на съзаклятниците.

Баронът беше разбрал критичното положение, в което се намираха. Нямаше никаква надежда да се изплъзнат от този лов на живот и смърт.

— Да се приготвим за края! — извика той. — Ние сме християни!

Брегът беше едва 20 крачки далеч. Лодката се приближаваше с мълниеносна бързина.

— Оръжията в ръце! — заповяда рицарят.

Лодката се блъсна с такава сила в брега, че ренегатите изпопадаха един върху друг. Почти в същия момент до брега стигна и една друга лодка, пълна с алжирци и няколко негри. Сант Елмо я беше забелязал. Когато той и приятелите му скочиха на брега, срещу тях се хвърли една група еничари. Борбата беше кратка, но жестока. Само баронът и Желязната глава, който този път вършеше чудеса, можеха да издържат. Изведнъж Сант Елмо видя насреща си няколко грамадни негри, които се спуснаха светкавично срещу него и Желязната глава. Той усети как няколко чифта яки ръце го вдигат и го измъкват от полесражението. Това беше работа за един миг. Другите суданци, които го следваха, прикриваха гърба му с пистолетни изстрели. Рицарят не се съпротивляваше. Той предугаждаше, че някой, който бдеше над него, го е спасил. Негрите прекосиха бързо тесните улици на града и се спряха при една арка, където ги чакаха няколко коня.

— Качете се, вземете моите пистолети и следвайте коня ми! — каза негърът.

В съседната улица се чу див вик: — Преследвайте убийците!

Към ездачите се беше присъединила мълчаливо една група алжирци, очевидно приятели...

— По заповед на бея! Мохамед и Солиман! — извикаха негрите на пазача на градската врата, която водеше навън от Алжир.

Баронът беше така изненадан от отвличането, което беше спасило живота му, че едва беше забелязал младия алжирец, който яздеше до него. Сега той видя, че изпод тюрбана му се развяват дълги черни къдри. Когато видя, че е наблюдаван, младият конник изостана назад и се присъедини към кавалкадата.

— Кой може да бъде този младеж? Сигурно някой паж? — запита Желязната глава.

— Скоро ще научим това — отвърна рицарят. — Ездата не може да трае вечно! Какво ли е станало с бедните християни! Съдбата им трябва да е била страшна!

— Може би те са предпочели да се самоубият, вместо да паднат живи в ръцете на мъчителите си! — каза Барбоза.

— Еничарите за жалост са успели да пленят една част от тях — каза един дълбок, добре познат глас. — Също и вие щяхте да споделите съдбата им, ако бяхме дошли няколко минути по-късно!

— Мишел! — извикаха рицарят и Желязната глава в един глас.

— Да, Мишел! А зад вас яздят моите хора!

— Алжирците...?

Бегълците бяха стигнали до една верига хълмове. Тук нормандецът изостана малко назад, за да размени няколко думи с младия алжирец, който яздеше след тях.

— В гората при Топ Хане! — заповяда след това контрабандистът.

Алжирците и четиримата негри, които образуваха ариергарда, завиха наляво към равнината, а останалите двама негри, които служеха като водачи, започнаха да се изкачват по каменистия хълм, където копитата на конете не можеха да оставят следи. Баронът, Желязната глава и нормандецът ги следваха. Те се изкачваха мълчаливо около четвърт час по възвишението. След това заслизаха по другата страна, която беше обрасла с гъста гора.

— Стой! — заповяда морякът. — Нека конете си починат за миг под дърветата. Ние сме още далеч от дуара на моите приятели! Там ще можете да си отпочинете на спокойствие, докато бурята утихне!

Бегълците слязоха от конете.

— Не можахте ли да отгатнете кому принадлежат двамата едри негри? Те са великолепни мъжаги, всеки един от тях струва колкото десет души!

— На принцесата? — запита Сант Елмо колебливо.

— Да, да, принцесата знае да избира слугите си!

— Кажете ми, Мишел, кой е младият алжирец, с когото говорихте?

Контрабандистът се усмихна.

— Вие дължите нему много повече, отколкото на мен и мираба! Без него нямаше да успеем да ви спасим! Благодарение влиянието на този младеж, беше подготвено бягството ви от затвора. Пазачи и стража бяха подкупени и всичко щеше да премине безпрепятствено, ако не беше пристигнала злополучната заповед да бъдете отведени на галерата на Кулкелуби!

— Чухте ли за съзаклятието?

— За щастие един ренегат, който ме познаваше, ми повери тайната. Още тази сутрин аз вече знаех, че Кулкелуби ще умре, и то през тази нощ!

— А онази лодка, която обикаляше около галерата?

— Беше нашата. Хората ми заедно с негрите чакаха само удобния момент, за да ви освободят!

— Значи вие сте ме видели, като бягах с ренегата?

— Познах гласа ви и ви последвах, като се преструвах, че също така ви преследвам. Всичко вървеше добре и никой не се усъмни, но за жалост вие бягахте с такава бързина, че не беше възможно да ви настигнем, преди да спрете на сушата!

— Благодаря ви, храбри Мишел! Аз ви дължа живота си!

— Не на мен, а на принцесата! А сега всички на конете! — извика той.

Бегълците продължиха мълчаливо ездата. Конете минаваха през равнина, пресечена от пресъхнали корита на реки, която на юг беше заградена с малки хълмове. Местността се стори позната на барона.

— Не бяхме ли на онези височини, когато очаквахме Зулейк и соколарите му?

— Да. И минарето отсреща е минаре на Блидах! След 5–6 часа, ако издържат конете, ще бъдем в дуара на моите приятели!

— Еничарите в това време ще преследват хората ви!

— Не се страхувайте! Те ще намерят в именията на принцесата нови коне и няма да се оставят да бъдат така лесно уловени! По-късно ще се върнат преоблечени обратно в Алжир!

— И младият ли алжирец също?

— Не, него ще намерим в дуара!

— Защо той проявява такъв интерес спрямо нас?

— Той ще ви каже сам това!

От върха на следващия хълм се откриваше по-широк кръгзор. Нормандецът огледа хоризонта.

— Нищо не се вижда! Преследвачите са се отправили в друга посока!

На юг се забелязваше една белезникава линия.

— Вижте, това е р. Шелиф! Сега ще се отправил към нея, а след това ще завием на изток, за да скрием следите си.

Конете не показваха никаква умора, въпреки че бяха преминали повече от тридесет мили. Скоро бегълците стигнаха Модеах и след това мочурливия бряг на Шелиф.

— Това са хълмовете, където ви плени Зулейк! Още малко усилия!

* * *

Обляни в пот, с пяна по муцуните, конете спряха пред оградата, където овцете и камилите пасяха по песъчливата почва. Един кабил в кафява наметка стоеше пред палатката. Като видя нормандеца той стана и го поздрави сърдечно.

— Добре дошъл в дуара на Ибрахим, братко мой!

— Как е Ахмед?

— По-добре! Ела сега, моята палатка, моят добитък и моите оръжия принадлежат на теб и твоите приятели!

ГЛАВА 27

ГНЕВЪТ НА ЗУЛЕЙК

Кабилът беше повикал с едно изсвирване роба си, който разседла конете и ги заведе под един навес от суха тръстика. След това той въведе гостите си в по-голямата палатка, където ги чакаха на една нова, бяла рогозка две печени овце. Ибрахим покани гостите си да седнат, раздели печеното и им предложи най-добрите парчета. След яденето кабилът даде знак на моряка да излезе навън с него.

— Другият ти приятел е вече тук! — каза той — ще го намериш в палатката на Ахмед!

— Благодаря ти, че си ми дал подслон! Той ще възнагради богато твоето гостоприемство! А сега нека оставим сами двамата младежи, русия и чернокосия! Те имат да си кажат нещо, което другите не трябва да чуят!

Мишел отдалечи Желязната глава и двамата негри под предлог, че рицарят има нужда от почивка, Току-що всички бяха напуснали палатката, в която баронът се настани удобно, когато в нея влезе тихо младият алжирец. Той се спря за миг на входа и отметна мантията си. Лекият шум накара Сант Елмо да обърне живо глава. Вик на учудване се изтръгна от устните му.

— Вие, принцесо? — извика той, като скочи.

Той я гледаше с мрачен поглед.

— Аз ви дължа много, зная това, но...

— Но вие все още ми се сърдите! Наистина, аз ви причиних много мъки, за което дълбоко съжалявам, но аз я изкупих като ви освобождавам отново! Аз сгреших от любов към вас...

— Ако не се чувствувах свързан, Амина, вие щяхте да стоите близо до сърцето ми! Вие имате благородна душа.

— Тъжна съдба тежи над мен — каза тя, като се разхождаше бавно напред-назад из палатката, — Тези, които обичах, са винаги загубени за мен!... Блянът ми е вече към края... Бъдете щастлив с вашата годеница!

— Освобождението ѝ ще бъде невероятно мъчно! — въздъхна той.

— С моя помощ то ще успее! Преди всичко вие трябва да се страхувате от ревнивия си съперник, който се старае с всички сили да отвлече графинята!

— Принцесо, зная, че говорите за брат си, чиито планове бихте разбъркали, ако ми помогнете!

Тя спря неспокойните си крачки и каза с твърд глас:

— Той няма да постигне нищо! Рядко едно момиче, което е влязло в казбата, излиза живо оттам!

Сант Елмо подскочи ужасен:

— Значи няма никаква надежда според вас?

— Въпреки това! Чакайте завръщането ми! Кой знае какво ще се случи през това време в Алжир!

Сега знаят, че вие сте замесен в убийството на Кулкелуби и ще ви търсят! А сега сбогом, рицарю!... Оставям негрите си да ви пазят!

Сант Елмо се приближи до нея и улови ръката ѝ.

— Аз съм трогнат от благородството ви, принцесо! Алжир има между поданиците си както пантери, така и златни сърца!

Тя го изгледа с безгранична тъга, след това издърпа бързо ръката си и излезе от палатката.

Навън тя се качи на коня си и се отправи в галоп към хълмовете. Красивата мавърка летеше като вихър през долини и планини, през тъмни гори, през сипеи и потоци, без почивка. Първо покрай Медеах, след това покрай Блидах. Свечеряваше се вече, когато тя пристигна в Алжир. Наблизо до казбата тя забави хода на ездата. Жребецът беше изминал повече от тридесет мили без почивка. Сега той започна да куца и едва дошло в двора на двореца, благородното животно се строполи.

— Бедният Казмин! — каза тъжно Амина. Ти по жертвува живота си за мен.

Прислужничките дотичаха учудени, че виждат принцесата в подобно облекло.

— Вашият брат ви очаква в зелената зала! — каза домоуправителят.

Тя последва един факлоносец по мраморната стълба.

— Откъде идваш? — извика заповеднически Зулейк, като я изгледа от главата до петите, тъй като тя още не беше свалила мъжкото облекло.

— Правя това, което ми харесва!... През целия ден бях на лов за газели!

Той се приближи до нея и изсъска гневно:

— Ти си помогнала на един християнин да избяга!

— На кого?

— Барон Сант Елмо!

— Тогава домът ви е обезчестен!

— Баронът не е взел участие в убийството!

— Но той избяга с ренегатите и трябва да сподели участта им!

— Баща ти беше по-великодушен, Зулейк! Той спаси християните от Гренада, когато пълководците му искаха да ги избият. Помни нашия праядо Омар, който освободи испанския военачалник под стените на Кордова, без да обърне внимание на гнева на войниците си!

— Аз не съм Ахмед, нито Омар! Ще се опитам сам да намеря християнина!

Той излезе разгневен от залата. По стълбите мавърът срещна мираба, воден от един слуга. Зулейк се стъписа. Старецът в този час...? Внезапна мисъл прониза мозъка му... едно съмнение. Той извика домоуправителя и му заповяда да подслуша разговора между сестра му и мираба.

ГЛАВА 28

ТАЙНСТВЕНОТО ПИТИЕ НА ХАЛИФИТЕ

Петнадесет ренегати бяха уловени живи при бягството. Всички в плачевно състояние, тежко ранени в битката на живот и смърт. Останалите бяха избити. Заловените бяха отведени под силна охрана в баньото на пашата. Там с помощта на нечувани мъчения се опитаха да узнаят имената на избягалите съзаклятници. По такъв начин беше научено името на барона. Обаче никой от изтезаваните не можеше да каже къде се намира понастоящем той, нито за алжирците, които му се бяха притекли на помощ.

Когато Зулейк се появи в баньото, кадията се приближи до него.

— Не можахме да научим нищо повече от тези проклети християни. Вие знаете, че бент е обещал награда от 1000 цехини на онзи, който открие къде се намира баронът!

— Това не ме блазни! — отвърна маврът. — Виновният трябва да бъде наказан! Надявам се, че съм открил истинската следа! Бегълците трябва да са се скрили във вътрешността на страната!

— Сигурно! Нито един кораб не е напуснал пристанището. Галерите кръстосват денонощно пред изхода!

— Дайте ми петдесет от най-добрите конници, кади! Може би ще са ми нужни още през тази нощ!

— Ще бъдат готови!... Останалите живи ренегати трябва да бъдат набити на колове утре на пристанището!

Зулейк излезе от баньото. Домоуправителят го чакаше в двореца.

— Чух повече, отколкото се надявах. Те говореха за християнина и един дуар, където са избягали.

— Значи мирабът е във връзка с бягството на барона?

— Изглежда!

Пет минути по-късно Зулейк беше на път към жилището на мираба. Старецът беше още буден, когато маврът почука с пистолета си по вратата.

— Отворете по заповед на кадията!

— Какво желае Зулейк Бен Абад от мен? — запита спокойно старецът, въпреки че беше уплашен от неочакваната поява на мавъра.

— Убежището на барон Сант Елмо!

— Какво значи това?

— Зная, че вие сте подкрепили бягството на убийците на Кулжелуби!

— Аз? Един мираб?

— Кажете ми, къде е скрила сестра ми барона?

— Не зная!

— Тогава ще заповядам да ви мъчат!

— Вие искате да ме убиете? Аз съм свят човек и смъртта ми няма да остане неотмъстена!

— Ако не признаете доброволно, ще го направите въпреки желанието си.

По даден знак спътниците на Зулейк се хвърлиха върху стареца и го повалиха на земята. Един от слугите подаде на мавъра едно кристално шишенце, което съдържаше течност със своеобразна миризма. Зулейк изля част от съдържанието на шишето в устните на мираба.

— Така правеха моите предци, когато искаха да изкопчат военни тайни от враговете! — процеди през зъби той.

Старецът беше веднага упоен. Очите му се затвориха. Зулейк седна на камъка, който покриваше гроба на светеца на кубата и зачака въздействието на питието.

Мирабът спеше, но твърде неспокойно, като се движеше от време на време, като че ли искаше да се брани с ръце срещу нападателите си. От устните му долитаха думи, отначало неразбираеми, след това по-ясни. Той говореше за контрабандисти, за Кулжелуби и за опасността, която заплашва барона.

— Бдете над него!... Внимавай, Мишел! Дуарът не е далеч!... Това е Блидах... Това е хълмът, където Зулейк го нападна... Той не е на сигурно място.

Мавърът скочи с тържествуващ вик.

— Открив следата. Сега ще мога да намеря дуара!

Той напусна кубата и изчезна в галоп със слугите си, без да се грижи за стареца. След като беше преминал покрай казбата, три

забулени фигури, които при появата му се бяха скрили в близките развалини, излязоха на пътя.

— Това беше брат ми! — извика един женски глас. — Не съм се излъгала! Веднага към кубата! Може би са го измъчвали и дори убили!

Вратата на къщата на мираба стоеше отворена. При вида на стареца, който лежеше на пода, принцесата извика. Тя мислеше, че е мъртъв. След кратък преглед негрите я успокоиха.

— Той е жив, обаче спи дълбоко!

— Не виждате ли никакви следи от насилие по него?

— Не, господарке!

Своеобразната миризма, която лъхаше от устните на мираба, ѝ позволи да разбере това, което се беше случило. Тя беше мъртвобледа.

— Подлец — измърмори тя. — Той е узнал тайната от стареца с помощта на нашето питие!... — Хади — извика след това Амина на един от робите си, — поверявам ти мираба! Отнеси го в двореца ми Томат и се грижи за него! Разкажи му какво се е случило, щом като се събуди!

— Добре, господарке!

— А ти, Милах, ме последвай веднага към дуара на Ибрахим! Спасението на барона зависи от бързината на конете ни.

ГЛАВА 29

ВОДОПАДЪТ

Беше започнало да се разсъмва, когато пред очите на принцесата се появи дуара. Когато се изкачи по хълма, кабилът пускаше овцете и камилите от оградата, за да ги отведе на паша, подпомаган от двамата негри, които бяха останали. Нормандецът седеше с лула в устата пред една палатка и пиеше кафе. Появата на двамата ездаци изплаши жителите на дуара. Мишел улови веднага пушката си, защото се страхуваше от нападение.

— Принцесата! — извика морякът. — Внезапното ѝ завръщане сигурно не предвещава нищо добро!

Рицарят беше излязъл от другата палатка, привлечен от вика. Той не можеше да скрие вълнението си, когато ѝ помагаше да слезе от коня.

— Какви новини носите, Амина?

— Лоши! Ако ви е скъп живота, бягайте! Конниците на бея се приближават!

— Предадени ли сме?

— Брат ми е открил убежището ви! Не губете нито миг!

— Кой ни заплашва? — запита кабилът.

— Алжирците идват!

— Трябва да се скрием! Аз зная едно добро скривалище!

— А брат ти и добитъка? — извика рицарят.

— Мога да нося Ахмед на раменете си! За добитъка не трябва да се грижим! Аз ще го намеря по-късно! Дайте ми само няколко минути, за да оседлая една камила за Ахмед!

— Побързай!

Негрите бяха оседлали вече конете и две прекрасни камили, които бяха по-силни и по-ловки и от най-добрите жребци. Докато Сант Елмо и нормандецът помагаша на болния Ахмед, принцесата разказа с няколко думи това, което се бе случило.

— Целият Алжир е в тревога — заключи тя. — Ренегатите са избити всред най-страшни мъчения и ако не избягате, заплашва ви същата участ!

Малката групичка едва беше навлязла в гората, когато в далечината се чу тропота на многобройни коне.

— Къде ни водиш? — се обърна Мишел към кабила.

— При реката Шелиф! Под един водопад. Там има едно чудесно скривалище!

— Познава ли го твоят слуга?

— Да, той сам го откри един ден, когато го преследваха няколко пустинни разбойници.

— Заведи тогава нашите приятели там! Аз ще дойда по-късно с твоя негър. Бих искал най-напред да проследя неприятеля!

Нормандецът се върна назад към края на гората, докато останалите продължиха по посока на реката Шелиф. Той хвърли една покривка на главата на коня, за да не го издаде с цвиленето си и пропълзя през храстите. След няколко минути откъм хълма се чу висок тържествуващ вик.

— Дуарът! Дуарът!

Първият конник беше Зулейк. Зад него яздеха петдесет силно въоръжени еничари, покрити с прах. Групата се раздели на две, за да заобиколи палатките и да попречи на жителите ѝ да избягат. С един скок конят на мавъра беше прескочил оградата.

— Предайте се!

Не последва никакъв отговор. Когато видяха, че са измамани, еничарите се пръснаха из долината, а Мишел и робът прекосиха гората. След няколко часа те преминаха една двойна редица каменисти, голи хълмове. Ибрахим и спътниците му галопираха оттатък възвишението през една вълнообразна песъчлива равнина в югоизточна посока. Нормандецът беше настигнал приятелите си малко преди горите, които се простираха покрай реката.

— Зад нас ли са? — извикаха в един глас баронът и Амина.

— Още не! Зулейк търси следите ни!

Към десет часа те бяха стигнали гористия бряг на реката. В далечината се чуваше шумът на падаща вода.

— Това е водопадът! — каза кабилът. — След четвърт час сме в скривалището!

На това място реката се спускаше със страшна сила от една висока около десет метра скала.

— Къде е скривалището? — запита нормандецът.

— Под каскадата! — отвърна кабилът.

— А как ще отидем там?

— Донесъл съм едно дълго въже, с което можем да се спуснем по скалата. Долу има пещера, в която можем да се скрием!

— А конете!

— Трябва да ги пожертвуваме и хвърлим в реката!

Кабилът заведе моряка при водопада и му показва една малка скала, която се спускаше от брега на реката в пропастта.

— По дяволите, тук ще се измокрим до кости!

— По-добре баня, отколкото смърт!

Те седнаха в тревата и започнаха да закусват в сянката на една смокиня. За да не бъдат изненадани, двамата негри застанаха на стража. Амина изглеждаше в добро настроение. Тя се шегуваше с барона и се надсмиваше над предполагаемата измама на Зулейк. Изведнъж негрите дойдоха уплашени.

— Приближава се група конници!

— Отведете конете и камилите при водопада! — извика решително кабилът.

Негрите принудиха с помощта на саблени удари животните да скочат в пропастта. След това кабилът завърза едно въже от камилска вълна за скалите на брега.

— Аз ще сляза пръв, а след това даматата!

— А кой ще махне въжето? — запита Мишел. — То ще ни издаде, ако остане да виси!

— За това ще се погрижи негрът ми! — отговори Ибрахим — Той вече много пъти се е спускал сам.

Кабилът се плъзна по въжето до издатината, която водеше под водопада. Принцесата, баронът и останалите го последваха. Страхотната водна маса, която се сгромолясваше с гръмотевичен шум, причиняваше силно въздушно течение, което заплашваше да събори малката човешка група. Силните пръски вода заобикаляха бегълците като облак. Пяната, която заслепяваше очите им, ги възпрепятствуваше да виждат пътеката. Още повече, че бяха замаяни от бученето на водата. Те вървяха под водопада, който образуваше широка дъга и

позволяваше да се минава под него. Бегълците, които се спускаха по възето, едва можеха да дишат от възбуда. Сега те бяха в средата на каскадата. Шумът заглуши вика на Ибрахим:

— Еничарите идват!

Той извика в ухото на нормандеца: — Бързайте! Бързайте! — и го бутна в една широка пукнатина на скалите. Това беше един вид пещера, която едва можеше да побере десетина души. Когато всички се бяха скрили под скалата, Ибрахим улови рицаря за ръка и го заведе на едно място, откъдето можеше да се наблюдава брега. Той му показа конниците, които препускаха пред водопада и търсеха изгубените следи.

Повече от час еничарите претърсваха безуспешно брега, докато най-после решиха да тръгнат надолу по течението на реката.

Малко по-късно дойде втора група войници, които си отидоха със същия резултат. Те се отпавиха в посоката, в която бяха изчезнали еничарите. Изглежда смятаха, че преследваните са избягали към морския бряг. Едва преди залез слънце бегълците се решиха да напуснат пещерата. Ибрахим беше изпратил роба си да разузнае какво е положението. Негърът изпълзя през пукнатината и излезе на брега. Завръщането беше по-лесно. Всички бяха привикнали на шума на водопада и пропастта, която зееше под краката им.

ГЛАВА 30

ПРЕОБРАЗЯВАНЕТО

Докато Мишел и рицарят запалиха огъня, за да изсушат мокрите си дрехи, кабилът с помощта на негрите построи за принцесата, която беше смъртно уморена, една колиба от клони.

След като бяха разделени малкото оцелели хранителни припаси, бегълците легнаха да си отпочинат. Негрите застанаха на стража. Нищо не смути съня на преследваните. Към пет часа сутринта бегълците се събраха отново около огъня.

— Преди всичко трябва да се снабдим с храна и коне! — каза Мишел.

— Аз ще отида при едно приятелско племе, което освен много овце и камили има и няколко истински берберски жребци — каза кабилът.

— Далеч ли е оттук? — запита Амина.

— Около 10 мили! Те са на лагер в равнината при Богдар!

— Значи ти ще бъдеш там след 4 часа!

— Не се нуждая от толкова много време! Аз и негърът ми имаме добри крака!

Принцесата извади една тежка кесия от пояса си и му даде 50 цехини.

— Не се скъпи и внимавай да не са упорити животните!

— Къде ще се отправим сега? — запита баронът. — Към Алжир?

— Нима търсите смъртта? — извика Амина.

— За двадесет и четири часа вие ще бъдете заловен! — извика нормандецът. — Там задържат всяко лице, което има каквато и да е прилика с вас!

— Аз не мога да пропилявам времето си из горите!

Принцесата се загледа замислено пред себе си, след това вдигна глава, като че ли й беше дошла неочаквана мисъл и каза живо:

— Ние ще отведем барона в Алжир и аз съм сигурна, че никой няма да го познае! Дори и Зулейк!

— Как? — извика Мишел и я изгледа учуден.

— Ще го заведем дори в казбата, в харема на бея! Преди това той трябва да се преоблече. Това можем да сторим в някой от моите замъци. Съгласен ли сте, ри-царю?

— Аз съм готов на всичко, стига само да отида в Алжир!

— Трябва да превърнем барона в момиче!

— По дяволите! — извика развеселен морякът. — Смела идея! Той е млад, красив и голоблад. Никой няма да предположи, че е мъж!

Сант Елмо обмисли предложението. В това облекло можеше да му се удаде да спаси графинята.

— Приемам предложението ви! — каза рицарят.

— Тогава, щом като пристигнат конете, ще отидем в имението ми Топ Хане! То се намира между Блидах и Миланах. Там ще намерим всичко, което е необходимо, за да бъдете преоблечен!

Към обяд кабилът се завърна. Той доведе десет прекрасни жребци и голям запас храни. След като се наобядваха, бегълците се качиха на конете и тръгнаха обратно към Алжир. Дори и Ахмед, който беше надвил добре изпитанията през предишния ден, можа да се качи на едно от животните. Принцесата, която познаваше добре местността, препускаше напред по най-краткия път. Към три часа след обяд те бяха между каменистите хълмове, които разделяха крепостта Модеах от Миланах. Страната беше слабо населена. Само тук-там се срещаха малтийски селца и дуари. Никъде не се виждаха войски. Боят държеше силите си по крайбрежието, което беше изложено на опасността да бъде нападнато от галерите на малтийците или другите християнски държави. Към 8 часа вечерта бегълците пристигнаха в малкия замък Топ Хане. Той имаше две малки кули и няколко бастиони и се намираше до едно голямо езеро.

Амина поздрави управителя и го запита за Зулейк. Тя се страхуваше, че той е изпратил хора във всичките си владения, за да заловят рицаря. За щастие, никой не се беше появявал там. Въпреки това дългият престой не беше за препоръчване. Зулейк можеше да заповяда да претърсят околността. Беше решено да останат само за през нощта и на следния ден да заминат за Алжир, преди да се беше пръснала вестта за безплодното търсене на еничарите.

Сутринта Амина сама се зае с преобразяването на барона. Тя разполагаше с богат запас от износени дрехи и украшения. За да

избегне всякакви подозрения, принцесата искаше да го преоблече като мавританка.

— Позволете ми да придружавам рицаря в града! — каза нормандецът. — Вашето присъствие, принцесо, ще бъде опасно, защото сега сигурно всички ваши действия са наблюдавани! Ние разполагаме с къщата на ренегата, един смел мъж, който ще ни скрие, докато баронът успее да влезе в казбата! Спомняте ли си за онзи човек, който беше отнесен от негрите ви?

Амина се усмихна, сещайки се за любопитството си след първата среща с барона.

— Аз ще се погрижа за влизането на нашия приятел в крепостта! — каза тя. — С помощта на един добър подарък няма да бъде мъчно да спечелим главния евнух.

Колкото и да се противеше вътрешно да облече женски дрехи, рицарят надви презрението си с надеждата, че най-после ще може да изпълни мисията си.

Русите му къдри бяха вплетени в две плитки и украсени с цехини, очите подсилени с черни линии, а ноктите боядисани с къна, която им придаваше червеникаво лъскав вид. Дрехите му се състояха от копринено червено, общито със злато елече и бели копринени шалвари, които стигаха чак до петите. Прекрасна наметка с широки ръкави допълваше тоалета.

— Вие сте станали ослепителна красавица! — извика учуден Мишел, като го видя.

— Аз се чувствавам горд, че ще бъда телохранител на една толкова прелестна дама! — каза Барбоза.

— Вашето присъствие не е необходимо сега! — каза сухо морякът. — Вие ще останете при принцесата, защото кръглото ви тяло ще ни издаде! По-късно ще се срещнем отново при ренегата!

Кабилите и робът им също така бяха преоблечени като мароканци. В сини мантии и грамадни бели тюрбани те чакаха вече в двора до един богато украсен, носен от два коня, паланкин^[1]. Нормандецът беше облякъл носията на жител от планините Виф. По обичая на онези горди, войнствени хора, той беше поставил цял арсенал в пояса си. Дълбоко развълнувана принцесата се сбогува с барона.

— Преди да напуснете Алжир, аз ще намеря средство и начин да ви видя още веднъж!

Сълзи замрежиха очите ѝ, когато му протегна ръка. Рицарят се качи в носилката, Керванът тръгна през голата равнина под палещите лъчи на слънцето. Белият пращен път се извиваше през шафранови и просени ниви. Едва към четири часа на хоризонта се появиха високите минарета на Алжир. Мишел яздеше до носилката.

— Ние ще бъдем скоро при стражата — каза той. — Не произнасяйте нито дума! Предоставете на мен да говоря с войниците!

Те заслизаха по хълма и се отправиха към града по един широк път, засенчен от високи палми, който водеше към западната врата на града.

Както очакваше нормандецът, вратата беше охранявана от многобройни войници, Всеки, който влизаше или излизаше, беше разпитван и преглеждан. Контрабандистът си придаде нехайно изражение на лицето, като че ли беше домоуправител на княжеска фамилия. Началникът на стражата се приближи почтително към носилката, следван от четирима войници и заповяда да спрат. Мишел не се подчини, а извика високо:

— Дайте път за дъщерята на управителя на Назиах, принцеса Замора Айн Файба ел Гарби!

— Извинете, но аз съм длъжен да преглеждам всички, които идват! Заповед на бея! — прибави водачът на стражата вежливо, но твърдо.

— Дори и княгините ли? Аз ще съобщя на султана на Мароко как се отнасят с поданиците му в Алжир!

— Трябва да се подчините на заповедта! Достатъчно е само да се уверя дали в носилката се намира наистина жена!

Той се приближи до завесата, хвърли един поглед към барона, който беше повдигнал малко воала и каза:

— Свободно!

И стражите пропуснаха малкия керван.

— Това премина добре! — каза доволен Мишел.

За да не събудят подозрение и да не бъдат наблюдавани от шпиони, те се отправиха към пристанището през най-гъстата тълпа от моряци, търговци и войници. Ужасна гледка ги изненада. Телата на пет бели роби бяха набити на колове, Нещастниците се гърчеха в ужасни

мъки. На краката им висяха надписи на арабски: „Набит на кол, като убиец на Кулкелуби!“

— Подлеци! — изръмжа нормандецът. — Те заслужават прозвището „пантери“.

Към залез слънце керванът се намираше пред кръчмата на ренегата. Преди да влезне, Мишел се огледа, за да се убеди дали някой не ги преследва. Техният добър приятел седеше по стар навик пред едно шише с хубаво вино, което го утешаваше за всички несполуки, които понасяше в чуждата страна. При появяването на мароканците с носилката, той скочи ужасен и поиска да избяга. Едва думите на нормандеца: „Приемаш ли гости?“ го накараха да се свести.

— Мишел — извика той учуден, — ти ли си? Знаеш ли, че мирабът...

— Не е вече в кубата си? Да! Затвори вратата и донеси светлина!

Още напълно смаяният човек се подчини. Когато се върна, той щеше да припадне от ужас, когато съгледа една разбулена, богато облечена дама.

— Тихо! Ти си я виждал вече много пъти и дори си й поднасял от твоето аликанте!

— Не ме ли познавате вече! — запита Сант Елмо.

— Гласът на барона! А аз мислех, че сте убит!

— Ето вземи десет цехини и ни донеси най-хубавото, от което имаш! — каза Мишел. — След това ще говорим!

Златото накара кръчмаря да ускори крачките си. Скоро яденето и едно шише ксерес бяха поставени на масата.

[1] Паланкин (сансир) — носилка. Б. пр. ↑

ГЛАВА 31

В СКРИВАЛИЩЕТО ПРИ РЕНЕГАТА

След богата вечеря нормандецът още веднъж обиколи къщата и околността и заповяда на негрите да застанат на пост на стената.

— Тук сте на сигурно място — каза кръчмарят — и близостта на казбата ще ви бъде от полза!

Кръчмарят разказа, че изчезването на мираба е предизвикало възбуда в Алжир и се носи слух, че е бил убит от християните.

— Ако знаеш двореца на Бен Абадите — каза морякът, — покажи на негрите утре този пръстен. Принцесата ще познае по него, че си наш пратеник. Надявам се, че с помощта на нейното влияние ще успеем да продадем това кресиво момиче в харема. Досега още не съм имал такава красива стока!

Тримата се засмяха.

— Как смятате, че ще мога да отвлека графинята?

— Нашият приятел тук ще се погрижи за едно копринено въже, по което ще се спуснете с доната Ида по стената на казбата!

— От западната кула това ще бъде най-лесно — забеляза ренегатът. — Вече две години, откакто живея тук, не съм видял там никога стража. Страхуват се от мястото!

— Защо?

— Красивата Найда, фаворитката на последния бей, е била убита там от един полудял еничар. От тогава духът ѝ обитава тази кула!

— Е, аз не се страхувам от духове!

* * *

Когато баронът и Мишел се събудиха на другата сутрин, кръчмарят беше вече излязъл от кръчмата.

— Знаменит човек! — каза морякът. — Винаги готов за работа. Ако желае, ще вземем него и мираба с нас в Италия. Там ще му провърви по-добре, отколкото тук, където всеки го презира! Такава е съдбата на ренегатите, да загубят почитта на едните, без да спечелят тази на другите!

— Дали принцесата е вече в Алжир? — запита замислен Сант Елмо. — И дали е взела със себе си Желязната глава? Не бих искал да го загубя!

— Няма да е голяма загуба!

— Той е верен и служеше още на баща ми, затова го обичам!

Облян в пот, ренегатът се върна на свечеряване в кръчмата. Той донесе една бележка от Амина, която съдържаеше само няколко думи:

— Довечера — в кубата на мираба!

— Това е много смело от принцесата — каза Ми шел, като поклати глава. — Зулейк би могъл да наблюдава нея и нейните слуги!

— Аз ще проверя дали мястото е сигурно за срещата! — каза предпазливо ренегатът.

Баронът и нормандецът тръгнаха след него. Те вървяха мълчаливо покрай укрепленията. При западната кула Мишел измери с поглед височината.

— Най-малко 12 метра! С едно добро въже може да се слезе безопасно! Можете да го скриете под багажа си в малкото сандъче, което ще ви набавя! Вижте, няма стража! Ако се спуснете по източната страна на кулата, може да ви забележат от бастионите! След бягството ще ни намерите в къщата на ренегата, където ще скрием конете!

Те бяха стигнали при храстите близо до кубата, където намериха кръчмаря. Същият беше идвал вече много пъти в кубата, но всеки път я беше намирал празна. Изведнъж изпод смокиновите дървета се показва висока фигура, подпряна на един бастун.

— Мирабът!

— Да, приятели, аз съм! Не ме ли очаквахте?

— Мислехме, че сте скрит в замъка на Бен Абадите!

— Аз се върнах по поканата на Амина! Влезте в дома ми!

Стези думи той вече беше запалил фенера и покани гостите си да седнат. Тогаваше той се обърна към барона.

— Значи утре вие ще бъдете в казбата? Трябва да ви заведе при главния евнух, който има заповед да ви приеме между робините на

втората съпруга на бея.

— Как е успяла да постигне това принцесата за толкова късо време? — извика нормандецът.

— С помощта на една приятелка, която е роднина на втората съпруга на бея! За една Бен Абад това не беше мъчно!

— Няма ли да научи нещо за Зулейк?

— Приятелката на принцесата ме осведоми сама. Тя не се е доверила и на най-добрите си слуги! Все пак аз забелязах тук наблизно няколко негри. Това може да са роби на Зулейк. Принцесата заповяда да ви кажа, че трябва веднага да отвлечете графинята!

— Тогава аз трябва да изпреваря колкото е възможно по-скоро Зулейк!

— Какъв сигнал да уговорим?

— Аз ще дам сигнал със светлина горе на кулата, щом като направя опит за бягство!

ГЛАВА 32

В ХАРЕМА НА БЕЯ

Въпреки всички геройски намерения, баронът едва можеше да надвие възбудата си, когато на другия ден се появи една носилка, предвождана от мираба и придружена от двама негри от казбата.

Ренегатът, който на младини беше слуга на една високопоставена мавърка и беше запознат с тайните на тоалета, бе се заел да подобри вида на госта си така, че последният беше достоен да бъде приет между най-нежните и прелестни момичета на харема.

— Вие ще възбудите фурор в замъка.

— Но мъжкият глас! — запита рицарят.

— Естествено, не трябва да говорите! — го предупреди мираба.

— Аз казах на главния евнух, че сте ням. Не се издавайте!

Рицарят се качи на малката носилка. Негрите тръгнаха, предвождани от стареца.

* * *

Носилката не спря пред голямата главна порта на замъка, а пред една малка желязна вратичка, където новата робиня не беше изложена на любопитните погледи на еничарите. Тя беше поставена в една зала.

Едър, стар мъж, със самоуверено изражение на лицето, чийто тъмен цвят на кожата се открояваше ярко от белия копринен кафтан, се приближи до новодошлите. Мирабът се поклони дълбоко.

— Бъди поздравен, Сиди Мохарем! Това е момичето, което очакваш!

Главният евнух отвърна с пренебрежително движение на ръката. Баронът, който беше възвърнал спокойствието си, направи смел поклон и се разбули бавно.

— Това е прекрасна придобивка за харема! — извика евнухът изненадан. — Прекрасно лице! Откъде сте откъснали това прекрасно цвете?

— Един малтийски капитан я е докарал от Мароко! — отвърна старецът.

— Колко струва?

— Хиляда цехини.

— Които принцесата Кодем е платила?

— Естествено, тя е купила момичето като подарък за втората съпруга на бея!

— Ах, тя струва двойно повече!

— Ти ще я покровителствуваш, нали?

— Разбира се, след четиринадесет дни тя ще бъде танцовачка! — И кой знае дали няма да стане фаворитка на господаря ми! Едно такова красиво момиче прави кариера при нас! Жалко, че е няма!

— От рождение!

— Тя е стройна и нежна и може да стане чудесна танцовачка!

Той даде знак на мираба, че аудиенцията е свършена. След това отвори една врата, която беше закрыта от тежка брокатена завеса и кимна на мароканката и негрите, които я придружаваха. Баронът закри лицето си отново с воала. Той беше радостен, че влизането му в казбата мина така леко. Те вървяха през редица галерии, чиито стени бяха покрити с позлатени материи, а подовете — със скъпоценни рабатски килими, напоени с алое. След това те заслизаха надолу по една широка стълба към градината на харема.

Много момичета лежах на килими под палмите или край брега на мраморния басейн, в който плуваха бели лебеди. Негърки с едри бронзови тела им поднасяха сладкиши и кафе.

— Не бъди срамежлива — каза главният евнух на барона — и се весели като другите момичета! Утре ще те представя на господаря ти!

Няколко по-смели танцовачки вече бяха заобиколили новодошлата и се смееха на нейното смущение. Те дръпнаха за ръка барона и го заведоха под едно тамариндово дърво, където една стара негърка разказваше приказки на белите и черни робини. Предложиха му кафе и сладкиши и го отрупаха с въпроси. Рицарят не отговаряше.

— Ах, тя е няма! — извика едно от момичетата съжалително.

Докато слушаше привидно съсредоточено разказвачката на приказки, рицарят наблюдаваше внимателно всички, които бяха в градината. Той търсеше дона Ида...

Групата около негърката се разпръсна. Баронът се отдалечи и легна под един гъст храст, откъдето можеше да наблюдава по-удобно. Някакво непознато чувство му подсказваше, че любимата не е далеч.

Изведнъж по тялото му премина силна тръпка. Той беше открил в най-отдалечения край на сенчестата алея една малка фигура, която носеше бял воал над облеклото си.

Без да обръща внимание на заобикалящите го, той скочи и се затича по алеята. Фигурата беше спряла при появата му.

— Ида — извика той със задавен глас.

Младата робиня не можа да подтисне един лек вик. Колкото и невероятно да ѝ се стори, гласът беше познат.

— Ида — повтори той, — изглежда, че Бог ни закриля!

— Кой сте вие?... Това не възможно? Сънувам ли?

Той я привлече бързо към един бананов храст, чиито големи листа ги скриваха от погледите на другите. Тя го последва безволно.

— Погледни ме! Не ме ли познаваш?

— Карло, ти? Радостно хълцане задави гласа ѝ.

— Тихо, мила, ще ни чуят!

Всрещ сълзи тя ликуваше! — Ти си жив! Зулейк ми каза, че си умрял!

— Всичко е готово за бягство. Ида! Ако Господ пожелае, още тази нощ ще напуснем замъка и утре ще бъдем вече далеч от Алжир!

— Невъзможно! Ти не познаваш казбата!

— Минутите са ценни. Не мога да играя дълго време ролята си тук. Ако открият, че съм мъж, аз съм изгубен!

— Тогава аз ще умра с теб!

— Знаеш ли къде се намира западната кула?

— Аз ще те заведа! Но как можем да избегнем евнуха, който бди в галерията?

— Аз имам оръжие!

— Трябва да се разделим сега, Карло, за да не ни забележат!

Баронът зачака нетърпеливо момента, когато робините ще напуснат градината. Обаче нощта беше прекрасна и аромата на разцъфналите тамариндови дървета ги караше да останат по-дълго

време в парка. Рицарят се приближи решително към любимата си и й даде знак да го последва. Докато момичетата се разхождаха из полутъмните алеи, той се запъти към един водоскок, който се намираше на запад. Кулата не беше много далеч. Дона Ида го беше последвала, като се преструваше, че бере цветя. Двамата вървяха един до друг като две приятелки.

— Време е вече — прошепна той. — Никой не се интересува от нас! Знаеш ли стаята, която е определена за мен? Трябва да донеса въжето, фенера и оръжието!

Ида го поведе разтреперана по една малка стълба към стаите на харема. Те преминаха една дълга, осветена от две бронзови лампи галерия, която беше постлана с толкова дебели килими, че шумът на крачките не се чуваше.

Не се виждаше никой, нито евнуси, нито робини. Сигналът за връщане от градината не беше даден още. Те влязоха в една голяма зала, чиито стени бяха покрити с оръжия с неописуема красота и ценност.

— Оръжията на бея! — обясни графинята.

След като бяха преминали още няколко галерии, те влязоха в една зала с колосални статуи, които подпираха аркадата, през която се влизаше в нея. Графинята се поколеба за миг, след това вдигна една завеса и показа на рицаря стаята, в която се намираше багажът му. Той повдигна малко завесата на прозореца и погледна към градината.

— Идват! — каза уплашено графинята. — Сега евнусите ще ни открият...

Не трябваше да се губи нито миг. Женските гласове се приближаваха все повече и повече. Баронът и годеницата му побягнаха през залите...

— Най-напред трябва да преминем през укреплението, което отделя харема от казбата! — каза Дона Ида. — Там има винаги стража!

След малко те стигнаха в една галерия. Въпреки че не гореше никаква светлина, баронът различи на края на галерията сянка, която стоеше до един от прозорците.

— Това е евнухът, който охранява желязната врата за градината на еничарите!

— У него ли е ключа?

— Сигурно!

Сант Елмо пропълзя леко към пазача с извадена кама. Той се прикриваше в сянката на стената. Графинята се беше спряла. Дъхът ѝ затихна. Тя чу глух шум, като че ли причинен от падането на тежко тяло... Пазачът не стоеше вече до прозореца.

— Пътя е свободен! — каза рицарят. — Взех ключа. Нека Бог ми прости.

И той поведе годеницата си към желязната врата. Ключалката щракна. Малка тясна стълбичка водеше навън. Лъхна ги ароматът на портокали и рози. Те се намираха пред висока, назъбена стена. Това беше укреплението, което разделяше харема от крепостта на замъка.

Баронът и годеницата му вървяха покрай стената, докато най-после откриха една втора желязна врата. Те я отвориха, макар и с голямо усилие. Сега се намираха в една малка градина, от която преди малко ги беше облъхнал ароматът на цветя.

В средата на градината се издигаше кулата, за която се говореше, че в нея всяка нощ се явява духът на убитата от еничаря робиня. Бегълците едва вярваха на щастието си, че досега не бяха преследвани. От време на време те се ослушваха, но никакъв шум не се чуваше нито от храма, нито от другата страна, където живееше гарнизона.

— Още не са забелязали изчезването ни! — каза баронът.

— Напротив! — отвърна дона Ида. — Сигурно ни търсят в парка.

Двамата вече се приближаваха към тясната стълба за бастиона, когато изведнъж се чуха стъпките на маршируващи войници. Бегълците се скриха в една група дървета, плътно притиснати един до друг. Петима въоръжени до зъби войници опитаха ключалките на всяка врата. За щастие баронът беше заключвал веднага отново вратата. Щом като нощната стража се беше отдалечила, баронът и дона Ида побягнаха отново. Една извита стълба водеше към платформата. Сант Елмо заключи вратата зад себе си и я подпря с една греда, която лежеше наблизко. По този начин най-малко предполагаемото преследване можеше да бъде забавено.

Той запали фенера, който за щастие имаше само едно стъкло, и го постави между два от зъберите на кулата.

— Сигурно ли ще ни забележат твоите приятели? — запита разтреперана графинята.

— Сигурно! Те ще бдят през цялата нощ!

На къщата на ренегата, която беше отдалечена на около петстотин метра, се появи една светла точка. Отначало червеникава, след това зелена.

Баронът завърза коприненото въже около един зъбер и хвърли края му надолу. Дона Ида се улови с ръце около шията му. Той ги завърза с копринения си колан. След това се прехвърли през стената с лекия си като перо товар на гърба и се запусна по въжето, което беше снабдено с възли за целта.

— Затвори очите! — извика ѝ той.

В този миг в подножието на кулата, оттатък крепостния ров, се чу груб глас:

— Кой там? На оръжие, еничари!

ГЛАВА 33

БЯГСТВОТО

Още с настъпването на нощта нормандецът очакваше сигнала на терасата при ренегата. Въпреки че се съмняваше в успеха на смелия план, той чувствуваше известно вълнение.

Всичко беше готово за завръщането. Той беше наел достатъчно коне, които стоеха оседлани в двора под охраната на кабилите. Шестима души от фелуката му бяха дошли още през деня. Той също така беше набавил коне за мираба и ренегата, защото двамата не можеха да останат по-дълго в страната, която ставаше все по-опасна за тях.

Часовете летяха. Над бастионите на казбата тегнеше дълбоко мълчание. Трябва да беше към единадесет часа вечерта, когато тропотът на галопиращи коне долетя до ушите на чакащите на терасата.

— Може би пратеници на новия адмирал за бея. Какво се страхуваш Мишел?

— Трябва да призная, че съм неспокоен. Струва ми се, като че ли ни грози опасност!

Те се послушаха и сега забелязаха ясно, че конете не тръгнаха по пътя за казбата, а се отправиха към къщата на ренегата. Контрабандистът скочи и извика на хората си:

— Пригответе оръжията!

От покрива той видя двама конници, които препускаха по посока на кръчмата. Муцуните на конете бяха покрити с пяна.

— Отворете! — извика един глас.

— За Бога, принцесата! Лош знак!

Мишел се втурна към вратата и пусна вътре Амина и Желязната глава.

— Още ли е горе в казбата барона? — запита тя живо.

— Да.

— Моят брат знае, че той е отново в Алжир и че се крие тук!

— Кой може да ни е издал?

— Един от моите негри, когото той е изтезавал, за да изкопчи тайната!

— Предугаждате ли какво ще предприеме Зулейк?

— Той е вече на път с еничарите, за да ви залови! Едва ли ще имате и десет минути, за да избягате!

— Знае ли брат ви, че баронът е в замъка?

— Предполагам!

В този миг моряците извикаха:

— Сигналът! Сигналът!

Една малка точка блестеше между два от зъберите на кулата. Нормандецът запали веднага на покрива два корабни фенера и заповяда да докарат конете. Принцесата отново в облеклото на алжирец, седеше вече на седлото.

— Еничарите идват! Чувате ли?

Далечен тропот на копита проехтя в подножието на хълма.

— Напред! — извика Мишел. — Трябва да намерят гнездото празно.

— Аз ще ви придружа! — каза Амина, която искаше да види още веднъж барона.

Те пришпориха конете по пътя, който заобикаляше замъка. При една палмова горичка те оставиха конете под надзора на кабилите и се приближиха към западната кула, на чиито зъбери светеше фенера.

— Вижте — извика нормандецът, една тъмна сянка се спуска по възето!

Желязната глава и трима от екипажа на фелуката бяха скочили вече в рова под кулата. Тогава от стената се откъснаха две сенки и един рязък глас извика:

— Кой там? На оръжие, еничари!

Мишел се беше спуснал с един скок, следван от хората си, към двамата часови и ги беше повалил. Светкавичното нападение не даде време на часовете да употребят оръжията си, обаче викът им беше чул на бастионите. Стражите извикаха:

— На оръжие!

В това време баронът беше слязъл на земята. Той и графинята паднаха на меката трева. Желязната глава им се притече на помощ.

По укрепленията се чуха високи заповеди и се виждаха сенки, които се движеха насам-натам. Стражите откриха оживен огън с пушките, въпреки че не можеха да различат нищо в тъмнината. Принцесата, ренегатът и мирабът, който изведнъж се беше подмладил, бяха напълнили пушките си, за да стрелят в случай на нужда срещу враговете. Всички се втурнаха към конете, които бяха оставени в палмовата горичка. Рицарят, който беше съблякъл женското облекло, под което носеше бойните си доспехи, забеляза принцесата, която седеше на коня си.

— Вие тук, Амина?

При тези думи той заведе графинята при нея.

— Ето нашата спасителка, сестрата на Зулейк!

Принцесата прикри вътрешната си възбуда и протегна ръка на дона Ида.

— Бъдете щастливи! — промълви тя. — И простете на брат ми!

— Благодаря за всичко! — каза рицарят — На него е простено заради вас! Ние винаги ще си спомняме за вас, Амина!

В този миг ясно се чу конски тропот.

— Еничарите! — извика нормандецът. — Бързо на седлата! Да заобиколим казбата!

Още един прощален поздрав с кабините и те полетяха като вихър покрай кубата из кривите улици на града.

Те бяха успели да се изскубнат от конниците на Зулейк, когато изведнъж насреща им се изпречи нов отряд.

— Дайте път в името на бея! — извика контрабандистът, който се опита да ги измами.

С ятаган в дясната, пистолет в лявата и юздите между зъбите, дванадесетте конници препуснаха през неприятелския отряд, който се разбяга наляво и надясно. Графинята бе по средата, за да могат да я охраняват по-добре. Изстрели и диви викове проехтяха зад тях.

— Дръжте християните! Огън!

Но те вече бяха се изплъзнали от преследвачите си. Тогава от казбата се разнесе топовен изстрел.

— По дяволите! Алармират гарнизона в града! Открили са бягството!

В далечината се чу шум от галопиращи коне.

— Напрегнете всички сили — извика морякът. — Обзалагам се, че Зулейк е по петите ни.

Непрекъснато пришпорваните коне препускаха с адски шум из улиците.

Брегът беше достигнат. Чуваше се как преследвачите все повече и повече се приближават. Фелуката стоеше с опънати платна до брега. Всички нахълтаха вътре. Баронът беше взел на ръце полуприпадналата графиня.

Еничарите се появиха на кея. За щастие, духаше благоприятен вятър откъм сушата. „Солиман“, подкрепен от греблата, се беше промъкнал ловко през закотвените търговски кораби и изчезна за кратко време от очите на преследвачите.

Еничарите бяха стигнали на брега. Те надаваха гневни викове.

— След тях! Уловете християните!

— Лодки! Лодки! — разнесе се един глас, който според нормандеца принадлежеше на Зулейк.

Той напълни двете малки оръдия на фелуката, докато баронът занесе доната Ида в каютата и облече бронята си. От близкото баньо блесна светкавица, последвана от силен гръм. Изстрелът беше сигнал за стражевите кораби да преградят изхода на пристанището.

— Може би ще успеем да излезем навреме при този вятър в открито море! — извика загрижен рицарят.

Мишел напомни на хората си да не стрелят, защото това щеше да издаде пътя им. Сам той улови кормилото и заповяда да прикрият с едно четириъгълно платно триъгълното, за да не бъдат разпознати веднага. По петите им плуваха лодки, пълни с войници, които стреляха непрекъснато. „Солиман“ се отправи към източния край на пристанището, където не се виждаше никаква светлина. Сенките на скалите и дърветата по крайбрежието скриваха напълно малкия кораб.

От другите укрепления се чува също така оръдейни изстрели, които привлякоха стражевите кораби, намиращи се на запад от пристанището.

— Не сме ли още навън? — запита Сант Елмо възбудено.

— Още не! Ще бъде чудесен лов. Четири лодки догонват стражевите кораби. Сигурно Зулейк ще бъде там!

— Накъде отива фелуката?

— Към Белеарските острови! Те са най-близки те... Внимание, господарю, те стрелят!

Двата пристанищни стражеви кораба правеха отчаяни усилия, за да настигнат фелуката. Последната имаше добър попътен вятър и едва се виждаше в сянката на брега. За жалост провлакът, който заграждаше залива откъм изток, свършваше и „Солиман“ трябваше скоро да се покаже.

Три от лодките бяха последвали фелуката. Четвъртата беше останала при стражевите кораби.

— Това е Зулейк, който се качва на кораба! — промърмори морякът. — Той иска да води преследването!

В този миг фелуката заобиколи Кап Малифа и заплува решително в открито море. В далечината се чу заповед:

— Огън!

Последваха четири оръдейни изстрела и оживен пушечен огън. Надяваха се, че ще спрат с това бегълците. Един снаряд улучи върха на главната мачта и свали четириъгълното платно.

— Това беше прибързано! — извика нормандецът. — Щом като сега не можах да ни потопят, няма да могат и по-късно!

Все пак той се лъжеше. Двата стражеви кораба бяха бързи платноходи и можеха да се мерят със „Солиман“ Те бяха покрили мачтите си с всички платна, с които разполагаха и маневрираха така, че фелуката да попадне помежду им и по този начин да отрежат пътя ѝ както на изток, така и на запад.

— Няма да можем да се отървем лесно от двете бесни кучета, г-н барон! Ловкостта им ме ужасява. Освен това те имат четири пъти по-силен екипаж от нас и оръдия с добър калибър!

— Учудва ме само, че не си служат с оръдията.

— Вярвайте, че те биха могли отдавна да ни потопят, ако Зулейк не беше на борда им! Той иска да ни плени живи!

— Нас или графинята, искате да кажете!

Сант Елмо прехапа устни.

— Той няма да ме получи жива — каза един нежен глас до него.

Дона Ида беше излязла от кабината и се изкачи на палубата.

— Ние ще умрем заедно, мили мой!

— Ако открият огън, ние ще им отговорим, както подобава — утеши я морякът. Ще накараме мачтите им да затанцуват!...

Един оръдеен изстрел от най-близкия кораб не му позволи да довърши изречението си. Баронът беше застанал веднага пред графинята, за да я запази, но стрелбата не продължи.

— Изстрел във въздуха! Само покана да се предадем! — извика нормандеца. — На оръдията, деца!

В следния миг фок-мачтата падна на палубата разбита от два снаряда.

— Струва ми се, че сме загубени! — извика баронът, който беше отвел отново годеницата си в каютата. — Хайде момци, да се бием още веднъж за кръста на Малта и честта на християнството!

От стражевите кораби се отделяха лодки, които се приближаваха с диви викове. Нормандецът се бе освободил от гънките на голямото платно, което беше паднало върху него.

— Стреляйте по кучетата! — извика той.

Екипажът последва заповедта му. Едната лодка беше потопена веднага. Екипажът ѝ се бореше с вълните, докато другите лодки се приближаваха с голяма бързина към „Солиман“. Те бяха препълнени с войници.

— Ако всичките се качат на борда, песента ни е изпята! — измърмори малодушно Желязната глава, въпреки че боздуганът беше в пояса му.

Сант Елмо и контрабандистът не се бяха отказали още от борбата. Подкрепени от моряците, те се прицелваха непрекъснато по корабите. И мирабът, който някога беше добър воин, пълнеше заедно с ренегата оръдията.

— Дръжте се, деца! — ободряваше той екипажа.

Но всичките огнестрелни оръжия, с които разполагаше фелуката, не бяха достатъчни, за да държат на разстояние лодките. Последните се приближаваха неумолимо. Тогава екипажът на една от лодките се спусна с див рев към фелуката. Когато рицарят и нормандецът се хвърлиха срещу враговете, пред тях застана Зулейк с извадена сабя. Той извика с ироничен смях:

— Хайде, дай графинята! Играта е към края си!

Баронът успя не само да отбие удара на противника си, но със силен и бърз удар по шлема го повали. Сант Елмо искаше да нанесе смъртоносния удар, когато изведнъж от другата страна проехтя топовен изстрел и се чу вик:

— Малта!

Един голям кораб гордо се приближаваше към полесражението. Изненадата беше така силна, че сарацините побягнаха през глава от фелуката и се накачиха в лодките.

— Християнската флота идва! — викаха те.

Също и стражевите кораби обърнаха гръб под бомбардировката на малтийците и побягнаха към Алжир. Галерата застана пред фелуката, за да я пази от оръдейните изстрели на бягащите неприятелски кораби. От предната палуба един глас извика:

— Кой сте вие?

— Християни! — отвърна рицарят.

Корабът изпрати една лодка с въоръжени войници. Когато командирът ѝ се появи на борда, баронът извика радостно:

— Льо Тенан! Моят капитан!

— Сант Елмо! Бог ме е изпратил! Пристигнал съм точно на време!

— Как дойдохте?

— Обещах ви да кръстосвам пред крайбрежието! От три ноци съм пред Алжир! А вашата мисия, бароне?

— Вече е изпълнена! Графинята е спасена!

— Благодаря на Бога! Сега да се махаме отгук! Иначе стражевите кораби ще насъскат цялата алжирска флота по петите ни! Към Малта!

Мавърският княз в това време се бе свестил от замайването и беше разбрал отчаяното положение, в което се намираше.

— Убийте ме, рицарю! Тук е мечът ми!

— Вие сте свободен! — отвърна Сант Елмо. — Заради сестра ви, аз ви подарявам живота!

Той даде знак на моряка да приготви една лодка. Мавърът остана смаян от благородството на барона, което не беше очаквал. Той се качи мълчаливо в лодката и се насочи с наведена глава към брега.

* * *

Няколко минути по-късно галерата заплува с фелуката на нормандеца, взета на буксир, колкото се можеше по-бързо на север.

Пътуването през Средиземно море премина благополучно. Пет дни след това галерата, на чиято мачта се развяваше знамето на Сант Елмо, влезе под гърмежа на оръдията в залива на Малта.

* * *

След като рицарят се ожени за графинята, двамата заминаха за Сицилия, където заживяха в едно от неговите владения. Мирабът и ренегатът заедно с Желязната глава ги придружаваха.

Нормандецът, който беше богато възнаграден, продължи отново опасния си занаят, кръстосвайки край бреговете на Алжир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.